

1. Πρωινή πτήση στην άβυσσο της Εκάτης

Εκείνο το πρωί... Εκείνο το όμορφο πρωινό, καλοκαιριάτικο, ίσως τα πράγματα να μην είχαν κυλήσει έτσι, αν δεν είχαν πει τόσο πολύ το προηγούμενο βράδυ. Άλλωστε, δεν ήταν συνηθισμένοι στο ποτό, απλά ο Σίμος με τη Μάνια είχαν γιορτάσει τη δεύτερη επέτειο του γάμου τους, οι δυο τους, με πολύ αγάπη και λίγο κρασάκι παραπάνω.

Τα πράγματα, λοιπόν, εκείνο το όμορφο πρωινό, θα μπορούσαν να είχαν εξελιχθεί διαφορετικά, να είχαν ακολουθήσει τη συνηθισμένη ρουτίνα. Ο Σίμος θα σηκωνόταν από το κρεβάτι, θα έπλενε τα δόντια του, θα ετοιμαζόταν για το γραφείο...

Αντί αυτού, όμως, ο Σίμος ξύπνησε μ' ένα φοβερό πονοκέφαλο. Προσπάθησε να χαλαρώσει, όπως του είχαν μάθει στο μάθημα διαλογισμού. Θυμήθηκε τα λόγια του δασκάλου του: "Ο διαλογισμός δεν είναι προνόμιο των ανατολικών θρησκειών, αλλά ακόμα και οι αρχαίοι Έλληνες διαλογίζονταν. Στο Τροφώνιο Άνδρο, στη Λιβαδειά, οι πιστοί έμπαιναν τελετουργικά στον υπόγειο χώρο του ιερού, κρατώντας γλυκά, ζυμωμένα με μέλι και διαλογίζονταν για ώρες. Ο Τίμαρχος είχε μείνει πάνω από μία ημέρα στο υπόγειο ιερό του Τροφωνίου και είχε μια περίεργη εμπειρία. Του είχε φανεί ότι δέχτηκε ένα χτύπημα στο κεφάλι και σαν ν' άνοιξαν οι ραφές του κρανίου του και η ψυχή του βγήκε έξω από το σώμα του. Κοιτάζοντας προς τα πάνω δεν είχε δει πουθενά τη γη, αλλά είχε δει σφαιρικά νησιά, πλανήτες μάλλον".

Ο Σίμος μπορεί να ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του και όχι σε κανένα αρχαιοελληνικό ιερό, εκείνο όμως το πρωινό κατάλαβε τι εννοούσε ο Τίμαρχος. Ένιωσε, χωρίς να το περιμένει, το πνεύμα του να περνάει μέσα από τις ραφές του κρανίου του. Όπως ένα υπόγειο ρυάκι βρίσκει το δρόμο του μέσα από σχισμές βράχων, έτσι και ο Σίμος ένιωσε να χύνεται, προς τα πάνω όμως, αβίαστα και μαλακά, σαν να ήταν το πιο φυσικό πράγμα του κόσμου. Πολύ γρήγορα βγήκε από το ταβάνι και ανέβηκε ψηλά, χωρίς να γυρίσει ούτε μια στιγμή να κοιτάξει προς τα πίσω. Και γιατί να κοιτάξει; Ήταν επιτέλους ελεύθερος να χορεύει και στροβιλιζόταν χωρίς να ζαλίζεται, χωρίς να νιώθει τίποτα άλλο από μια μεθυσμένη ελευθερία. Δεν ήθελε πια τίποτα άλλο από το να φύγει από τη φυλακή της πραγματικής του υπόστασης, γιατί ο Σίμος δεν ήταν πια παρά φως.

Περίεργο όμως! Αν και ήταν φως, η πορεία που ακολουθούσε τον οδηγούσε προς την αντίθετη κατεύθυνση. Βρισκόταν τώρα κοντά στο σκοτάδι. Το σούρουπο φάνηκε ελάχιστο και η νύχτα έπεσε βαθιά στον κώνο σκιάς που σχηματίζεται πίσω από τη σελήνη. Δεν έβλεπε τίποτα, παρά μόνο πηχτό σκοτάδι. Τρόμαξε. Θυμήθηκε που κάποτε είχε προσπαθήσει να κολυμπήσει ως ένα μικρό νησάκι μακριά από την παραλία. Στην αρχή είχε κολυμπήσει γρήγορα και αποφασιστικά, χωρίς να νοιάζεται για το βάθος. Κάποια στιγμή, όμως, και ενώ είχε περάσει το μέσο της διαδρομής, κοίταξε προς το βυθό. Ένιωσε να παγώνει μια και δεν μπορούσε πια να διακρίνει τον πάτο. Έβλεπε μόνο τυχαίες ακτίνες φωτός να διαχέονται μέσα στο βαθύ σκοτάδι. Κάτι τον ρουφούσε, αλλά αυτός δε μπορούσε να το επιτρέψει αυτό κι έτσι το γρήγορο κολύμπι του μετατράπηκε σε πανικόβλητο.

Τώρα, ένιωθε όμως πολύ χειρότερα. Όχι μόνο το σκοτάδι ήταν απόλυτο, αλλά ήταν και υποχρεωμένος να ταξιδεύει και προς το βάθος του σκοταδιού, σαν να είχε δηλαδή τότε κολυμπήσει προς τον πάτο και όχι προς το νησί. Νόμισε ότι το είχε ελέγξει, μέχρι που ξαφνικά συνειδητοποίησε που βρισκόταν.

«Η άβυσσος της Εκάτης», ούρλιαξε με απόγνωση, ανατριχιάζοντας σε όλο του το σώμα, χωρίς να καταλαβαίνει ακριβώς το νόημα των λέξεων.

Άκουσε άλλες κραυγές, ή μήπως ήταν η ηχώ της σκέψης του, να γεμίζουν την άβυσσο.

«Η Στύγα», άκουσε μια άλλη φωνή να κλαίει παραδομένη.

«Η Στύγα!»

Στα σκοτεινά βάθη, μέσα σε μια παραφροσύνη ήχου και σκιάς, νόμισε τελικά πως είδε τον πάτο. Ήταν η Σελήνη, κι εκεί στη σκοτεινή πλευρά της, στα Πεδία της Περσεφόνης, μέσα σε μια σκιερή κοιλάδα ένα χιλιόχρονο παλάτι.

Ωστόσο, ο Σίμος δεν ήξερε τίποτα για τα Πεδία και το παλάτι της Περσεφόνης μια και αυτά βρίσκονταν στην πίσω μεριά της Σελήνης, που δεν κοιτάει ποτέ προς τη γη. Τα μάτια του είχαν αρχίσει να συνηθίζουν το σκοτάδι, "όχι και τόσο βαθύ τελικά", σκέφτηκε, αν και το σώμα του τουρτούριζε ακόμα από το συναισθηματικό κρύο και την άγρια μοναξιά του σκοτεινού σεληνιακού τοπίου. Ήταν πράγματι άγριο το τοπίο, τόσο μοναχικό και όχι τελείως σκοτεινό, καθώς το φως των αστεριών το φώτιζε ψυχρά, δημιουργώντας τρομακτικές σκιές πίσω από τους βράχους και τους λοφίσκους, σίγουρα λημέρια εξωγήινων τεράτων και αποκεφαλισμένων κάτωχρων φαντασμάτων. Ήταν λίγο σαν να βρίσκεται στο βυθό μιας νεκρής θάλασσας, όπου το θύμα δεν συνειδητοποιεί τον κίνδυνο, παρά μόνο την τελευταία στιγμή.

Ένιωσε να συνέρχεται κάπως από τον ανείπωτο τρόμο που είχε νιώσει. Βρισκόταν τώρα στην όχθη ενός ποταμού, αρκετά φαρδύ και, αν και μπορούσε να δει αγνά την απέναντι πλευρά του, αυτή φαινόταν να χάνεται μέσα σε μια αλλόκοτη ομίχλη. Πλησίασε κι έσκυψε στην κοίτη. Το νερό έτρεχε γρήγορα, μαύρο και παχύρευστο, με μικρές δίνες. Ακολούθησε την κοίτη του ποταμού, όταν μετά από λίγο ο ποταμός άρχισε να φαρδαίνει μέσα σε μια κατάμαυρη λίμνη. Συνέχισε να προχωράει, ακολουθώντας την όχθη της λίμνης, ανεβαίνοντας ένα χαμηλό λόφο. Έφτασε στην κορφή και κάθισε σ' ένα βράχο να ξαποστάσει και να παρατηρήσει το τοπίο γύρω του. Είδε λοιπόν τη λίμνη, μεγάλη και στρογγυλή, με τις ομιχλώδεις αντίκρου όχθες της, με μαύρα σχεδόν στάσιμα νερά.

Εκεί που χάζεψε το περίεργο αυτό θέαμα, αν και όχι τελείως ευχάριστο, χωρίς να νιώθει όμως τον παραμικρό φόβο για το ότι είχε βγει από το σώμα του, χωρίς να αναρωτιέται για το τι γυρεύουν τα ποτάμια και οι λίμνες στη σελήνη που, από όσο γνώριζε, δεν είχε νερό ούτε για δείγμα, χωρίς να νοιάζεται για το κατάμαυρο πηχτό νερό ή την ομίχλη και το σκοτάδι, τότε είδε κάτι που πραγματικά τον τρόμαξε. Εκεί, εκεί στην όχθη της λίμνης, εκεί σχεδόν από κάτω του, είδε μια σκιά να κινείται κοντά στην όχθη. Όχι, δεν ήταν μία σκιά, ήταν δύο. Η πρώτη του σκέψη ήταν να κρυφτεί. Δεν πρόλαβε όμως, καθώς πριν προλάβει να το ξανασκεφτεί, άκουσε μια φωνή:

«Ε! Εσύ! Πού βρέθηκες εκεί πάνω μόνος σου; Κατέβα κάτω».

Ένιωσε το σώμα του να αναρριγεί. Σηκώθηκε και προς στιγμή κοίταξε προς την άλλη πλευρά του λόφου, ψάχνοντας ένα δρόμο διαφυγής. Σκύβοντας προς τα κει είδε κάτι ακόμα πιο παράδοξο. Ένας γεράκος, με άσπρα μαλλιά και φαλάκρα, καμπούρης και σκυμμένος από το βάρος των χρόνων, κοκαλιάρης και ρακένδυτος, κύλαγε ένα τεράστιο λιθάρι προς την κορυφή του λόφου.

«Σε παρακαλώ», είπε με τρεμάμενη φωνή, «βοήθησέ με».

Ο Σίμος τον κοίταξε με οίκτο. Για μια στιγμή μόνο κοντοστάθηκε, αλλά αμέσως μετά έτρεξε να τον βοηθήσει και άρχισε να σπρώχνει το λιθάρι μαζί του προς την κορυφή του λόφου.

«Σ' ευχαριστώ», μουρμούρισε ο γέρος με ευγνωμοσύνη.

«Ε! Εσύ εκεί πάνω», επανέλαβε η φωνή από την όχθη, «κατέβα σου λέω! Δεν ξέρεις ότι απαγορεύεται να είσαι εκεί!»

Ο Σίμος αποφάσισε ότι δεν είχε άλλη επιλογή από το να υπακούσει. Άφησε το λιθάρι, το οποίο άρχισε να κυλάει στην πλαγιά με ταχύτητα, με το γέρο να τρέχει ξοπίσω του, και άρχισε να κατεβαίνει προς την όχθη της λίμνης...

Ο Σίμος πλησίασε τις δύο σκιές. Το αγόρι φορούσε κοντό χιτώνιο και σανδάλια με όμορφες αγκράφες. Ήταν όμορφο, γεμάτο ζωντάνια και δεν έμοιαζε να είναι πάνω από 15 ή 16 χρόνων. Θα το νόμιζε μάλιστα κανείς μικρότερο, λόγω του κοντού του αναστήματος, αν το βλέμμα του δε φανέρωνε ότι δεν ήταν πια παιδί, αλλά μάλλον έφηβος. Χαμογελούσε και του έγενε να πλησιάσει.

Δίπλα στο αγόρι, βρισκόταν αμίλητος ένας άντρας με μακριά σκούρα σγουρά μαλλιά και γενειάδα. Φορούσε ένα φτωχικό χιτώνα και απλά φθαρμένα δερμάτινα σανδάλια. Ο άντρας γύρισε προς τη μεριά του και τον κοίταξε, χωρίς να πει λέξη. Ο Σίμος σάστισε, πήρε το βλέμμα του από το παιδί και κοίταξε καλά τον άντρα. Ήταν πολύ αδύνατος, αρκετά κοντός και αυτός και το πρόσωπό του ακτινοβολούσε μ' ένα περίεργο φως, ένα φως που δεν ταίριαζε σ' ένα τέτοιο σκοτεινό σεληνιακό τοπίο, "...ανκαι τίποτα δεν ταιριάζει εδώ..." σκέφτηκε. Δεν μπόρεσε να μην προσέξει τα γαλαζοπράσινα μάτια του άντρα. Τα είδε στιγμιαία! Ήταν τόσο ήρεμα και καθάρια, σαν να συγκέντρωναν αιώνες σοφίας.

Ο Σίμος γύρισε και πάλι προς το αγόρι. "Καλά, πού βρισκόμαι", ήταν έτοιμος να ρωτήσει, όταν το αγόρι γύρισε προς την πλευρά της λίμνης και δείχνοντας κάτι είπε:

«Νάτος, ήρθε επιτέλους. Γεια σου γέρο, έλα, σε περιμένουμε μια αιωνιότητα, βαρεθήκαμε να κόβουμε βόλτες πέρα - δώθε».

Η βαρκούλα ακούμπησε απαλά στην όχθη. Το αγόρι έκανε νόημα στο Σίμο και στον άνδρα να επιβιβαστούν. Μπήκαν και κάθισαν όπως μπορούσαν στο μικρό, άβολο μονόξυλο. Ο βαρκάρης κοίταξε πρώτα τους επιβάτες και μετά το αγόρι.

«Και το εισιτήριο;» ρώτησε τελικά θυμωμένα, όταν δεν είδε καμία κίνηση, σαν να ήξερε ήδη την απάντηση.

Το αγόρι ανασήκωσε τους ώμους και αποκρίθηκε:

«Αφού τα έχουμε ξαναπεί αυτά, ο κόσμος δεν είναι αυτός που ήταν... »

Ο βαρκάρης δεν απάντησε, μόνο έσπρωξε με το κουπί του την όχθη και η βάρκα βρέθηκε να πλέει μέσα στο μαύρο νερό. Η νύχτα είχε γίνει ξαφνικά σχεδόν όμορφη μια και η γη είχε ξεπροβάλλει κι ένα γλυκό γαίοφως απάλυνε τη μαυρίλα του σεληνιακού τοπίου. "Αν είμαστε στη γη", σκέφτηκε ο Σίμος κάτω από απαλό γαλαζωπό φως, "θαλέγαμε ότι έχει πανσέληνο". Απ' ότι φαίνεται, όμως, δεν ήταν ο μοναδικός που ένιωσε τον παράξενο ρομαντισμό της στιγμής μια και ο βαρκάρης ακούμπησε το κουπί και, αφήνοντας το ρεύμα να οδηγήσει απαλά το βαρκάκι, έπιασε το μαντολίνο του, χαϊδεύοντας τη μαγική νύχτα:

"Ο έρωτας μια φορά μου χτύπησε την πόρτα
ένα βράδυ κρύο, σκοτεινό

η βάρκα μου γεμάτη από βότανα και χόρτα
παραγγελιά του βασιλιά της σκιάς.

Έτοιμος να φύγω ήμουνα απέναντι για βόλτα
λυγερή ξάφνου εφάνη στο γιαλό
έκατσε πάνω στα βότανα, στα χόρτα
παραγγελιά του βασιλιά της σκιάς.

Τότε, και όταν το γαιόφως φώτισε τη νύχτα
μέσα στο γαλάζιο φωτεινό
το λευκό της ψυχο-σώμα αγάπησα πάνω στα χόρτα
παραγγελιά του βασιλιά της σκιάς".

Ο Σίμος και ο άνδρας δε μιλούσαν, άλλωστε τι να πουν. Ο πόνος στην παράξενα
γλυκιά φωνή του γεροβαρκάρη, τους είχε μαγνητίσει. "Πόσος πόνος μπορεί να κρύβεται
μια νύχτα σαν κι αυτή στο φεγγάρι, κάτω από το γλυκό γαιόφως", σκέφτηκε ο Σίμος,
"άραγε τα ερωτευμένα ζευγάρια που κοιτάνε το φεγγάρι και αναστενάζουν στο απαλό
του φως, γνωρίζουν ότι αλλόκοτα ζευγάρια μπορεί ν' αναστενάζουν την ίδια στιγμή κάτω
από το φως της γης;"

Ο βαρκάρης άφησε το μαντολίνο κι έπιασε και πάλι το μακρύ κουπί, το οποίο
κάρφωσε στον αμμώδη βυθό για να ανακόψει την πορεία της βάρκας. Η βάρκα
σταμάτησε απότομα, γυρνώντας παράλληλα προς την όχθη και οι επιβάτες κατέβηκαν. Τι
κρύα που ήταν η άμμος! Ο Σίμος παρακολούθησε το βαρκάρη να φεύγει, κάνοντας
μεγάλες κινήσεις με το μακρύ του κουπί, μέχρι που αυτός χάθηκε μέσα στην ομίχλη, και
τότε άκουσε και πάλι τη μελαγχολική μελωδία, μια μελωδία που προιδέαζε ότι όλα είχαν
χαθεί, για πάντα. Άκουσε και τη φωνή του βαρκάρη: «...Παραγγελιά του βασιλιά της
σκιάς...» φώναζε, ροκάροντας κάτω από το απαλό φως.

Ένιωσε ένα χέρι στον ώμο του. «Πάμε», είπε ο άντρας.

Άρχισαν να προχωρούν ο ένας δίπλα στον άλλο. Ο Σίμος δεν είχε την παραμικρή
ιδέα για το πού πηγαίνανε, ούτε καν αν ο σύντροφός του ήξερε. Μπροστά τους, και όσο
τους επέτρεπε το ημίφως να δουν, απλωνόταν η έρημος, επίπεδη, χωρίς τίποτα το
ιδιαίτερο να σπάει τη μονοτονία, εκτός από διάσπαρτους χαμηλούς θάμνους με κίτρινα
λουλουδάκια. "Ασφόδελοι στη σελήνη!", σκέφτηκε με έκπληξη, λες και όλα τα υπόλοιπα
που είχε συναντήσει ήταν φυσιολογικά.

«Φτάνουμε», είπε τελικά ο άνδρας, δείχνοντας ίσια μπροστά.

Και πράγματι, το τοπίο άλλαζε. Στο βάθος του οπτικού τους πεδίου, ο Σίμος
μπορούσε να δακρύνει μια χαμηλή οροσειρά. Κοντά στο φυσικό αυτό όριο υπήρχαν
αρκετά δέντρα, όχι ακριβώς δάσος, αλλά δέντρα διάσπαρτα, αν και αρκετά πυκνά.
"Φτάνουμε πού;" σκέφτηκε, χωρίς να σταματήσει να περπατάει.

Η πρώτη σκέψη του όταν έφτασε στην όαση ήταν η δίψα. Διψούσε διαβολεμένα,
καιγότανε σαν να μην είχε ποτέ πει νερό. Κάπου πρέπει να υπήρχε νερό με τόσα δέντρα
γύρω του, κυπαρίσσια και λεύκες. "Οι λεύκες χρειάζονται πολύ νερό", σκέφτηκε. Λίγο
πιο πέρα υπήρχε ένα περίεργο δέντρο, που ξεχώριζε από τα υπόλοιπα, καθώς έμοιαζε με
άσπρο κυπαρίσσι και πλάι του μια πηγή. Ο άντρας με τα γαλαζοπράσινα μάτια
ακολούθησε τη ματιά του Σίμου και πρόλαβε μόνο να πει μια λέξη:

«Μη...»

Ήταν πολύ αργά όμως, καθώς ο Σίμος είχε είδη διανύσει τα λίγα μέτρα που τον χώριζαν από την πηγή, είχε σκύψει και είχε πει από αυτό που του έμοιαζε γάργαρο και καθαίο νερό της πηγής. Αφού ξεδίψασε, σηκώθηκε και κοίταξε γύρω του. Έμοιαζε σαν χαμένος.

Ο άντρας κούνησε το κεφάλι του και συνέχισε προς μια μικρή λιμνούλα με καθαίο νερό και δίπλα μια πηγούλα. Μερικοί στρατιώτες τη φύλαγαν και μόλις ο άντρας πλησίασε εκείνοι του έκλεισαν το δρόμο με τα δόρατά τους. Εκείνος σταμάτησε μπροστά στα αιχμηρά δόρατα και τους είπε θαρρετά:

«Είμαι παιδί της Γης και του Ουρανού. Όπως, όμως, γνωρίζετε κι εσείς η γενιά μου είναι μόνο από τον ουρανό. Διγνώω πολύ, καίγομαι, δώστε μου παρακαλώ να πιω λίγο δροσερό νεράκι».

Τότε οι φρουροί παραμέρησαν και ο άντρας έσκυψε και ξεδίψασε.

Ο Σίμος στεκόταν δίπλα σε μια πύλη. Ένα παιχνιδιάρικο κουτάβι χοροπηδούσε δίπλα του. Έσκυψε και του χάιδεψε το κεφάλι, ενώ εκείνο τού ανταπέδωσε τα χάρδια, γλείφοντάς του το χέρι. Κοίταξε τη σκοτεινή είσοδο, χωρίς να μπορεί να διακρίνει κάτι μέσα. Δε θυμόταν τίποτα. Ούτε ποιος ήταν, ούτε τι γύρευε σ' εκείνον τον παράξενο τόπο. Έξυσε το κεφάλι του και αποφάσισε ότι το μόνο που του έμενε ήταν να περάσει το κατώφλι του σκοτεινού κόσμου που ξανοιγόταν μπροστά του. Το κουταβάκι τριβόταν στα πόδια του και χοροπηδούσε γύρω του. Ο Σίμος χάθηκε μέσα στο σκοτάδι, κάτω από το βλέμμα του άντρα με τα γαλαζοπράσινα μάτια.

Το σκοτάδι ήταν σχεδόν απόλυτο πίσω από την πύλη, ενώ μια άσχημη μυρωδιά ακάθαρτου ζώου τού χτύπησε αμέσως τα ρουθούνια. Στάθηκε ακίνητος, προσπαθώντας να συνηθίσει κάπως στο απόλυτο σκοτάδι. Μπροστά του φαντάστηκε μια απέραντη έκταση, σκοτάδι και ομίχλη παντού. Κρύωνε. Ίσως και να ζεσταινόταν. Πάντως, έτσι ή αλλιώς, η θερμοκρασία δεν ήταν ιδανική και η απαίσια μυρωδιά σαπισμένου κρέατος παντού. Τότε άκουσε ένα βαρύ φτεροκόπημα, τον ήχο από τις φτερούγες ενός μεγάλου πουλιού. Πράγματι, αμέσως προσγειώθηκε μπροστά του με πολύ θόρυβο και σηκώνοντας σκόνη ένα τεράστιο πουλί με ανθρώπινο κεφάλι.

Σκέφτηκε να τρέξει προς την έξοδο, προς την πύλη απ' όπου είχε μπει λίγο νωρίτερα. Γύρισε την πλάτη του στο ανθρωπόμορφο θηρίο και με δύο δρασκελιές έφτασε στην πύλη. Δεν πρόλαβε, όμως, να τη διασχίσει, καθώς μπροστά του εμφανίστηκε ένας τεράστιος κάτασπρος σκύλος, που του έκλεισε το δρόμο. Δε χρειάστηκε να γανγίσει, έσκυψε λίγο μόνο, φέρνοντας το πρόσωπό του κοντά στο πρόσωπο του Σίμου. Το κεφάλι του ήταν τεράστιο και το μάτι του όσο μια σφιγμένη γροθιά. Ο Σίμος, πριν αποφασίσει ότι τελικά προτιμούσε την παρέα της Άρπυιας, πρόλαβε να δει ένα μισάνοιχτο στόμα με τεράστιους κυνόδοντες, από το οποίο έσταζε πηχτό σάλιο. Τότε ένιωσε κάτι να τον γραπώνει δυνατά από τα ρούχα και να τον σηκώνει από το έδαφος.

Ταξίδευαν τώρα λίγο πάνω από το έδαφος, χωρίς να μπορεί να διακρίνει κάποιο σημάδι ουρανού. Το πουλί, αν μπορούσε ν' αποκαλέσει έτσι την ανθρωπόμορφη Άρπυια, πετούσε με μικρή ταχύτητα, κουνώντας αργά τα τεράστια φτερά της. Ο Σίμος μπορούσε να διακρίνει σε μερικά σημεία το έδαφος μέσα στην πυκνή ομίχλη, το οποίο έμοιαζε γενικά γυμνό, με εξαίρεση χαμηλούς θάμνους. Κάποιες στιγμές νόμισε ότι άκουσε ψιθύρους και ότι είδε σκιές, αλλά δε θα μπορούσε να το πει με σιγουριά. Το μόνο σίγουρο ήταν ότι το πουλί που τον είχε αρπάξει δεν ήταν το μοναδικό, αφού αρκετές

φορές άκουσε ένα μεταλλικό κράξιμο κοντά του, στο οποίο απαντούσε η Άρπυια με τον ίδιο ακριβώς τρόπο.

Η αλήθεια είναι μία: ο Σίμος θα είχε τρομάξει πολύ, αν μπορούσε να θυμηθεί οτιδήποτε από την προηγούμενη ζωή του, αν μπορούσε να θυμηθεί το πώς είχε καταλήξει σε αυτόν τον περίεργο βαλτώδη βρωμερό τόπο, στα νύχια ενός ανθρωπόμορφου, μυθικού τέρατος. Όμως, δεν είχε καμιά αίσθηση του τι συνέβαινε. Αντιμετώπιζε την όλη κατάσταση πολύ ήρεμα, όπως κάποιος που ονειρεύεται. Δεν τον ενοχλούσε ούτε το "πτηνό", ούτε η ομίχλη και οι σκιές. Απλά, θα ήθελε να προσγειωθούν και να ξεκουραστεί λίγο.

Και όντως, σαν να εισάκουσε κάποιος την ευχή του, το πουλί προσγειώθηκε σ' ένα μεγάλο πλάτωμα, ένα λόφο μέσα στην ατελείωτη πεδιάδα. Ο Σίμος αφέθηκε να σκάσει στο έδαφος κι έφαγε μερικές τούμπες πριν σταματήσει. Ανασηκώθηκε και είδε το περίεργο "πτηνό" λίγο πιο πέρα. Είχε προλάβει να χώσει το κεφάλι του κάτω από τις φτερούγες του και, απ' ότι φαίνεται, κοιμόταν.

Σηκώθηκε και άρχισε να εξερευνά το πλάτωμα. Έμοιαζε να είναι ακριβώς όπως και η υπόλοιπη ατελείωτη πεδιάδα, έδαφος μαλακό με μια βαλτώδη αίσθηση, γεμάτο με χαμηλούς θάμνους με κίτρινα λουλούδια. "Ασφόδελοι", γέλασε, αλλά δεν μπορούσε φυσικά να θυμηθεί τι του θύμιζαν. Πλησίασε στην άκρη του λόφου. Το πλάτωμα κατέληγε απότομα σ' ένα γκρεμό, αλλά η ομίχλη ήταν πολύ πυκνή γύρω του και δε μπορούσε να καταλάβει τι υπήρχε από κάτω του. Συνέχισε ν' ακούει μόνο κάτι σαν ψίθυρο.

Γύρισε και πλησίασε προς το κοιμισμένο θηρίο. Το φτέρωμά του ήταν βασικά γκρίζο, αλλά έμοιαζε έτσι κι αλλιώς λερωμένο. Τα πόδια του "πτηνού" είχαν νύχια γαμψά και μαύρα, θα έλεγε κανείς μεταλλικά. Άκουσε ένα κράξιμο από κάπου ψηλά. Το "πτηνό" έβγαλε το φρικτό του κεφάλι κάτω από τις φτερούγες του και τον κοίταξε. Φρικτό; Όχι, περίεργο, το κεφάλι της Άρπυιας ήταν ένα πολύ όμορφο γυναικείο κεφάλι με πολλές όμορφες πλεκτές κοτσίδες να δένουν όλες μαζί πίσω. Ο Σίμος ένιωσε σχεδόν την ανάγκη να τη φιλήσει.

Η Άρπυια ανοιγόκλεισε τα όμορφα γαλανά της μάτια πολλές φορές. Ο Σίμος πρόσεξε καλύτερα για να συνειδητοποιήσει ότι κάτι είχε μπει μέσα στο αριστερό της μάτι, κάτι σαν μικρό φύλλο ή κοτσάνι ή κάτι τέτοιο. Η Άρπυια, αν είχε χέρια, θα μπορούσε πολύ εύκολα να το βγάλει, μια και φανερά την ενοχλούσε. Σήκωσε το χέρι του και το πλησίασε στο κεφάλι της. Εκείνη, σαν να διαισθάνθηκε την καλή πρόθεσή του, κάθισε ακίνητη και έτσι εκείνος κατάφερε εύκολα να βγάλει το μικρό κοτσάνι από το μάτι της. Τον κοίταξε στιγμιαία, ευχαριστώντας τον νοερά, όπως τουλάχιστον νόμισε εκείνος, πριν τον αρπάξει πάλι με τα δυνατά της πόδια και απογειωθούν μ' ένα κράξιμο, από το λοφίσκο.

Η πτήση πάνω από την ατελείωτη πεδιάδα συνεχίστηκε, όπως και προηγουμένως. Θα πρέπει να είχαν περάσει αρκετές μονότονες ώρες, όταν στο βάθος μπροστά τους φάνηκε ένας ορεινός όγκος που φύτρωνε απότομα στην κατά τ' άλλα επίπεδη πεδιάδα. Καθώς πλησίαζαν, ο Σίμος παρατήρησε ότι το βουνό ήταν απροσδιορίστου ύψους, μια και η κορυφή του χανόταν στο σκοτάδι, ενώ ήταν ξεκάθαρα ζωσμένο από κάτι σαν δρόμο. Λίγο αργότερα η Άρπυια τον άφηνε να πέσει σ' ένα μικρό πλάτωμα του απότομου βουνού.

Το σώμα του προσγειώθηκε απότομα στο πλάτωμα και παραλίγο να πέσει στο κενό. Αμέσως, σηκώθηκε και παρατήρησε την Άρπυια να χάνεται από το οπτικό του πεδίο.

Προσπάθησε να οργανώσει τη σκέψη του, προσπάθησε να θυμηθεί κάτι, αλλά μάταια. Το καλό ήταν ότι είχε βρεθεί και πάλι σε μια κατάσταση, στην οποία δεν υπήρχαν επιλογές. Βρισκόταν σ' ένα πλάτωμα, σ' ένα απότομο βουνό, αρκετά ψηλά από την πεδιάδα, καθώς το μόνο που μπορούσε να διακρίνει κάτω ήταν ομίχλη και σκοτάδι. Από το πλάτωμα αυτό ξεκινούσε ένας στενός ανηφορικός δρόμος, πέτρινα σκαλοπάτια, σκαλισμένα πάνω στο βράχο. Δεν υπήρχε κανένας φανερός τρόπος για να κατέβει κανείς προς τα κάτω με ασφάλεια, τουλάχιστον για ένα σώμα του γήινου κόσμου. Ένα σώμα σαν του Σίμου όμως; Τι νόμους άραγε ν' ακολουθούσε σε αυτά τα περίεργα Πεδία;

Ο Σίμος δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι οι νόμοι του Σύμπαντος ίσως να μην ήταν πια οι ίδιοι γι' αυτόν; Τι θα είχε κάνει άραγε, αν θυμόταν ότι δεν ήταν παρά μια ψυχή που είχε αφήσει το σώμα της πριν από μερικές ώρες ή χρόνια ή αιώνες ή... Ωστόσο, δε θυμόταν τίποτα κι έκρινε ότι το μόνο που είχε να κάνει ήταν ν' ανέβει προς τα πάνω, ακολουθώντας την πέτρινη σκάλα. Στην αρχή της σκάλας, δεξιά και αριστερά, ήταν σκαλισμένες στο βράχο δύο ανθρώπινες νεκροκεφαλές. Δεν έδωσε σημασία και ξεκίνησε την ανάβαση.

Είχε περάσει ήδη αρκετή ώρα που ανέβαινε, ακολουθώντας τα πέτρινα σκαλοπάτια, φέρνοντας ήδη αρκετές φορές βόλτα το απότομο βουνό, όταν συνειδητοποίησε ότι οι συνθήκες ήταν φανερά καλύτερες όσο ανέβαινε. Πρώτον, μπορούσε ν' αναπνέει καλύτερα μια και είχε εξαφανιστεί αυτή η φρικτή μυρωδιά σαπίλας, την οποία, αν και είχε συνηθίσει, δεν του έλειπε καθόλου. Μετά, υπήρχε κάποιο φως, αν και αμυδρό, που φώτιζε το χώρο γύρω του, ενώ η ομίχλη είχε διαλυθεί αρκετά, σε σημείο που μπορούσε να δει κάποιες από τις κορυφές του βουνού. Μετά την τελευταία στροφή είδε το παλάτι, τεράστιο, μεγαλοπρεπές.

Στεκόταν πια μπροστά στα πλατύσκαλα που οδηγούσαν στην κεντρική είσοδο του παλατιού. Στάθηκε, με κομμένη την ανάσα μπροστά στην είσοδο, αρκετά μέτρα ψηλή, με μεταλλικά τετράγωνα να τη στολίζουν, χωρίς καμία πιθανότητα να φτάνει να χτυπήσει το στρογγυλό θυροκύμβαλο. Πριν προλάβει ν' αναρωτηθεί τι θα έκανε, η πόρτα άνοιξε μόνη της. "Κάποιος με περιμένει", σκέφτηκε και μπήκε μέσα.

Το εσωτερικό του παλατιού ήταν απλό, αλλά επιβλητικό και αρκετά φωτεινό. Η κεντρική αίθουσα ήταν εξαιρετικά ψηλοτάβανη, ενώ μια φαρδιά σκάλα στο βάθος οδηγούσε προς τα πάνω. Στο κέντρο της αίθουσας υπήρχε ένα μεγάλο στρογγυλό ψηφιδωτό που εικόνιζε έναν κόκορα να κρατά στο ράμφος του μερικά στάχια, ενώ η όλη σύνθεση πλαισιωνόταν από μαϊανδρους.

"Άχρονα", σκέφτηκε ο Σίμος, "αιώνια και όμως τόσο καινούρια είναι όλα αυτά", εννοώντας τόσο το ψηφιδωτό, όσο και το τεράστιο πέτρινο κτίριο, "σαν να φτιάχτηκαν χτες και σαν να υπήρχαν πάντα".

Προχώρησε προς το βάθος της μεγάλης αίθουσας και ανέβηκε τα σκαλιά μέχρι τον πρώτο όροφο, σε μια αίθουσα πολύ μικρότερη. Μπροστά του υπήρχε μια μικρή πόρτα, ανάμεσα από μια σειρά παράθυρα. Στα αριστερά και στα δεξιά ξεκινούσαν φαρδιοί, σκοτεινοί διάδρομοι. Διέσχισε τα λίγα μέτρα που τον χώριζαν και πέρασε το κατώφλι της μικρής πόρτας.

Η μικρή ημικυκλική αίθουσα στην οποία μπήκε ήταν πολύ σκοτεινή και μόνο οι πυρσοί στους τοίχους έδιναν κάποιο φως. Δύο επιβλητικοί θρόνοι στέκονταν απέναντί του, φανερά οι θέσεις ενός ισχυρού βασιλιά και της βασίλισσάς του. Ο ένας θρόνος από τους δύο, ελάχιστα πιο μεγάλος από τον άλλο, είχε σκαλισμένο στην πλάτη του έναν κόκορα, ενώ ο διπλανός του, ο θρόνος της βασίλισσας μάλλον, είχε σκαλισμένο στο ξύλο

του ένα στάχυ. Οι θρόνοι ήταν άδειοι, αλλά διέκρινε τρεις φιγούρες, που κάθονταν σε μικρότερους θρόνους.

Πρώτος μίλησε ο Μίνωας και τα πρώτα λόγια που είπε, κρατώντας το χρυσό του σκήπτρο, ήταν:

«Άρχεται το δικαστήριο».

Ο Ραδάμανθς και ο Αιακός δε μίλησαν, αφήνοντας τον Αρχιδικαστή ν' ακολουθήσει το πρωτόκολλο.

«Φέρτε στον κατηγορούμενο να πει το "νερό της ζωής"».

Μια σκιά γλίστρησε από το πλάι και πλησίασε το Σίμο, κρατώντας μια μεγάλη πήλινη κούπα. Ανατρίχιασε παίρνοντάς την από τα χέρια της. Ήταν μια κάτωχρη αποστεωμένη φιγούρα, απροσδιορίστου φύλου. Ήπιε χωρίς μεγάλο δισταγμό. Ένα παχύρευστο, πικρό και αλμυρό υγρό κατέβηκε στο λαρύγγι του. Ο Μίνωας, ο αδερφός του ο Ραδάμανθς και ο Αιακός, ο ποιητής, περίμεναν.

Ο Σίμος άρχισε να νιώθει το κορμί του περίεργα. Ένιωθε μια ευχάριστη ζέστη, μια θαλπωρή. Δεν κρύωνε πια. Τι ευχάριστη αίσθηση! "Τι γλυκό πιτό", σκέφτηκε, "ζεσταίνει την ψυχή", χωρίς να συνειδητοποιεί την ακρίβεια των λόγων του.

Τότε άρχισε να θυμάται. Θυμήθηκε τον εαυτό του στη γη, στην Αθήνα. Θυμήθηκε που ήταν μικρό παιδάκι. Θυμήθηκε που πήγε σχολείο και τα καλοκαίρια στη θάλασσα και που πήγε στο πανεπιστήμιο, και, και... Θυμήθηκε και τη Μάνια, τις γλύκες και τις πίκρες τους, τους τσακωμούς τους. Θυμήθηκε και τον τσακωμό της προηγούμενης νύχτας, αλλά και το ξύπνημά του, όταν... όταν άφησε το σώμα του! Δεν μπορούσε να το πιστέψει! Και μετά που βρέθηκε στη σελήνη, περαστικός πίστευε, και διέσχισε ένα ποτάμι μ' ένα βαρκάρι κι έναν άντρα με γαλαζοπράσινα μάτια και μετά περπάτησε μέσα στην έρημο και μετά... Και μετά ήπιε νερό από μια πηγή κάτω από ένα λευκό κυπαρίσσι. "Μη", είχε προλάβει να πει... "Μη", είχε προλάβει να πει ο άντρας πριν εκείνος πει από το νερό της "πηγής της λησμονιάς".

Δεν το ήξερε... Δεν μπορούσε να το ξέρει ότι δεν έπρεπε να πει νερό από κει... Μόνο οι μυημένοι στα αρχαία μυστήρια το ήξεραν, οι Ορφικοί. Και ύστερα είχε βρεθεί μπροστά στην πύλη και είχε περάσει μέσα χωρίς καθόλου να διστάσει. Και ύστερα... Και ύστερα είχαν συμβεί όλα τα υπόλοιπα... Και τώρα ήταν εδώ. Μα που ήταν το εδώ; Ένιωσε ένα ανείπωτο τρόμο ν' απλώνεται σε όλο του το σώμα.

«Μα που είμαι;» μπόρεσε μόνο να ψελλίσει. «Πού είμαι και ποιοι είσατε εσείς;»

Ο Μίνωας χάιδεψε το γέni του.

«Μα πού αλλού;» ρώτησε ρητορικά. «Δε γνωρίζεις άραγε ότι η θέση των νεκρών είναι στον Άδη, στο βασίλειο του άρχοντα των νεκρών, του Αηδωνέα, του Μέγα Ζαγρέα, του Πολυδέγμων, που κανέναν δεν αρνείται στο βασίλειό του και που όλοι σε αυτό καταλήγουν υπήκοοί του;»

Ο Σίμος έμεινε με ανοιχτό το στόμα. Βρισκόταν στον Άδη, στο βασίλειο του Πλούτωνα;

«Μα πώς; Εγώ δεν είμαι νεκρός. Πώς βρέθηκα εδώ;» ψέλισε τελικά.

Ο Μίνωας κοίταξε το Ροδάμανθη και ύστερα τον Αιακό, πριν στρέψει και πάλι τη συγκαταβατική ματιά του στο Σίμο.

«Βούλιαξες στα βάθη της Εκάτης και ύστερα πέρασες τη ράχη του Σύσιφου».

«Εκεί που είναι καταδικασμένος να τιμωρείται αιωνίως ο Σύσιφος, γιατί βλαστήμησε ενάντια στους Θεούς», πρόσθεσε ο Αιακός.

«Ο Ερμής, ο ψυχοπομπός, σ' επιβίβασε στη βάρκα του γηραιού Χάροντα και μαζί του διέσχισες την Αχερουσία λίμνη, εκεί που ο ποταμός Αχέροντας συναντά τον Πυριφλεγέθοντα και τον Κόκυτο, του οποίου τα νερά είναι μαύρα, ανακατεμένα με τα βαριά νερά της Στύγας».

«Στην οποία όρκο βαρύ αποφεύγουν να δώσουν ακόμα και οι ίδιοι οι Θεοί», πρόσθεσε ο Αιακός.

«Αφού διέσχισες, λοιπόν, την Αχερουσία λίμνη στη βάρκα του Χάροντα, ο οποίος ζωντανό ποτέ δε δέχεται να περάσει στην απέναντι όχθη, έφτασες μέχρι την πύλη του Άδη και, χωρίς δισταγμό, μπήκες μέσα στο αιώνιο βασίλειο του Αηδωνέα, του Πολυδέγμων, εκεί που όλοι και όλα καταλήγουν», συνέχισε ο Ραδάμανθυς.

«Πώς λες, λοιπόν, ότι δεν είναι εδώ η θέση σου; Πώς υποστηρίζεις ότι δεν είσαι νεκρός;» κατέληξε ο Μίνωας.

Ο Σίμος προσπάθησε να συμμαζέψει τη σκέψη του. Έβαλε το χέρι του στο μέτωπό του, σκουπίζοντας μερικές σταγόνες ιδρώτα, και ύστερα χάιδεψε τα μαλλιά του, μέχρι το σβέρο του.

«Μα εγώ», ξεκίνησε χωρίς να είναι καθόλου σίγουρος ότι θα έπειθε, «εγώ, δεν είμαι νεκρός, εγώ απλά... »

Κοίταξε γύρω του τους Δικαστές. Ένα μικρό νεύμα συμπάθειας από κάποιον θ' ακούσε για να πάρει λίγο κουράγιο. Εκείνοι, όμως, τον κοιτούσαν ανέκφραστοι και σοβαροί.

«Δεν είμαι νεκρός», επανέλαβε, με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση. «Εγώ απλά, σήμερα το πρωί που ξύπνησα αποφάσισα να βγω από το σώμα μου. Ο σκοπός μου ήταν... Δηλαδή ο σκοπός μου είναι να επιστρέψω πολύ σύντομα!»

Τους κοίταξε και πάλι και του φάνηκαν σκεφτικοί. "Τους έπεισα;" σκέφτηκε όλο αμφιβολία.

Ο Μίνωας πήρε μια βαθιά ανάσα, σαν ν' αναστέναζε, κοίταξε σοβαρά το Σίμο, ψάχνοντας ίσως να βρει τα κατάλληλα λόγια.

«Νομίζω ότι δεν καταλαβαίνεις», παρατήρησε τελικά με την ήρεμη, καθησυχαστική είναι η αλήθεια, φωνή του. «Όταν η καρδιά του ανθρώπου σταματήσει να λειτουργεί τότε ο άνθρωπος πεθαίνει. Η ψυχή του αφήνει το σώμα του και αφού αυτή βυθιστεί στα βάθη της Εκάτης τότε έρχεται στον Άδη».

«Αυτή είναι η τάξη των πραγμάτων», βεβαίωσε ο Αιακός.

«Άλλος σκοτώνεται στη μάχη από το κρύο το ατσάλι και άλλος, λιγότερο τιμημένα ίσως, αλλά το αποτέλεσμα είναι το ίδιο, στο κρεβάτι του, συνέχισε ο Μίνωας. Και οι δύο ψυχές έρχονται στο βασιλιά τους, το σεβάσμιο Αηδωνέα και τη βασίλισσά του την Πότνια Περσεφόνη. Αυτή είναι η τάξη των πραγμάτων... »

Ο Σίμος πάγωσε. Δεν ήταν δυνατόν! Τι υπονοούσε ο Μίνωας; Ότι είχε πάθει ανακοπή ή κάτι τέτοιο, και είχε πεθάνει στο κρεβάτι του; Δεν είναι δυνατόν! Και αυτός που νόμιζε ότι είχε καταφέρει απλά να βγει από το σώμα του με τη θέλησή του, όπως κάνουν οι μεγάλοι γκουρού! Πόσο είχε γελαστεί! Ήταν, λοιπόν, τελικά νεκρός;

Πέρασαν μερικές στιγμές απόλυτης σιωπής, όπου σχεδόν μπορούσε κανείς ν' ακούσει τις φλόγες να γλείφουν τους πέτρινους τοίχους.

«Με την εξουσία, λοιπόν, που μου δίνει ο Βασιλιάς και η Πότνια, κηρύσσω την έναρξη του δικαστηρίου. Εδώ θα κρίνουμε κατά πόσο ο κατηγορούμενος έζησε δίκαιος ή άδικος. Αν έζησε μέσα στην ύβρη, τότε η καταδίκη του θα είναι τα αιώνια Τάρταρα, όπου καταλήγουν όλοι οι βλάσφημοι. Αν η ζωή του υπήρξε μέτρια, όπως των

περισσότερων, χωρίς να έχει πράξει μεγάλη αδικία ή ύβρη προς το Θεό, τότε θα οδηγηθεί στον "Ασφοδελό Λειμώνα", όπου θα υπηρετεί το Βασιλιά των Πολυδέγμων στην αιωνιότητα».

Ο Ραδάμανθυσ πήρε το λόγο συνεχίζοντας:

«Αν όμως κριθεί ότι έζησε σύμφωνα με το λόγο του Θεού, πιο δίκαιος από τους δίκαιους, τότε δεν μπορεί παρά ν' ανταμειφθεί με την αιώνια ζωή στους Νήσους των Μακάρων ή στα Ηλύσια Πεδία».

«Η απόφαση του δικαστηρίου θα είναι τελεσίδικη και αμετάκλητη, χωρίς τη δυνατότητα έφεσης», τόνισε σοβαρά ο Μίνωας.

Ο Σίμος καταλάβαινε ότι τα πράγματα ήταν αρκετά σοβαρά. Είχε βρεθεί ξαφνικά και χωρίς καμία προειδοποίηση νεκρός και τώρα, πριν καν τον αφήσουν να συνειδητοποιήσει το γεγονός αυτό, τον δίκάζαν και, από ότι φαίνεται, το αποτέλεσμα της δίκης αυτής θα τον επηρέαζε για πάντα. Δεν είχε βέβαια ψευδαισθήσεις. Το καλύτερο που θα μπορούσε να περιμένει ήταν ο "Ασφοδελός Λειμώνας", ό,τι και αν σήμαινε αυτό. Δεν πίστευε ότι είχε καμία σοβαρή ελπίδα για τα Ηλύσια Πεδία, ενώ ο Τάρταρος ήταν μάλλον μια σοβαρή πιθανότητα. Έπρεπε να βρεθεί μια λύση σε περίπτωση που κάτι πήγαινε στραβά.

«Να ξεκινήσει η ακροαματική διαδικασία», διέταξε ο Μίνωας.

Πρώτα κλήθηκε ως μάρτυρας ο Ήλιος:

«Ο κατηγορούμενος έζησε ενάρετη ζωή κάτω από το φως μου. Αγάπησε περισσότερο παρά μίσησε. Σπλαχνίστηκε το φτωχό που έτυχε να διασταυρώσει το βήμα του. Τίμησε το Θεό...»

Ύστερα κλήθηκε η Νύχτα:

«Έζησε χωρίς να χρειάζεται να κρύβει άνομες πράξεις κάτω από τα πέπλα μου. Κράτησε το σκοτεινό μέρος της ψυχής του υπό έλεγχο. Στο σκοτάδι έψαχνε πάντα να βρει τ' αστέρια...»

Ύστερα από αυτά ο Σίμος ένιωθε καλύτερα. Οι ελπίδες του για μια καλή μεταθανάτια ζωή, ακόμα και στα Νησιά των Μακάρων, είχαν αυξηθεί. Όλα πήγαιναν καλά, μέχρι που πήρε το λόγο το Έρεβος:

«Μία μόνο πράξη του αποτελεί πραγματική ύβρη προς το Θεό. Το ότι βοήθησε το Σίσυφο να κυλήσει το λιθάρι του προς την κορυφή».

Οι Δικαστές κοίταξαν με φρίκη το Σίμο, ο οποίος δεν αντέδρασε, αλλά αντιθέτως όρθωσε το σώμα του.

«Καλά, δε γνωρίζεις ότι ο Σίσυφος είναι καταραμένος; Δε γνωρίζεις ότι προσπάθησε να κοροϊδέψει τους Θεούς; Πριν πεθάνει είχε ορμηλεύσει τη γυναίκα του να μην του κάνει νεκρώσιμες τιμές. Έτσι, όταν πέθανε και ήρθε στον Άδη, ζήτησε άδεια από την Περσεφόνη να επιστρέψει στη γη, δήθεν για να την τιμωρήσει για την παράλειψή της. Έφυγε και δεν επέστρεψε ποτέ...»

«Δεν ήξερες ότι από τότε καταδικάστηκε να κυλάει αιώνια το λιθάρι, χωρίς στιγμή ξεκούρασης;»

«Πώς μπόρεσες να έρθεις ενάντια στη θέληση των Θεών;»

Ο Σίμος κατάλαβε ότι τα πράγματα είχαν πάρει άσχημη τροπή και προσπάθησε να δικαιολογηθεί.

«Αγαπητοί Δικαστές», ξεκίνησε. «Δε θέλησα ποτέ να εναντιωθώ στη θέληση των Θεών. Απλά θέλησα να βοηθήσω έναν κακόμοιρο γεράκο, χωρίς να γνωρίζω ότι ο γέρος αυτός ήταν ο Σίσυφος, ότι είχε διαπράξει τέτοια εγκλήματα και ότι είχε τιμωρηθεί από το

Θεό. Τον βοήθησα να σπρώξει την πέτρα, δεν το αρνούμαι, όπως θα έκανα με οποιονδήποτε στη θέση του βρισκόταν σε ανάγκη. Είναι στη φύση μου να θέλω να βοηθάω το συνάνθρωπό μου. Δε γνώριζα, κύριοι Δικαστές, την τιμωρία που έχει πέσει πάνω του από τους Θεούς».

«Η μη γνώση των νόμων του Θεού», διέκοψε αυστηρά ο Αιακός, «δεν μπορεί ν' αποτελεί δικαιολογία για την μη τήρησή τους. Οι νόμοι του Θεού βρίσκονται στην ίδια τη φύση του κόσμου».

Ο Σίμος έδειξε έτοιμος ν' αντιδράσει, αλλά ο Μίνωας του έκανε νόημα να σωπάσει.

«Όπως κανείς δεν μπορεί να υποβάλει ένσταση για το ότι σκοτώθηκε πέφτοντας από ψηλό κτίριο», συνέχισε ο Αιακός, «επειδή δε γνώριζε ότι η γη θα τον έλξει μέσω της βαρύτητας, έτσι και κανείς δεν μπορεί να δηλώσει άγνοια σε άλλους, ανώτερους θεϊκούς νόμους. Γιατί δίκαιος δεν είναι αυτός που αντιδρά σπασμωδικά, ακολουθώντας αυτό που ο ίδιος νομίζει για καλό και κατακρίνοντας αυτό που θεωρεί κακό. Δίκαιος είναι αυτός που έχει τη σοφία να κρίνει τι είναι καλό και τι κακό και ύστερα ν' ακολουθήσει το καλό».

Ο Σίμος αποφάσισε να χρησιμοποιήσει άλλο επιχείρημα:

«Έτσι κι αλλιώς», είπε, «όταν έκανα την πράξη αυτή ήμουν ήδη νεκρός. Εσείς όμως, αν δεν κάνω λάθος κύριοι Δικαστές, με κρίνετε για τις πράξεις μου όσο ήμουν ζωντανός».

Ο Αιακός τον κοίταξε βλοσυρά:

«Νομίζω ότι ο κατηγορούμενος προσπαθεί να μας κοροϊδέψει. Ο ίδιος δεν προσπάθησε προηγουμένως να μας πείσει ότι είναι ζωντανός και άρα ότι η θέση του είναι στη γη; Τώρα που βλέπει ότι δεν μπορεί να τα καταφέρει δέχεται ότι είναι νεκρός και προσπαθεί να το χρησιμοποιήσει ως επιχείρημα υπέρ του. Είναι ή δεν είναι ασέβεια αυτή προς το Δικαστήριο και, κατά προέκταση, το Θεό».

Ο Σίμος είχε αρχίσει να εκνευρίζεται.

«Πάντως, για να είμαστε δίκαιοι», είπε ο Ραδάμανθς, «έχει κάποιο δίκιο μια και μετά θάνατον, οι πράξεις του ανθρώπου δεν έχουν καμία σημασία. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι ο Τάνταλος θα είναι αιώνια καταδικασμένος, όσο και αν έχει μεταιώσει για τις πράξεις του, στην πείνα και στη δίψα, ενώ Σύσιφος θα κυλάει το λιθάρι στην αιωνιότητα».

«Το δικαστήριο τούτο», πήρε το λόγο ο Μίνωας, «θα κρίνει για την τύχη τού κατηγορούμενου και τη θέση του στο Βασίλειο του Άδη. Μέχρι όμως να το πράξει αυτό, δεν μπορεί, τυπικά, να θεωρείται νεκρός, μια και ακόμα και αυτό το θέμα, δηλαδή το αν ο κατηγορούμενος είναι πραγματικά νεκρός ή όχι, είναι στις αρμοδιότητες του δικαστηρίου. Ο κατηγορούμενος, λοιπόν, ασέβησε, βοηθώντας το Σίσυφο ενώ ήταν, τυπικά, ζωντανός. Άρα η πράξη του είναι δικάσιμη και κολάσιμη. Ως εκ τούτου προτείνω την παραδειγματική και αμετάκλητη καταδίκη του στο σκοτεινό Τάρταρο».

«Στο σκοτεινό Τάρταρο», είπε ο Ραδάμανθς.

«Στο σκοτεινό Τάρταρο», συμφώνησε ο Αιακός.

«Στο σκοτεινό Τάρταρο λοιπόν», επανέλαβε ο Μίνωας, επικυρώνοντας την απόφαση.

Ο Σίμος κατάλαβε ότι αυτή ήταν η στιγμή για να δράσει:

«Κύριοι», είπε. «Έχω αντιρρήσεις σχετικά με την νομιμότητα του δικαστηρίου τούτου. Ποιοι είσαστε, λοιπόν, εσείς που θα με δικάσετε; Ποιος σας έδωσε την εντολή αυτή; Δε σας αναγνωρίζω καμία εξουσία πάνω μου, όπως και δεν αναγνωρίζω τον κόσμο

τούτο ως την τελική και αμετάκλητη κατοικία των νεκρών. Επιπλέον, κύριοι, δεν αποδέχομαι ότι είμαι νεκρός, όχι ακόμα».

Πήρε ανάσα και συνέχισε:

«Αλλά ακόμα κι αν αναγνωρίσω την εξουσία του δικαστηρίου σας, πείτε μου. Πού είναι οι αληθινοί Δικαστές;» συνέχισε, δείχνοντάς τους δύο άδειους θρόνους απέναντί του. «Πού είναι οι Κύριοι του κόσμου αυτού, ο Πλούτων Αηδωνέας και η Πότνια Περσεφόνη; Ποια εξουσία έχει οποιαδήποτε απόφασή σας, δίχως την έγκρισή τους;»

Οι Δικαστές αποσβολωμένοι δε μίλησαν αμέσως. Ο Μίνωας συνήλθε πρώτος:

«Η ετυμηγορία αναβάλλεται», είπε. «Ο ίδιος ο Αηδωνέας θα πάρει απόφαση για τον κατηγορούμενο. Ως τότε ο κατηγορούμενος να μεταφερθεί προσωρινά στον "Ασφοδελό Λειμώνα"».

Ζαλισμένο τον μετέφεραν μαύρες σκιές μέχρι την είσοδο του παλατιού, ενώ μια Αρπυια τον περίμενε στα σκαλοπάτια. Όταν ένιωσε τα νύχια του πουλιού να τον αρπάζουν, άρχισε να ξεχνάει και πάλι και ν' αναρωτιέται ποιος ήταν και πού βρισκόταν. Το "νερό της ζωής" είχε πια ξεθυμάνει, διαλυμένο από ώρα στο αίμα του. Το πουλί πέταξε με μεγάλη ταχύτητα, κατεβαίνοντας τις απότομες πλαγιές του βουνού, και φτάνοντας στην απέραντη πεδιάδα τον άφησε να πέσει μαλακά στη λάσπη και χάθηκε αμέσως μέσα στο σκοτάδι.

Ο Σίμος αφουγκράστηκε το χώρο γύρω του. Δεν άκουγε σχεδόν τίποτα εκτός από το σφύριγμα του ανέμου ή μήπως κάποιος έκλαιγε; Αποφάσισε ότι κάποιος έκλαιγε, αλλά χωρίς πολλή ένταση, απαλά, σαν ένα ομαδικό κλάμα που έχει ξεφτίσει από κάποιο αρχικό οδυρμό, σαν ένα σύνολο από κραυγές πόνου που έχουν ξεφτιλιστεί σε μια γκρίνια ενόχλησης. Κάποιος τον σήκωσε βίαια. Μια σκιά πλησίασε ένα φανάρι κοντά στο πρόσωπό του.

«Καινούργιος», είπε και τράβηξε το φαναράκι. «Οδηγείστε τον στο χώρο εργασίας».

Μπόρεσε μόνο να δει το πρόσωπό του, ένα ασπριδερό κρανίο χωρίς μύτη και μάτια, να προβάλλει μέσα από μια κάπα, πριν του γυρίσει την πλάτη και απομακρυνθεί. Δίπλα του βρισκόταν η σκιά που τον είχε σηκώσει από το έδαφος.

«Ακολούθησέ με», του είπε αδιάφορα.

Αφού περπάτησαν αμίλητοι για λίγη ώρα μέσα στη λάσπη έφτασαν στα όρια μιας τεράστιας καλλιεργημένης έκτασης. Ήταν φανερό, από το δυνατό κλάμα του ανέμου, ότι ένας μεγάλος αριθμός από σκιές βρισκόταν μέσα στα χωράφια. Πλησίασαν και ακολούθησαν ένα μονοπάτι που διέσχισε την καλλιεργημένη έκταση, περπατώντας ανάμεσα σε τετράγωνα χωράφια, στα οποία έλαμπαν μικρά φωτάκια από τα φανάρια των επιστατών, των σκιών με τις κάπες. Άφησαν το μονοπάτι και μπήκαν μέσα σ' ένα από τα χωράφια.

Δύο η τρία φαναράκια αχνοφώτιζαν το χώρο, ώστε ήταν δυνατόν να διακρίνει κανείς αρκετές σκιές που δούλευαν στις καλλιέργειες. Μέσα στο αμυδρό φως μπορούσε να δει τα πρόσωπά τους, άσπρες νεκροκεφαλές που γύριζαν προς τη μεριά του και τον κοιτούσαν με μάτια άδεια, σταματώντας στιγμιαία την εργασία τους, πριν επιστρέψουν στα φυτά και στο μουρμουρητό τους. Κάποιοι χαμογελούσαν ειρωνικά, ή τουλάχιστον έτσι του φάνηκε του Σίμου. Πλησίασαν ένα από τα φαναράκια που κρατούσε ένας επιστάτης.

«Καινούργιος», είπε η σκιά που είχε έρθει μαζί με το Σίμο.

Ο επιστάτης φώτισε το πρόσωπό του, κοιτώντας τον με τα άδεια του μάτια.

«Μάλιστα» συμφώνησε, και αφού έβγαξε για μια στιγμή στις τσέπες της κάπας, έβγαλε ένα μικρό μυτερό μαχαίρι με λεπτή λεπίδα κι ένα μεταλλικό κύπελλο. «Πάρτα», είπε, «και στρώσου στη δουλειά, αν θέλεις να πληρωθείς».

Ο Σίμος πήρε το μαχαίρι και το κύπελλο από το σκελετωμένο χέρι. Ο επιστάτης τούς γύρισε την πλάτη κι έκανε να φύγει. Ύστερα, σαν να κοντοστάθηκε, έκανε μεταβολή και τον πλησίασε και πάλι.

«Και πρόσεξε καλά, μην τα χάσεις, γιατί ούτε ο ίδιος ο Αηδωνέας δε σε σώζει από τον Τάρταρο. Άντε, και μην τεμπελιάζετε».

Ο Σίμος γύρισε προς τη μεριά του συντρόφου του. Δεν ήταν σε θέση να δει καλά το πρόσωπό του, αλλά έβλεπε ότι κι εκείνος είχε την ίδια παγερή όψη του θανάτου όπως και οι υπόλοιπες σκιές. Επιπλέον, όπως και οι περισσότερες σκιές που είχε δει, ο σύντροφός του δε φορούσε κάπα αλλά ούτε και κάποιο άλλο ρούχο. Ήταν απλά ένας μικρός, αξιοθρήνητος σκελετός, καθόλου τρομακτικός, όπως και οι υπόλοιποι που έβλεπε γύρω του να εργάζονται στα χωράφια.

"Είδωλα καμώντων", "αμενιανά κάρηνα", αυτό ήταν, φαντάσματα, αδύναμα κεφάλια. Κι εκείνος; Έβαλε τα χέρια του στο πρόσωπό του με υποψία. Ένιωσε ανακούφιση, όταν κατάλαβε ότι δεν ήταν σαν κι αυτούς. Γιατί, όμως, δεν ήταν κι εκείνος ένας σκελετός;

«Ακολουθήσε με», πρόσταξε ο σύντροφός του. «Θα πάμε λίγο πιο κάτω να σου δείξω τι πρέπει να κάνεις...»

Προχώρησαν μερικά βήματα μέσα στο χωράφι και σταμάτησαν μπροστά από ένα λιγνό φυτό που του έφτανε στους ώμους, το οποίο διακλαδιζόταν και κατέληγε σε δύο καραφλούς βολβούς.

«Θα ψάχνεις να βρεις τέτοιους βολβούς σε φυτά λυγερά, στα οποία το λουλούδι θα έχει χάσει τα πέταλά του. Το φυτό θα πρέπει να έχει ίσιο κορμό και όχι να γέρνει στο βάρος του λουλουδιού, αλλιώς προχωράς, αφήνοντας το λουλούδι να ωριμάσει, μέχρι να πέσουν τα μαύρα πέταλά του και το φυτό να σκληρύνει το μίσχο του. Τότε είναι έτοιμο».

Ο Σίμος αναρωτήθηκε για ποιο πράγμα του μιλούσε.

«Θα πιάνεις λοιπόν το βολβό και θα τον χαράζεις ελαφρά για να τρέξει ο χυμός από μέσα. Θα μαζεύεις όσο χυμό μπορείς στο κύπελλό σου και μετά θα προχωράς στον επόμενο βολβό».

Με αυτά τα λόγια η σκιά χάραξε με το μαχαίρι της τον ένα από τους δύο βολβούς και ύστερα τον άλλο. Άρχισε να τρέχει ένα παχύρρευστο, απίστευτα λευκό υγρό, το οποίο άρχισε να συλλέγει στο κύπελλό της.

«Βλέπεις; Δεν είναι και πολύ δύσκολο. Θέλει μόνο λίγο τέχνη, να μην μπήξεις το μαχαίρι πολύ βαθιά και πεταχτεί έξω όλο το υγρό και το χάσεις, αλλά ούτε και πολύ επιφανειακά και δεν καταφέρεις να τρυπήσεις το μαλακό περίβλημα. Θα μάθεις, μη φοβάσαι, έχεις πολύ χρόνο μπροστά σου».

Ο Σίμος την κοίταξε με απορία.

«Τώρα όμως ξεκίνα», πρόσταξε η σκιά, «γιατί υπάρχουν μερικοί που δεν αστειεύονται όταν βλέπουν κάποιον να μη δουλεύει άσε που αν σε πιάσουν να τεμπελιάζεις δε σε πληρώνουν. Εγώ θα εργάζομαι εδώ δίπλα σου, έτσι ώστε αν χρειαστείς κάτι να σε βοηθήσω».

Ο Σίμος δεν καταλάβαινε τίποτα. Πού βρισκόταν; Τι ήταν αυτά που τον έβαζαν να κάνει και προς τι; Μπορούσε κάπως ν' αποφύγει αυτή την ηλίθια εργασία; Και, τέλος πάντων, και αυτό ήταν το κυριότερο, ποιος ήταν ο ίδιος; Η σκιά τον περίμενε προφανώς να ξεκινήσει, αλλά εκείνος αποφάσισε ότι έπρεπε να μάθει όσα περισσότερα μπορούσε.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε τελικά. «Και αν ξέρεις σε παρακαλώ πες μου κι εμένα, ποιος είμαι εγώ;»

Η σκιά τον κοίταξε ανέκφραστα και ύστερα από μια στιγμή σιωπής απάντησε: «Κοίτα... να, δεν ξέρω πώς να σου το πω, αλλά δεν ξέρω ποιος είμαι, ούτε ξέρω ποιος είσαι εσύ. Δε γνωρίζω ούτε τους υπόλοιπους, αλλά ούτε και αυτοί με γνωρίζουν. Ούτε και εκείνοι ξέρουν ποιοι είναι».

Ο Σίμος σώπασε, προσπαθώντας να χωνέψει τα λόγια αυτά:

«Καλά», παρατήρησε τελικά, «και όταν κάποιος θέλει να σου απευθύνει το λόγο, πώς σε φωνάζει, δεν έχεις κάποιο όνομα;»

«Λοιπόν, τα πράγματα είναι απλά. Κανείς δε θυμάται πως τον λένε, ούτε πώς βρέθηκε εδώ, ούτε πού ήταν πριν. Φυσικά, κανείς δεν μπορεί να συστηθεί στους άλλους, αφού δε θυμάται ποιος είναι».

Ο Σίμος την κοίταξε σκεπτικός:

«Όμως, παρόλο που η μνήμη μου δε μου δίνει καμία πληροφορία για περασμένα γεγονότα προ της άφιξής μου σε τούτο το μέρος, γνωρίζω για κάποιο προηγούμενο στάδιο ύπαρξης που αφήνει την ηχώ του στο μυαλό μου. Έτσι δε συμβαίνει και σε σένα;»

«Έτσι είναι. Όλοι θυμόμαστε να περνάμε μια πύλη, να μας γραπώνει στα νύχια της μια Άρπυα και αφού περιπλανηθούμε σε κάποιο παλάτι στην κορυφή του βουνού να βρισκόμαστε σε αυτόν τον περίεργο τόπο».

«Σωστά, αυτά είναι τα μόνα που θυμάμαι κι εγώ», συμφώνησε ο Σίμος. «Όμως η μνήμη μου καταγράφει τα πάντα ύστερα από το πέρασμά μου στον κόσμο τούτο. Άρα, υπάρχω και είμαι εγώ, όποιος και αν είμαι εγώ κι εσύ είσαι εσύ, όποιος και αν είσαι».

«Δηλαδή, πού θέλεις να καταλήξεις;»

«Ας υποθέσουμε, παρόλο που δεν έχουμε καμιά απόδειξη, ότι κάποτε βρεθήκαμε σ' έναν άλλο κόσμο. Δε γνωρίζουμε ότι υπήρξε κάτι τέτοιο, απλά υποθέτουμε ότι υπήρξε κάτι πριν από την είσοδό μας, που όλοι τη θυμόμαστε, στον κόσμο αυτό. Σωστά;»

«Σωστά», συμφώνησε η σκιά.

«Ας ονομάσουμε, λοιπόν, την είσοδό μας σε τούτο τον κόσμο, το πέρασμά μας από την πύλη με μια τυχαία λέξη, με τη λέξη "γέννηση", για παράδειγμα. Πριν από τη "γέννησή" μας, λοιπόν, το πέρασμά μας στον κόσμο τούτο, υπήρχε ένας άλλος κόσμος, υποθέτω, ένας κόσμος όπου όλοι είχαμε κάποιο όνομα και κάποιες μνήμες. Όμως, είναι πιθανόν και στον κόσμο εκείνο κάποτε να είχαμε πάει από ένα άλλο προηγούμενο κόσμο, ίσως πάλι χωρίς μνήμες».

Η σκιά κοίταξε με απορία το Σίμο χωρίς να μιλήσει.

«Θέλω να πω απλά», συνέχισε ο Σίμος, «ότι δεν είναι απαραίτητη η μνήμη μιας προηγούμενης κατάστασης. Δεν είναι απαραίτητο να θυμηθούμε το όνομά μας, τι όνομα είχαμε σ' ένα άλλο κόσμο, σε κάποιο άλλο στάδιο ύπαρξης, αλλά μπορούμε κάλλιστα να λειτουργήσουμε μ' ένα καινούριο όνομα. Δε συμφωνείς;»

«Δηλαδή θέλεις να πεις ότι μπορούμε να ζήσουμε μ' ένα καινούριο όνομα;»

«Μα ναι, εκεί θέλω να καταλήξω».

Η σκιά γέλασε:

«Κατάλαβα. Δεν μπορώ να πω, καλή η ιδέα σου, αλλά δεν έχει καμία πρακτική εφαρμογή. Εδώ είμαστε όλοι σκιές και δεν υπάρχει τίποτα άλλο εκτός από την εργασία στα χωράφια. Η ατομικότητα δεν έχει κανένα νόημα, τα ονόματα θα ήταν άχρηστα. Έτσι κι αλλιώς, στην αρχή δε θα είναι εύκολο να ξεχωρίζεις τον έναν από τον άλλο, όλοι

σκελετοί είμαστε, Ψυχές. Τίποτα άλλο. Έλα όμως να ξεκινήσουμε την εργασία, γιατί αν μας δει κανένας από τους επιστάτες δε μας βλέπω καθόλου καλά, δε θα πληρωθούμε σήμερα».

«Εντάξει», συμπλήρωσε ο Σίμος. «Αν και δε βλέπω τι πληρωμή θα μπορούσαν να μας δώσουν».

Έπιασε, λοιπόν, το μαχαίρι του και χάραξε το κοντινότερο βολβό που βρήκε. Η σκιά δίπλα του άρχισε κι εκείνη την εργασία. Η δουλειά δεν ήταν και τόσο δύσκολη. Μετά από λίγη ώρα είχε πιάσει το νόημα και το μόνο που του έλειπε ήταν η σβελλάδα της σκιάς. Εκείνη τον παρακολουθούσε, τον διόρθωνε, του έδινε συμβουλές. Πώς να καταλαβαίνει αν το λουλούδι ήταν έτοιμο, πώς να χαράζει το βολβό στο σωστό βάθος, πώς να μαζεύει το χυμό στην κούπα...

Δούλεψαν για αρκετές ώρες, μέχρι που ένας επιστάτης φάνηκε στο μονοπάτι. «Μισή ώρα διάλειμμα», φώναξε δυνατά για να τον ακούσουν όλοι όσοι δούλευαν στα κοντινά χωράφια, «Μισή ώρα διάλειμμα», ξαναφώναξε.

Ξάπλωσαν στο χώμα. Ο Σίμος ξάπλωσε ανάσκελα, με τα χέρια πίσω από το λαιμό, προσπαθώντας να διακρίνει κάτι στον ουρανό. Το μόνο που κατάφερε να δει ήταν σκοτάδι και ομίχλη.

«Πού είμαστε;» ρώτησε χωρίς να περιμένει κάποια απάντηση. «Πού είμαστε και τι κάνουμε εδώ;»

Η σκιά ανασηκώθηκε και τον κοίταξε:

«Νομίζω ότι είναι φανερό. Είμαστε στον Άδη, στο βασίλειο του Αηδονέα».

Ξαναξάπλωσε.

«Από κει και πέρα δεν μπορώ να σου πω τίποτα. Κανείς δε γνωρίζει πως φτάσαμε εδώ, ούτε πόσο θα μείνουμε. Οι περισσότεροι πιστεύουν ότι θα είμαστε εδώ για πάντα, μέχρι τον αιώνα τον άπαντα».

«Πώς είναι δυνατόν;»

«Κάποιοι πιστεύουν ότι μπορεί κάποτε να ξεφύγουμε από τον κόσμο αυτό. Αλλά ίσως όλα αυτά να είναι απλά μπουρδες. Πολύ λίγοι άλλωστε πιστεύουν σε όλα αυτά...»

Ο Σίμος νόμισε ότι είδε κάτι να πετάει ακριβώς από πάνω του. "Μάλλον κάποια Άρπυια", σκέφτηκε.

«Εντάξει όλα αυτά», είπε τελικά. «Είμαστε στον Άδη, ό,τι και αν σημαίνει αυτό. Όμως, τι κάνουμε εδώ και γιατί; Γιατί χαράζουμε τους βολβούς και τι γίνεται όλο αυτό το ασπριδερό υγρό που μαζεύουμε;»

Η σκιά τον κοίταξε και πάλι σκεφτική.

«Κανείς δεν το ξέρει», παρατήρησε. Στο τέλος της ημέρας οι επιστάτες παίρνουν όλο το υγρό που έχουμε μαζέψει, πολύ σπάνια πάνω από μισή κούπα ο καθένας, και εξαφανίζονται. Κανείς δεν ξέρει πού καταλήγει και σε τι χρησιμεύει. Ίσως οι επιστάτες να ξέρουν κάτι παραπάνω. Όμως κανείς μας ποτέ δεν ανταλλάσσει κουβέντα μαζί τους για οτιδήποτε εκτός από την εργασία στα χωράφια με τις μαύρες παπαρούνες».

«Μαύρες παπαρούνες;» ρώτησε μ' ενδιαφέρον ο Σίμος.

«Ναι, οι βολβοί αυτοί που χαράζουμε δεν είναι παρά παπαρούνες, μαύρες παπαρούνες που έχουν χάσει τα φύλλα τους».

«Όλοι όρθιοι», άκουσαν μια φωνή. «Όλοι πίσω στην εργασία σας».

Ο Σίμος κοίταξε τη σκιά που σηκώθηκε αμέσως όρθια.

«Σήκω», τον παρότρυνε. «Πρέπει να συνεχίσουμε... »

Είχαν περάσει πια αρκετές ώρες από το σύντομο διάλειμμά τους και τόσο ο Σίμος όσο και ο σύντροφός του δούλευαν πια μηχανικά. Η εργασία δεν ήταν καθόλου δύσκολη ούτε κουραστική, μια και δε χρειαζόταν ούτε καν να σκύβεις. Ήταν απλά μονότονη για το μυαλό, εξοντωτική. Τότε ήρθε και πάλι ο επιστάτης, κρατώντας το μικρό του φαναράκι. Κοιτώντας μέσα στο φαναράκι ο Σίμος μπόρεσε ν' ανακαλύψει το μικρό μυστικό του αμυδρού φωτός, δύο ή τρεις μικρές πυγολαμπίδες ζουζούνιζαν μέσα στο μικρό διαφανές κλουβάκι τους.

«Τέλος της εργασίας για σήμερα», είπε απλά ο επιστάτης. «Δώστε μου τις κούπες σας».

Του έδωσαν και οι δύο τις κούπες τους. Εκείνος τις άδειασε σ' ένα μεγάλο δοχείο, βοηθώντας το παχύρρευστο υγρό με μια κουτάλα, και τις επέστρεψε τελικά στις δύο σκιές.

«Έχουμε και λέμε, η πληρωμή σας είναι...», είπε ψάχνοντας μέσα στις τσέπες της κάπας του. «Δύο μονάδες εσύ... » κι έβαλε κάτι στο χέρι του Σίμου, «...και πέντε μονάδες εσύ... » δίνοντας κάτι στη σκιά. «Πάρτε την πληρωμή σας και φύγετε».

Με αυτά τα λόγια τους γύρισε την πλάτη κι έφυγε. Ο Σίμος ένωσε στο χέρι του δύο μεταλλικά αντικείμενα. Κοίταξε την παλάμη του, δύο μικρά μεταλλικά ρόδια.

«Έλα», είπε η σκιά χαρωπά. «Πάμε στη Στύγα να ξεκουραστούμε και να διασκεδάσουμε».

Τον έπιασε από το χέρι και άρχισαν να περπατούν στα μονοπάτια που διέσχιζαν τα χωράφια. Χοροπηδούσε, κρατώντας πάντα το Σίμο από το χέρι. Τι αστείο θέαμα αλήθεια! Ένας άντρας να περπατά ανάμεσα στα ατέλειωτα χωράφια με μαύρες παπαρούνες, κρατώντας ένα χοροπηδηχτό σκελετό από το χέρι! Πράγματι, τώρα περνούσαν δίπλα από χωράφια με ανθισμένες μαύρες παπαρούνες, ενώ σε άλλα πιο πέρα τα μπουμπούκια δεν είχαν ανοίξει ακόμα και ήταν γερμένα, κοιτώντας προς τα κάτω. Ένα σύστημα από λεπτές σωληνώσεις περνούσαν στην άκρη του μονοπατιού.

«Χρειάζονται αρκετό νερό σε αυτό το στάδιο», παρατήρησε η σκιά. «Αλλά έλα, κάνε πιο γρήγορα!» συνέχισε χωρίς να σταματάει το αστείο χοροπηδητό της, έχοντας πια αφήσει το χέρι του. «Δε βλέπω την ώρα να φτάσουμε».

«Μα καλά, τι έχει εκεί και βιάζεσαι τόσο να φτάσεις;»

«Δεν ξέρω», ακούστηκε από μακριά η φωνή του σκελετού. «Το μόνο που ξέρω είναι ότι περνάμε καλά στη Στύγα. Ω ναι, μάρτυρές μου οι θεοί, περνάμε πολύ καλά στη Στύγα!»

Έφτασαν σ' ένα τεράστιο ξέφωτο. Εδώ δεν υπήρχαν χωράφια. Δε φύτρωνε σχεδόν τίποτα, εκτός από μερικούς κίτρινους ασφόδελους. Στο βάθος υψωνόταν απότομα ένα ψηλό αδιαπέραστο βραχώδες φυσικό τείχος. Προχώρησαν μέχρι τη βάση του βράχου κι εκεί, δίπλα σε μια συστάδα δέντρων από λεύκες και κυπαρίσσια, έρεε ένα ποταμάκι μέσα από μια μεγάλη σπηλιά. Η σκιά, φτάνοντας πρώτη στην είσοδο της σπηλιάς, σταμάτησε και γύρισε προς την πλευρά του Σίμου, περιμένοντάς τον ανυπόμονα. Όταν έφτασε κι εκείνος, τον άρπαξε και πάλι από το χέρι και άρχισαν να περπατούν μαζί στο φαρδύ φυσικό διάδρομο του σπηλαίου, δίπλα στο ποτάμι.

Φυσικά ήταν σκοτεινά, πιο σκοτεινά απ' ότι έξω, όμως, τι περίεργο, ύστερα από λίγη ώρα το φως γύρω τους άρχισε να είναι πιο δυνατό. Όταν μάλιστα έφτασαν στην τεράστια αίθουσα, το φως δεν ήταν πιο αδύναμο από μια νύχτα με πανσέληνο στη γη μια και στον τοίχο υπήρχαν μεγάλες τρύπες απ' όπου έμπαινε φως, άγνωστο από πού προερχόταν. Ο Σίμος κοντοστάθηκε και η σκιά δεν τον πίεσε να προχωρήσει, δίνοντάς του χρόνο να συνηθίσει το αρκετά δυνατό, για τα δεδομένα του Άδη φως και να περιεργαστεί την

αίθουσα. Ήταν πράγματι τεράστια. Το μάτι, παρόλο το φως, δεν μπορούσε να δει τα όριά της. Το σκοτεινό ποτάμι έμοιαζε να πηγάζει από μια τρύπα στο βάθος, σαν σε μικρό καταρράχτη, μερικά μέτρα πάνω από το δάπεδο της αίθουσας.

«Η Στύγα, η πηγή της Στύγας», τον πληροφόρησε η σκιά, παρακολουθώντας το βλέμμα του.

Η αίθουσα ήταν γεμάτη από κόσμο. Σκιές καθόντουσαν σε μικρά ή μεγαλύτερα πέτρινα τραπεζάκια, ενώ άλλοι κάθονταν σε σκαλοπάτια, παρέες παρέες ή και μόνοι τους. Η ατμόσφαιρα ήταν πολύ περίεργη μια και άλλοι γελούσαν δυνατά, άλλοι απλά συζητούσαν, ενώ υπήρχαν και κάποιοι, συνήθως μόνοι τους, που απλά έκλαιγαν γοερά. Μια απαλή αναγεννησιακή μουσική χάιδευε το χώρο, χωρίς ο Σίμος να μπορεί να προσδιορίσει από πού ερχόταν. Στο βάθος υπήρχε ένα μπαρ το οποίο φωτιζόταν σαν από προβολέα από μια τρύπα ακριβώς από πάνω. Η σκιά τού έκανε νόημα να την ακολουθήσει και άρχισε να κατευθύνεται προς τα κει περνώντας ανάμεσα από τους σκελετούς οι οποίοι δεν τους έδιναν γενικά σημασία.

«Ένα τζόβενο, ένα τζόβενο», φώναζε κάποιος.

«Καλώς ήρθες, καλώς ήρθες τζόβενο», γέλασε κάποιος άλλος καλόκαρδα.

Όταν τελικά έφτασαν στο μπαρ, στριμωγμένοι ανάμεσα σε δεκάδες κόσμο, η σκιά έβγαλε τρία μεταλλικά ρόδια και βρόντηξε το χέρι της στην μπάρα.

«Μια οκά κατσικίσιο», είπε και γύρισε προς το Σίμο. «Κερνάω εγώ. Ξέρεις, για το καλωσόρισες».

Ο μπάρμαν γέλασε και γέμισε ένα κανάτι από το βαρέλι, δίνοντάς τους και δύο κέρατα.

«Να μην πει πολύ ο νέος, θα τον πειράξει».

Η σκιά πήρε τα κέρατα στο ένα χέρι και το κανάτι στο άλλο και κατευθύνθηκε στο πλησιέστερο άδειο τραπέζι. Ο Σίμος την ακολούθησε και κάθισε απέναντί της.

Τι όμορφη που ήταν η πιανόλα! Πόσο νοσταλγικές έμοιαζαν να είναι οι μελωδίες! Όμως ο Σίμος δεν μπορούσε να θυμηθεί τίποτα, μέχρι που η σκιά τού γέμισε το κέρατο μ' ένα σκούρο κοκκινωπό, παχύρευστο υγρό. Μέχρι που ύψωσε το κέρατό της και το τσούγκρισε με το δικό του λέγοντας:

«Καλώς ήρθες. Στην υγιά σου. Είθε να είναι φωτεινές οι μέρες σου».

Μέχρι που εκείνος απάντησε:

«Καλώς σας βρήκα. Είθε να είμαστε πάντα καλά».

Μέχρι που... μέχρι που ήπιε την πρώτη γουλιά από το κατσικίσιο αίμα, ήπιε και η σκιά. Τότε ήταν που τα θυμήθηκε όλα. Θυμήθηκε το πώς είχε βγει από το σώμα του, πώς είχε καταλήξει στον Άδη και το πώς είχαν προσπαθήσει να τον καταδικάσουν στα αιώνια Τάρταρα. Ένωσε να ιδρώνει από το φόβο και χάιδεψε τα μαλλιά του μέσα στον εκνευρισμό του, όταν αντίκρισε τη ματιά της σκιάς. Ο Σίμος αναγνώρισε τον ήχο της πιανόλας. Τότε ο σύντροφός του, ξαφνικά πετάχθηκε από το τραπέζι και ήρθε δίπλα του, αγκαλιάζοντάς τον βίαια.

«Παιδί μου», είπε. «Γιε μου», επανέλαβε.

Ο Σίμος προσπάθησε να ξεφύγει από το σφιχταγγάλιασμα του σκελετού.

«Εγώ είμαι παιδί μου. Η μανούλα σου».

Ο Σίμος κατάφερε ν' απελευθερωθεί. Μια σκιά, ένας σκελετός, τού έλεγε, αν είναι δυνατόν, ότι ήταν η μάνα του! Πετάχθηκε όρθιος και απομακρύνθηκε δύο βήματα μακριά του.

Η μάνα τον κοιτούσε με απλωμένα χέρια.

«Εσύ η μάνα μου; Η μάνα μου έχει πεθάνει εδώ και χρόνια. Εσύ τι είσαι; Εσύ δεν είσαι παρά ένας ίσκιος, ένας σκελετός. Πώς μπορεί να είσαι εσύ η μάνα μου;»

Και ύστερα κάπως πιο ευγενικά ρώτησε:

«Πώς μπορώ να ξέρω ότι εσύ είσαι η μάνα μου;»

Η Μάνα τον κοίταξε μέσα από τις πονεμένες κόγχες των ματιών της. Δεν ήξερε τι να κάνει. Να χαρεί που είχε ξαναβρεί το γιο της, τουλάχιστον προσωρινά, αφού όταν θα τελείωνε το αίμα τότε θα τον ξαναέχανε, ή να λυπάται που ήταν τελικά κι εκείνος νεκρός; Κάθε ημέρα που περνούσε εδώ στον Άδη, ύστερα από την εργασία στα χωράφια, έπινε αίμα και θυμόταν. Άλλες φορές θυμόταν τη ζωή και έκλεγε γι' αυτά που είχε χάσει και άλλες φορές χαιρόταν, καθώς θυμόταν τις όμορφες στιγμές. Πάντα όμως, πάντα, κάθε φορά που έπινε το ζωογόνο υγρό σκεφτόταν τα παιδιά της κι ευχόταν να είναι καλά.

Έλπιζε, όταν και αυτοί θα ερχόντουσαν στον κόσμο των νεκρών, να είχαν καλύτερη τύχη από εκείνη. Να μη χρειαζόταν να εργάζονται στα χωράφια με τις μαύρες παπαρούνες, στον ατέλειωτο "ασφοδελό λειμών", αλλά να κατέληγαν στα "Νησιά των Μακάρων" ή στα "Ηλύσια Πεδία". Τα συναισθήματά ήταν βέβαια ανάμεικτα μια και, όσο και αν προσπαθούσε να το κρύψει από τον εαυτό της, θα ήθελε να τα ξαναδεί. Και έτσι περνούσε ο χρόνος της στη Στύγα, στο μπαρ το νεκρών, εκεί που οι ψυχές δεν πίνουν για να ξεχάσουν, αλλά για να θυμηθούν. Τώρα, που είχε έρθει η στιγμή να ξαναβρεί το γιο της, δεν ένιωθε παρά μόνο χαρά. Ωστόσο, εκείνος την απέφυγε αηδιασμένος. Δεν πειράζει, εκείνη χαιρόταν που τον έβλεπε. Είπε:

«Εσύ κι εγώ κάποτε μοιραζόμαστε τη ζωή, όταν στα σπλάχνα μου έτρεχε το δικό σου αίμα. Ποιος μπορεί να το αρνηθεί αυτό;»

Εκείνος δεν περίμενε μια τέτοια απάντηση. Ο σκελετός που στεκόταν μπροστά του είχε πει δυνατές λέξεις, λέξεις που μόνο μια μάνα θα μπορούσε να πει στο παιδί της.

«Μάνα», είπε τελικά, και αφέθηκε στην αγκαλιά της.

Έμειναν έτσι αμίλητοι, αγκαλιασμένοι για λίγο. Άραγε θα προλάβαιναν να χορτάσουν ο ένας τον άλλο; Τι θα γινόταν όταν θα τελείωνε το αίμα και θα ξεχνούσαν ο ένας τον άλλο; Αυτό δε θα ήταν και τόσο σοβαρό, αν ήταν σίγουρο ότι θα συναντιόντουσαν και πάλι γύρω από ένα κανάτι με αίμα κατσίκας την επόμενη φορά που θα ερχόντουσαν στο μπαρ της Στύγας. Αν, όμως, τους χώριζαν; Αν τους έστελναν να δουλέψουν σε διαφορετικά χωράφια; Όταν θα ξαναερχόταν η ώρα να πάνε στη Στύγα θα πήγαιναν χωριστά και θα ήταν δύσκολο να ξαναβρεθούν μέσα σε όλο αυτό το πλήθος.

Το ίδιο είχε άλλωστε πάθει η μάνα και με άλλους αγαπημένους της. Είχε συναντήσει πολλούς, αλλά μέσα στα μιλούνια των ψυχών ήταν σχεδόν αδύνατο να τους ξαναβρεί, πόσο μάλλον που ύστερα από σύντομο διάστημα ο Ευρύνομος, ο καταχθόνιος δαίμονας, αναλάμβανε να κατασπαράξει τις σάρκες του νεκρού, αφήνοντάς του μόνο το γυμνό του σκέλεθρο, πιο γυμνός από το γυμνό, ένα ξερό κουκούτσι στο εσωτερικό ενός χυμώδους φρούτου.

Είχε, πάντως, συναντήσει πολλούς. Πρώτα, πριν χάσει τη σάρκα της, την είχε αναγνωρίσει ο πατέρας της. Αργότερα, όταν και η ίδια ήταν πια ένας λευκός σκελετός, είχε αναγνωρίσει τον αδερφό της και το θείο της τον Παύλο, φρεσκοφερμένοι οι ίδιοι. Εκτός αυτού, είχε συναντήσει και αρκετούς γνωστούς όπως το κυρ Πέτρο το μανάβη ή τη φίλη της τη Μαίρη. Κανέναν, όμως, δεν τον είχε δει περισσότερο από πέντε ή δέκα φορές. Δεν είναι ότι ήταν όλοι σκελετοί και δεν μπορούσαν πια ν' αναγνωρίζουν ο ένας τον άλλο. Με τον καιρό όλοι ανέπτυσσαν την ιδιότητα ν' αναγνωρίζουν μια μορφή, παρατηρώντας απλά ένα κρανίο. Το πρόβλημα ήταν ότι υπήρχαν δισεκατομμύρια ψυχών

και ως εκ τούτου ήταν σχεδόν αδύνατο να συναντηθεί κάποιος με κάποιον άλλο από τύχη.

Παράλληλα, το να δώσουν ραντεβού σε κάποιο συγκεκριμένο σημείο ήταν επίσης σχεδόν αδύνατο, καθώς θα ήταν δύσκολο να περιγραφεί κάποιο ακριβές σημείο συνάντησης. Εξαίρεση αποτελούσαν ίσως το μπαρ, η είσοδος ή, γιατί όχι, η ίδια η Στύγα, αλλά εκεί συνήθως ήταν μαζεμένες πολλές ψυχές, με αποτέλεσμα να είναι αδύνατο να βρεθεί κάποιος με κάποιον άλλο.

«Ο Ευρύνομος; Ποιος είναι ο Ευρύνομος;» ρώτησε με τρόμο ο Σίμος.

Η μάνα τον κοίταξε με κατανόηση.

«Ακούγεται τρομακτικό, αλλά δεν είναι και τόσο» παρατήρησε, προσπαθώντας να τον ηρεμήσει. «Γιατί νομίζεις ότι γύρω σου υπάρχουν σχεδόν αποκλειστικά σκελετοί;»

Πράγματι ο Σίμος κοίταξε γύρω του προσεκτικά. Παντού σκελετοί. Μόνο δύο ή τρεις ψυχές διατηρούσαν την ανθρώπινη μορφή τους.

«Λίγο καιρό αφού έρθει ένας νέος», συνέχισε η μάνα, «ο Ευρύνομος τρώει τις σάρκες του. Δεν πονάει όμως καθόλου! Νιώθεις αμέσως πιο ανάλαφρος και το συνηθίζεις πολύ γρήγορα. Μετά από λίγο, κανείς από τις υπόλοιπες ψυχές δε σου μοιάζει να είναι απλά ένας σκελετός ακόμα. Μπορείς και ξεχωρίζεις τον κάθε σκελετό χωριστά, όπως μπορούσες να ξεχωρίζεις τους διαβάτες σ' ένα πολυσύχναστο δρόμο στη γη».

Του Σίμου δεν του άρεσε καθόλου η προοπτική να καταλήξει ένα μάτσο κόκαλα. Του άρεσε η μούρη του, αν και η μύτη του ήταν λίγο στραβή, καθώς και το κορμί του, έστω και αν ήταν πλαδαρό. Τότε ήταν που αποφάσισε τελειωτικά ότι όλα ήταν ένα λάθος. Τότε ήταν που πίστεψε ότι είχε βρεθεί στον "Κάτω Κόσμο" πριν την ώρα του. Όχι, δεν ήταν νεκρός! Είχε απλά βγει από το σώμα του και είχε ταξιδέψει στο αστρικό πεδίο και δε θα άφηνε κανένα ανθρωποφάγο τέρας να τον γδύσει από την προβιά του. Θα επέστρεφε στη γη και όλα θα συνέχιζαν όπως πριν και ο σκοτεινός Άδης θα έσβηνε από τη θύμησή του σαν ένα κακό όνειρο. Πήρε, λοιπόν, τη μεγάλη απόφαση. Θα δραπέτευε από τον Άδη. Οι νεκροί με τους νεκρούς, αλλά και οι ζωντανοί με τους ζωντανούς...

Η μάνα είχε καθίσει πια δίπλα στο Σίμο, για να είναι πιο κοντά του και να τον καμαρώνει. Τον κοιτούσε τρυφερά και του χάιδευε το μάγουλο. Ο Σίμος ήταν και αυτός συγκινημένος και προς στιγμή, του φάνηκε ότι είδε τη μάνα του όπως τη θυμόταν από μια ξεθωριασμένη φωτογραφία. Καθόταν σ' ένα πεζούλι με φόντο τον ήλιο και τη θάλασσα και φορούσε ένα μπλε σκούρο φόρεμα. Τα μακριά μαλλιά της μαύρα και ίσια.

«Μάνα», είπε τελικά κι εκείνος και της έπιασε το χέρι τρυφερά. «Εσύ είσαι! Εσύ που χαμογελούσες κάτω από τον αυγουστιάτικο ήλιο, κάποιο πρωινό τόσο μακρινό, που είναι σαν να μην υπήρξε ποτέ. Έτσι τουλάχιστον νόμιζα μέχρι σήμερα, και όλα αυτά τα χρόνια που δεν είσαι πια μαζί μας, μέχρι πριν από λίγο. Τώρα ξέρω ότι εσύ είσαι εκείνο το κορίτσι και ότι τίποτα δε θα το ακυρώσει αυτό. Ακόμα και αν αυτό είναι το τελευταίο στάδιο της ύπαρξής σου, ή ακόμα και αν δεν είναι παρά μόνο ένα από τα άπειρα στάδια που θα περάσεις, εσύ θα είσαι στην πραγματικότητα, εκείνο το κορίτσι».

Την κοίταξε στις άδειες κόγχες των ματιών της.

Πώς η δροσοσταλίδα το αυγουστιάτικο πρωινό κάθεται νοχελικά σ' ένα φύλλο, ξυπνώντας από τη γλυκιά ξεκούραση της νύχτας; Έχει σημασία αν μετά θα πέσει στο χώμα ή αν θα εξατμιστεί από τη δύναμη του ήλιου; Έχει σημασία αν θα ταξιδέψει μακριά σαν σύννεφο ή αν θα επιστρέψει αμέσως σαν βροχή; Όχι, δεν έχει καμία σημασία, καθώς για το φύλλο η δροσοσταλίδα αυτή θα είναι πάντα η ίδια, και κάθε φορά που θα συναντιούνται, θα αναγνωρίζουν ο ένας τον άλλον. "Γεια σου" θα πουν άπειρες

φορές τα πλάσματα αυτού του κόσμου και το σύμπαν θα τα κρατάει στην αγκαλιά του, κοιτώντας τα με φροντίδα και στοργή και μέσα σε αυτά θα είμαστε κι εμείς όπως και όλοι οι άλλοι, όλοι όσοι έχουμε αγαπήσει και θ' αγαπήσουμε, όλο το ζωντανό πνεύμα της ύλης.

Ο Σίμος σταμάτησε να μιλάει, βλέποντας ένα δάκρυ να τρέχει στο μάγουλο της μάνας. "Μπορούν και κλαίνε οι νεκροί;" αναρωτήθηκε, αλλά δε σταμάτησε να της χαϊδεύει το χέρι, μέχρι που ένωσε και στο δικό του μάγουλο ένα δάκρυ. Έμειναν έτσι, απολαμβάνοντας τη μελαγχολική χαρά, βιώνοντας την ελπίδα ότι τίποτα δεν τελειώνει εδώ, στο καταγώγιο του Άδη. Ο Σίμος έσπασε τελικά πρώτος τη σιωπή και πάλι:

«Ωστόσο, μάνα, το θέμα είναι ότι εγώ δε θα έπρεπε να είμαι εδώ σήμερα, στο ζοφερό Άδη. Εγώ είμαι ακόμα ζωντανός και θα έπρεπε να βρίσκομαι με γερά τα πόδια μου πάνω στο χώμα, στη Γη. Δεν είμαι νεκρός, μάνα, είμαι εδώ από λάθος. Πρέπει να γυρίσω πίσω, δεν τελείωσα ακόμα με τη Γη. Πρέπει να δραπετεύσω. Βοήθησέ με...»

Τη σιωπή που ακολούθησε σκέπασε ένας δυνατός θόρυβος, σαν ένας χείμαρρος που ξαφνικά αφέθηκε να χυθεί. Ο Σίμος κοίταξε γύρω του και είδε ότι οι ψυχές χειροκροτούσαν! Χτυπούσαν τα κοκάλινα χέρια τους το ένα με το άλλο, παράγοντας αυτόν τον περιεργο δυνατό ήχο. Η σκηνή φωτίστηκε μ' ένα κόκκινο απαλό φως. Το μόνο που φαινόταν στο πάλκο ήταν ένα μεγάλο πιάνο με ουρά. Οι ψυχές συνέχισαν να χειροκροτούν, μέχρι που κάποιος ανέβηκε πάνω με γρήγορα βήματα. Κάθισε στο πιάνο και έπαιξε τις πρώτες νότες. Τότε φωτίστηκε και η υπόλοιπη σκηνή και φάνηκαν και άλλες ψυχές με διάφορα όργανα, βιολί, κοντραμπάσο... Α! Τι όμορφη μουσική! Ο Σίμος αναγνώρισε το κονσέρτο για πιάνο νούμερο 9 του Μότσαρτ.

«Αλήθεια», παρατήρησε η μητέρα, «τι όμορφη μελωδία! Έχουμε και τα καλά μας εδώ. Στη γη δε θα μπορούσες με κανένα τρόπο ν' ακούσεις τον ίδιο το Μότσαρτ να παίζει τις συνθέσεις του. Και πόσο μάλλον καινούργιες συνθέσεις!»

Γύρισε και πάλι προς τη μεριά του Σίμου:

«Είσαι σίγουρος, αγόρι μου, ότι θέλεις να φύγεις; Είναι σχεδόν αδύνατο. Δεν ξέρω κανέναν να το κατορθώσει!

Βέβαια... στα αρχαία χρόνια, κάποιιοι τα κατάφεραν, κοροϊδεύοντας τους Θεούς. Αλλά να, δες, ο ένας από αυτούς είναι ο Σίσυφος, που τώρα κυλάει το λιθάρι, χωρίς τελειωμό. Τι κέρδισε; Ποιος θα τον ζήλευε;»

«Σε παρακαλώ...» είπε απλά ο Σίμος.

«Εντάξει», είπε τελικά εκείνη. «Έχω μια ιδέα...»

Αναστέναξε.

«Φρόντισε μόνο, αγόρι μου, όταν θα σε πιάσουν, τώρα ή αργότερα όταν πεθάνεις, να έχεις μια καλή δικαιολογία για την πράξη σου, να συγκινήσεις την Πότνια και να γλιτώσεις την τιμωρία, γιατί ο Αηδωνέας δεν έχει καρδιά και οι τιμωρίες που βάζει στους θνητούς είναι σκληρές, σαν να μην τους έφτανε που είναι νεκροί. Αύριο, αγόρι μου, αύριο θα δράσουμε. Σήμερα, όμως, άσε με να σε χαρώ, άσε με να σε αγγίξω και να σε ακούσω. Αύριο θα δραπετεύσεις...»

Ήπιαν, λοιπόν, το ζωντανό αίμα, θυμήθηκαν, γέλασαν κι έκλαψαν. Όταν άδειασε το κανάτι ο Σίμος σηκώθηκε να πάρει και άλλο ποτιό, αλλά η μάνα τον έπιασε από το μπράτσο.

«Όχι», τον συμβούλευσε. «Μην πάρεις άλλο. Αύριο θα χρειαστούμε πολύ. Να, πάρε και τα δικά μου που περίσσεψαν και φύλαξέ τα», πρόσθεσε, δίνοντάς του δύο μικρά μεταλλικά ρόδια.

Εκείνος ξανακάθισε δίπλα της και άδειασε το κέρατό του.

«Και τώρα; Και τώρα τι θα γίνει;»

«Τίποτα», απάντησε η μάνα. «Απλά σε λίγο θα τα ξεχάσουμε όλα. Θα γίνει σε μια στιγμή. Ύστερα, θα βγούμε και πάλι μαζί στα χωράφια με τις παπαρούνες και αφού ξεκουραστούμε για λίγες ώρες θα έρθουν οι επιστάτες να μας βάλουν και πάλι να δουλέψουμε. Μετά θα ξανάρθουμε και πάλι στη Στύγα, χωρίς να ξέρουμε γιατί, απλά επειδή αυτό κάνουν κάθε φορά οι ψυχές, όταν τελειώνει η εργασία στα χωράφια. Μόλις πιούμε και πάλι λίγη ζωή θα τα θυμηθούμε και πάλι όλα. Θ' αναγνωρίσουμε και πάλι ο ένας τον άλλο και θα θυμηθούμε όσα είπαμε και κάναμε σήμερα. Μόλις, λοιπόν, συνέλθουμε και πάλι από το σοκ, και αγοράσουμε πολλή ζωή, θα βάλουμε μπρος το σχέδιό μου για την απόδρασή σου».

«Όλα καλά αυτά που λες. Τι θα γίνει αν μας χωρίσει κάποιος κατά τη διάρκεια της λήθης; Πώς θα βρεθούμε σε περίπτωση που φτάσει κάθε ένας από εμάς μοναχός στη Στύγα;»

Η μάνα του χάιδεψε το χέρι.

«Δε θα μας χωρίσουνε, μη φοβάσαι. Θα είμαστε όλη την ημέρα μαζί και ύστερα, αφού πιούμε θα θυμηθούμε».

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε και πάλι το δυνατό νεκρικό χειροκρότημα των ψυχών. Κοίταξαν προς τη σκηνή. Ο Μότσαρτ δίπλα στο πιάνο έκανε μια βαθιά υπόκλιση, πριν αποχωρήσει και σβήσουν τα φώτα.

«Έλα όμως», τον παρότρυνε τελικά ύστερα από μια σύντομη σιωπή. «Είναι ώρα να φεύγουμε. Χρειαζόμαστε λίγη ξεκούραση».

Σηκώθηκε και την ακολούθησε, σπρώχνοντας το δρόμο του ανάμεσα στις ψυχές που εγκατέλειπαν και αυτές τη Στύγα...

Έξω, το σκοτάδι τους φάνηκε σχεδόν απόλυτο, αν και τίποτα δεν είχε αλλάξει.

Περπατούσαν μέσα σ' ένα ποτάμι από χιλιάδες ψυχές.

«Πού πάμε;» ρώτησε τελικά ο Σίμος, αφού είχαν αφήσει το ξέφωτο με τους ασφοδελούς και περπατούσαν πια ανάμεσα στα χωράφια με τις παπαρούνες.

«Απλά γυρνάμε πίσω, εκεί που δουλεύαμε», απάντησε η μάνα.

Συνέχισαν να περπατούν σιωπηλοί, ο ένας δίπλα στον άλλο, μέχρι που άφησαν το μονοπάτι που ακολουθούσαν και μπήκαν σ' ένα χωράφι.

«Εδώ είμαστε. Ξάπλωσε και ξεκουράσου».

Ο Σίμος ξάπλωσε στο μαλακό κρύο χώμα, ανάμεσα από τους βολβούς της μαύρης παπαρούνας, βάζοντας τα χέρια του πίσω από το λαιμό του, σαν μαξιλάρι, κοιτώντας το μαύρο τίποτα ακριβώς από πάνω του.

«Μη στεναχωριέσαι», είπε τελικά η μάνα, νιώθοντας την άσχημη διάθεσή του.

«Όλοι έτσι νιώθουμε όταν επιστρέφουμε από τη Στύγα. Σαν να χάσαμε κάτι, σαν κάτι να μας διαφεύγει. Μάρτυρές μου οι Θεοί. Περνάμε καλά στη Στύγα, γι' αυτό άλλωστε, μόλις τελειώσει η εργασία, τρέχουμε εκεί, χωρίς να ξέρουμε γιατί. Πολλοί λένε ότι το ποτό δεν κάνει καλό, ότι καταστρέφει την υγεία. Λένε ότι όποιος πίνει στη Στύγα χάνει την αίσθηση της πραγματικότητας. Αυτοί δεν πίνουν, ούτε καν πλησιάζουν τη Στύγα.

Δουλεύουν και ξεκουράζονται, αυτή είναι η ζωή τους. Αλλά μη στενοχωριέσαι. Εμείς αύριο, μετά τη δουλειά, θα ξαναπάμε στη Στύγα. Ξεκουράσου».

Ο Σίμος ξάπλωσε και, χωρίς να καταλάβει πως, αποκοιμήθηκε. Και ονειρεύτηκε. Είδε λέει ότι βρισκόταν στην όχθη ενός ποταμού με μαύρο νερό και πολλά καλάμια στις όχθες. Μια βάρκα πλησίασε, σκίζοντας την ομίχλη. Ένας αδύνατος γέρος, ψηλός, όρθιος

μέσα στη βάρκα την οδηγούσε μ' ένα μακρύ ξύλο. Μπήκε και κάθισε μπροστά από το γέρο, ο οποίος γύρισε τη βάρκα και άρχισε να πηγαίνει προς την αντίπερα όχθη. Μέσα στην ομίχλη ένωσε παράξενα. Άκουσε έναν ήχο από μαντολίνο και μια όμορφη αντρική φωνή. Γύρισε προς τη μεριά του γέρου και αντί αυτού είδε ένα όμορφο παλικάρι να τραγουδάει και να παίζει το μαντολίνο του. Φορούσε ένα επίπεδο καπέλο με κορδέλα να ανεμίζει. "Γονδολιέρης;" σκέφτηκε, γυρνώντας μέσα στον ύπνο του. Και πράγματι δε βρισκόταν πια σ' ένα σάπιο μονόξυλο, αλλά σε μια όμορφη γόνδολα. Δεν έβλεπε πια την όχθη, αλλά μια απέραντη θάλασσα. Ο ήλιος ήταν ψηλά κι έκανε ζέστη. Ο γονδολιέρης άφησε το μαντολίνο και τον κοίταξε χαμογελαστός.

"Πεινάς; Θέλεις να φας;"

Ο Σίμος πεινούσε πολύ. Ένωθε το στομάχι του να πονά.

"Πεινάω" απάντησε, χωρίς να περιμένει ότι πραγματικά υπήρχε κάτι φαγώσιμο στη γόνδολα.

"Περίμενε", του έκανε χαμογελαστά ο γονδολιέρης υψώνοντας το δάκτυλό του.

"Περίμενε..."

Σηκώθηκε και η βάρκα ταλαντεύτηκε λίγο. Έσκυψε και άνοιξε ένα μικρό ντουλαπάκι απ' όπου έβγαλε ένα μαχαίρι, μια ξύλινη τάβλα κι ένα πακέτο. Ξανακάθισε και ακούμπησε την τάβλα στα γόνατά του. Άνοιξε το πακέτο και τοποθέτησε ένα μεγάλο κομμάτι ωμό κρέας στην τάβλα, ένα μεγάλο κομμάτι σκουρόχρωμο συκώτι. Κοίταξε το Σίμο και χαμογέλασε. Ξαναέσκυψε προς το κρέας και άρχισε να το κόβει στα τέσσερα. Τότε ο Σίμος άφησε μια κραυγή τρόμου. Το κρέας δεν ήταν πια κρέας! Είχε μεταμορφωθεί σε πλαστελίνη! Κοίταξε και πάλι το γονδολιέρη, προσπαθώντας να ηρεμήσει. Ωστόσο, αυτός δεν ήταν πια γονδολιέρης ούτε βρισκόντουσαν πια σε γόνδολα, αλλά στο παλιό μονόξυλο. Ήταν ένας άντρας αδύνατος με μακριά λαδωμένα μαλλιά και κάτι μάτια γαλάζια (ή μήπως πράσινα;) τόσο φωτεινά! Κάτι του θύμιζε. Ο άντρας τον κάρφωσε μέσα στα μάτια του.

"Στο είχα πει", παρατήρησε σοβαρά. "Στο είχα πει να μην πεις από το νερό εκείνο".

«Ξύπνα», άκουσε μια φωνή. «Πρέπει να ξεκινήσουμε την εργασία».

Η μάνα ήταν ήδη όρθια και είχε αρχίσει τη δουλειά. Ο Σίμος σηκώθηκε και έπιασε κι εκείνος δουλειά. Δε θυμόταν τίποτα πια από τη Στύγα. Ούτε τη μάνα του...

Είχαν εργαστεί πια αρκετές ώρες, όταν εμφανίστηκε ένας επιστάτης.

«Εσύ», έδειξε τη μάνα. «Παράτησέ τα όλα και ακολούθησέ με. Πρέπει να επιδιορθώσουμε το φράγμα, η ροή του νερού έχει σταματήσει σε αρκετά χωράφια».

Μαζί με τον επιστάτη ήταν ένα πλήθος από ψυχές. Η μάνα τους ακολούθησε. Ο Σίμος συνέχισε την εργασία του. Δεν ήθελαν φαίνεται τζόβενους στη δουλειά αυτή.

Πέρασαν πολλές ώρες μέχρι να εμφανιστεί άλλος επιστάτης.

«Τέλος της εργασίας για σήμερα», είπε. «Δώσε μου το κύπελό σου».

Πήρε δύο μεταλλικά ρόδια από τον επιστάτη και τα έβαλε στην τσέπη του, όταν ανακάλυψε ότι είχε ακόμα τέσσερα, σύνολο έξι. Με τα ρόδια στην τσέπη του ξεκίνησε για τη Στύγα. Προχώρησε ανάμεσα από τα ατελείωτα χωράφια μέχρι που έφτασε και πάλι στο μεγάλο ξέφωτο και τελικά, αφού μπήκε στη σπηλιά, ακολούθησε το ποτάμι μέχρι την τεράστια αίθουσα της Στύγας. Το μέρος ήταν σχετικά άδειο, αλλά παρέες παρέες κατέφθαναν συνεχώς. Κατευθύνθηκε προς το μπαρ κι έκανε νόημα στον μπάρμαν. Δίπλα του καθόταν ένα ψηλός σκελετός.

«Χα, ένα τζόβενο», παρατήρησε περιπαικτικά. «Ένας νέος που δεν έχει χάσει ακόμα την προβιά του! Λοιπόν μη φοβάσαι, όλα θα πάνε καλά, όλοι φοβούνται στην αρχή, αλλά τελικά δεν πονάει καθόλου, νιώθεις και πιο ελεύθερος».

Ο Σίμος τον αγνόησε, αλλά εκείνος φανερά, γύρευε κουβέντα.

«Εσύ, εσύ πώς από δω; Πώς συνέβη το μοιραίο; Αααα! Βλέπω δεν έχεις πει ακόμα. Κάτσε, θα σε κανονίσω».

Άδειασε το κέρατό του σβέλτα και πέταξε τρία ρόδια στον πάγκο.

«Για φέρε μας μισή οκά αρνίσιο κι ένα κέρατο ακόμα για το φίλο μας». Και γυρίζοντας προς το Σίμο: «Κερνάω εγώ φυσικά».

Ο Σίμος δυσκολευόταν να καταλάβει τι ακριβώς εννοούσε.

«Λοιπόν, μέχρι να σου φέρουν ένα κέρατο και λίγο γλυκό αρνίσιο ποτό θα σου πω μια ιστορία που άκουσα χθες και ξεράθηκα στα γέλια. Μας τη διηγήθηκε κάποιος που την είχε ακούσει από πρώτο χέρι, από τον ίδιο τον παθόντα».

Γύρισε προς τον μπάρμαν.

«Τι θα γίνει, θα μας φέρεις μια οκά αρνίσιο κι ένα κέρατο ή θα πω το δικό σου αίμα, χα χα χα».

Ο μπάρμαν του έγνεψε από την άλλη άκρη της μπάρας ότι έρχεται.

«Ήταν που λες ένας τύπος, ας τον πούμε Ζαν μια και ήταν Γάλλος, και είχε πάει εκδρομή με την οικογένειά του στην Ισπανία. Είχαν περάσει ήδη δύο υπέροχες εβδομάδες με τη γυναίκα του και τα παιδιά του. Ξέρεις, Σεβίλλη, Κόρντοβα και τέτοια. Τότε, άρχισαν να παίρνουν το δρόμο της επιστροφής. Ο Ζαν είχε κουραστεί, αφού οδηγούσε μεγάλες αποστάσεις κάθε ημέρα, αλλά ήταν πολύ χαρούμενος. Τα παιδιά γκρίνιαζαν βέβαια λίγο, αλλά η γυναίκα του, ύστερα από πολλά χρόνια, έμοιαζε πάλι όμορφη και νέα. Τέλος πάντων, όλα πήγαιναν καλά, μέχρι που πέρασαν δίπλα από ένα πάρκο, κάτι σαν τεράστιο ζωολογικό κήπο, όπου τα ζώα κυκλοφορούσαν μέσα ελεύθερα. Στην είσοδο έγραφε με μεγάλα γράμματα, "Κλειδώστε τις πόρτες και κλείστε τα παράθυρα", ή κάτι τέτοιο. Είχαν δεν είχαν περάσει δέκα λεπτά, όταν ο Ζαν αποφάσισε να κατέβει από το αυτοκίνητο να βγάλει μερικές φωτογραφίες. Τα λιοντάρια φαινόταν να είναι αρκετά μακριά. Η γυναίκα του κάτι πήγε να του πει, αλλά αυτός δε σήκωνε κουβέντα. Ένιωθε να είναι στο απόγειο του αντρισμού του. Πρόλαβε να βγάλει μία ή δύο φωτογραφίες, πριν τον πλησιάσει με μεγάλη ταχύτητα το πρώτο λιοντάρι. Τον έφαγαν μέσα σε πέντε λεπτά».

«Ναι, ναι, την έχω ακούσει κι εγώ αυτή την ιστορία», πετάχτηκε ένας άλλος. «Ο Ζαν, μεγάλος βλάκας. Εγώ δε γελάω. Απλά δοξάζω το Θεό. Ευτυχώς που τον έφαγαν τα λιοντάρια, πριν προλάβει να κάνει μεγαλύτερο κακό. Γιατί, δεν μπορεί, όταν κάποιος είναι τόσο βλάκας, αποτελεί δημόσιο κίνδυνο. Μου θυμίζει μια άλλη ιστορία όμως. Κάποιοι είχαν πάει σ' ένα γάμο στη Νότια Αφρική. Ο γάμος...»

Ο Σίμος ήπιε την πρώτη γουλιά από το κέρατο που του έφερε μπάρμαν. Τότε θυμήθηκε...

«Γαμώτο», έβρισε και σηκώθηκε απότομα. «Και τώρα πώς θα ξαναβρώ τη μάνα;»

Κοίταξε γύρω του το πλήθος. Δεν υπήρχε καμία ελπίδα να την βρει μέσα σε όλο αυτό τον κόσμο από σκελετούς, που ήταν όλοι ίδιοι μεταξύ τους.

«Χα, χα, χα», είχαν ξεραθεί στα γέλια οι διπλανοί του.

«Σοβαρολογείς ρε φίλε; Πήγαν για νυχτερινό μπάνιο σε μια άγνωστη λίμνη, σε μια άγνωστη άγρια χώρα, μέσα σε ένα πάρκο άγριων ζώων και το μόνο που τους συνέβη ήταν να τους φάει ο υποπόταμος;»

Ο Σίμος ξανακάθισε.

«Και πού να σου πω και για τον άλλο που είχε αποφασίσει να πάει να εκπολιτίσει τους κανίβαλους».

Ο Σίμος είχε αρχίσει να εκνευρίζεται. Ήθελε λίγη ησυχία, για να σκεφτεί καθαρά. Για να εκτιμήσει σωστά την κατάσταση.

«Σταματήστε», σήκωσε ψηλά τα χέρια του. «Αφήστε με ήσυχο».

«Ωχ, πολύ νευρικός είσαι».

«Σκασμός», επανέλαβε ο Σίμος.

«Πάμε», είπε ο άλλος. «Πάμε να γελάσουμε κάπου αλλού, γιατί αυτός εδώ είναι σπαστικός».

Και με αυτά τα λόγια σηκώθηκαν μαζί με τις νταμιζάνες τους.

Ο Σίμος άδειασε το κέρατό του.

«Μία οκά κατσικίσιο», φώναξε στον μπάρμαν.

"Τα πράγματα δεν είναι καθόλου καλά", σκέφτηκε, "καθόλου καλά". Και πράγματι, η κατάστασή του δεν ήταν καθόλου καλή. Είχε χαθεί με τη μάνα του, τη μόνη του ελπίδα ίσως να ξεφύγει από τον Άδη, και τώρα ήταν σχεδόν αδύνατο να ξαναβρεθούν. Είχε τρία μεταλλικά ρόδια για μια οκά αίμα και άλλα τρία για ακόμα μία αργότερα. Και ύστερα; Μετά θα ξέχναγε τα πάντα και θα ερχόταν η ώρα να επιστρέψει στα χωράφια με τις παπαρούνες. Ήταν ήδη το δεύτερο βράδυ στον Άδη.

Και τι θα γινόταν με τον Ευρύνομο; Άραγε πότε θα τον πήγαιναν σε αυτόν για να τον κάνουν ένα σκελετό σαν όλους τους άλλους; Είχε ακόμα χρόνο ή μήπως αυτή θα ήταν η τελευταία του ευκαιρία; Μήπως το επόμενο πρωί ήταν η μέρα που θα χώνευε τις σάρκες του ο δαίμονας; Έδωσε τα τρία μεταλλικά ρόδια στο μπάρμαν κι έβαλε ακόμα ένα κέρατο από το γλυκό ποτό. Κάθε γουλιά και μια ακόμα ανάμνηση, κάθε κέρατο κι ένα μελαγχολικό φθινοπωρινό απόγευμα στη βεράντα να τρώει την τελευταία δροσερή φέτα από καρπούζι, την τελευταία της ζωής του. Μπορούν οι νεκροί να κλάψουν; Άλλωστε, ο Σίμος δεν ήταν νεκρός. Τουλάχιστον έτσι πίστευε...

Άραγε υπήρξε ποτέ κανείς που ν' αναγνώρισε το τελευταίο χάδι του καλοκαιριού, τόσο μοναδικά πολύτιμο; Άραγε ποιος δεν έκλαψε στο μπαρ της Στύγας, μπροστά από ένα κέρατο με αίμα, προσπαθώντας να θυμηθεί και να ξαναζήσει, να νιώσει, να ξαναοργανώσει τη σκέψη του και να λυτρωθεί; Και όμως, όλοι το γνωρίζουν, μετά θάνατον δεν υπάρχει συγχώρεση. Όλοι το γνωρίζουν... Και έτσι ο Σίμος συνέχισε να πίνει το ένα κέρατο μετά το άλλο, ενώ ο Μάιλς Ντέιβις είχε ανέβει στη σκηνή. Φορούσε τα μαύρα του γυαλιά και κρατούσε μια όμορφη τρομπέτα με μεταλλικό ήχο. Γύρισε την πλάτη στο κοινό κι έδωσε τις πρώτες νότες.

Αχ, όμορφα περνούν οι ψυχές στη Στύγα, αλήθεια τι να πρωτοθυμηθεί κανείς κάτω από αυτούς τους γλυκούς ήχους; Ο Σίμος δεν ξέρει ότι ο θάνατος μοιάζει πολύ στη ζωή. Κάποιος πρέπει να ξέρει να ζει για να είναι ευτυχισμένος όσο ζει, αλλά και να ξέρει ν' απολαμβάνει το θάνατο. Όπως και να 'χει, λίγο ποτό με καλή μουσική, δύο γλυκόπικρες αναμνήσεις και καλή παρέα για να τα μοιραστεί δημιουργούν μια ατμόσφαιρα που κάποιος πρέπει να είναι πολύ γκρινιάρης για να μην την απολαμβάνει. "Εγώ όμως δεν είμαι νεκρός", απάντησε ο Σίμος στις σκέψεις του.

Έφυγε από τους τελευταίους, τρεκλίζοντας.

«Τα ήπια το τζόβενο», γελούσαν οι ψυχές.

Είχε γεμίσει από ζωή. Έπεσε ξερός ανάμεσα από τις παπαρούνες και κοιμήθηκε μέχρι το πρωί.

«Ξύπνα», είπε μια φωνή. «Έχουμε δουλειά». Ο Σίμος ανασήκωσε το κεφάλι του. Ω, πόσο βαρύ το ένιωθε!

«Τι θέλεις;» ρώτησε βαριεστημένα.

«Σήκω», επανέλαβε η φωνή, «και ακολούθησέ με».

Ο Σίμος έξυσε το κεφάλι του και γύρισε προς τη φωνή.

«Α, εσύ είσαι», είπε χαρούμενα στη σκιά, χωρίς να θυμάται βέβαια ότι ήταν η ίδια του η μάνα. «Σε έχασα χθες».

«Μην καθυστερείς, μας βλέπει και αυτός ο παλιάνθρωπος, ο αρχιεπιστάτης, και είναι πολύ αυστηρός. Αν πάρει μυρωδιά ότι δεν είσαι στα καλά σου μπορεί και να σου κόψει την πληρωμή για σήμερα και ύστερα ξέχνα τη Στύγα».

"Η Στύγα", σκέφτηκε ο Σίμος. Το ήξερε αυτό το μέρος, του θύμιζε κάτι όμορφο ή, τέλος πάντων, κάτι δυνατό. Ήταν ωραία στη Στύγα και γι' αυτό έπρεπε να σηκωθεί αμέσως.

«Εντάξει, εντάξει, να 'μαι, σηκώθηκα», είπε και αμέσως βρέθηκε όρθιος.

«Επιτέλους. Ακολούθησέ με».

Πέρασαν από γνώριμα μέρη, ακολουθώντας το δρόμο για τη Στύγα.

«Πού χάθηκες χθες;» ρώτησε ο Σίμος. «Το φτιάξατε το φράγμα;»

«Ναι, όλα καλά», απάντησε η μάνα. Φαινόταν πολύ βιαστική και αγχωμένη. "Τι να συμβαίνει άραγε", σκέφτηκε ο Σίμος, προσπαθώντας να την ακολουθήσει.

Έφτασαν μπροστά από την είσοδο της Στύγας κι έστριψαν, ακολουθώντας το μονοπάτι παράλληλα με το ποτάμι. Περνούσαν τώρα ανάμεσα από κατάμαυρα χωράφια, γεμάτα ανθισμένες παπαρούνες. Προχωρώντας, έφτασαν στο τέλος των καλλιεργειών. Τώρα, υπήρχε μόνο ερημιά, ένα ατελείωτο επίπεδο γεμάτο ασφόδελους.

«Πού πάμε;» ρώτησε τελικά ο Σίμος.

«Κοίτα, δεν έχουμε πολύ χρόνο. Δεν έχουμε καθόλου χρόνο θα έλεγα. Γι' αυτό ακολούθα, όσο πιο γρήγορα μπορείς και μη μιλάς».

Λίγο αργότερα, περνούσαν ένα ξύλινο γεφυράκι, πάνω από τον ποταμό. Στο βάθος μιας σχισμένης με τσεκούρι κοιλάδας περίμενε ένας επιστάτης.

«Αργήσατε», είπε με τα άδεια μάτια του να κοιτάνε τα φοβισμένα μάτια του Σίμου.

«Μα τι;» πήγε να πει εκείνος, αλλά τα σκελετωμένα χέρια είχαν ήδη βγάλει ένα μεγάλο μεταλλικό κλειδί και ξεκλείδωναν την ξύλινη πόρτα που τους έφραζε το δρόμο.

«Περάστε», είπε και τους έδειξε το δρόμο, ακολουθώντας τους από πίσω.

Βρέθηκαν σε μια απέραντη πεδιάδα, ένα ατελείωτο οροπέδιο, καλυμμένο γύρω από βουνά. Ο Σίμος σταμάτησε προς στιγμή και είδε κοπάδια από ζέβρες να καλπάζουν, ενώ μερικοί νεροβούβαλοι έβοσκαν λίγο πιο πέρα. Ο επιστάτης κλείδωσε την πόρτα και άρχισε να προχωρά. Η μάνα, που δεν ήταν καθόλου ήρεμη, σκούνησε το Σίμο και του έκανε νόημα να προχωρήσει κι εκείνος.

Περπάτησαν για αρκετή ώρα μέσα στην ηλιόλουστη πεδιάδα, βλέποντας όλων των ειδών τα ζώα να συνυπάρχουν αρμονικά. Τίγρεις με μακριούς χαβλιόδοντες έπιναν νεράκι δίπλα σε όμορφα ελαφάκια, ενώ μικρά λιονταράκια κυλιόντουσαν στο γρασίδι με γαζέλες, κάτω από το κοιμισμένο βλέμμα των στιβαρών γονιών τους. Και ο λύκος; Ναι, μια αγέλη από λύκους είχε ξαπλώσει δίπλα σε ένα κοπάδι από κατσικάκια. Τα κατσικάκια έβοσκαν τρυφερά χορταράκια αμέριμνα, ενώ τι περίεργο, μερικοί λύκοι είχαν πάρει στην αγκάλη τους από δύο ή τρία μικρά, τρυφερά κατσικάκια και τα έγλειφαν, όπως μια μητέρα γάτα τα μικρά της, έτσι για να τα καθαρίσουν.

Σταμάτησαν σ' ένα μικρό πέτρινο κύκλο. Είχε μερικά δέντρα τριγύρω και μια μικρή λιμνούλα.

«Περιμένετε με εδώ», πρόσταξε ο επιστάτης κι έφυγε.

Έκανε μερικά βήματα και ξαναγύρισε προς τη μεριά τους. "Μήπως κάτι δεν πάει καλά;" σκέφτηκε, πριν ξαναγύρισει προς την αρχική του πορεία.

«Εδώ έρχονται τα ζώα, όταν πεθαίνουν», είπε απλά η μάνα. «Και δεν έχουμε καθόλου χρόνο», πρόσθεσε.

«Δηλαδή...»

«Γρήγορα», τον διέκοψε, δίνοντάς του μια νταμιζάνα. «Πιες».

Ο Σίμος πήρε την νταμιζάνα, χωρίς να τολμάει να φέρει αντίρρηση και ήπια.

«Μάνα», ψέλλισε μετά την πρώτη γουλιά.

«Ναι, ξέρω παιδί μου», είπε εκείνη τρυφερά, αλλά φανερά βιαστική. «Λοιπόν κοίτα. Εδώ περιμένουμε να έρθει ο επιστάτης με τον Ευρύνομο, το δαίμονα που τρώει τις σάρκες των νεκρών, μετατρέποντάς τους σε σκελετούς».

Ο Σίμος την κοίταξε με απορία.

«Έχουμε ελάχιστο χρόνο», συνέχισε εκείνη, «μέχρι να έρθει ο Ευρύνομος και να σε "ξεφλουδίσει". Εκτός των άλλων, αν μας πιάσουν, πάμε κατ' ευθείαν για τα Τάρταρα. Γι' αυτό βιάσου. Πάρε αυτή τη σκούφια και φόρεσέ τη. Είναι η "Κυνή" η θρυλική σκούφια του Αηδωνέα, που κάνει αόρατο όποιον τη φοράει. Πάρε, όμως, και αυτή τη νταμιζάνα για να πίνεις και να μην ξεχνιέσαι μέχρι να βγεις από τον Άδη. Τότε δε θα σου χρειάζεται».

Ο Σίμος πήρε τη σκούφια και την κοίταξε.

«Κι εσύ;» τη ρώτησε δειλά. «Εσύ τι θ' απογίνεις;»

Η μάνα τον κοίταξε τρυφερά.

«Μη φοβάσαι. Έχω την πίστη ότι ο θάνατος δεν είναι το τέλος, αλλά μόνο η αρχή. Σ' ένα τέτοιο απίθανο σύμπαν, σ' ένα τόσο περίπλοκο κόσμο, ο Άδης δεν είναι υποχρεωτικά αιώνιος».

Εκείνος κοντοστάθηκε.

«Φύγε», του φώναξε. «Δε θα πάθω τίποτα, μη φοβάσαι. Εσύ, μόνο, κοίτα να ξεφύγεις... »

Με δάκρυα στα μάτια την αγκάλιασε και τη φίλησε στο μάγουλο.

«Σ' ευχαριστώ μάνα», ψιθύρισε στ' αφτί της. «Θα ξανανταμώσουμε σύντομα... »

Χωρίς άλλη κουβέντα, φόρεσε την "Κυνή" και άρχισε να τρέχει, αόρατος πια.

Τρέχοντας δίπλα στη λίμνη έβλεπε διάφορα περίεργα ζώα να πίνουν νερό.

Κοντοστάθηκε προσπαθώντας να θυμηθεί, «Δεινόσαυροι!», είπε τελικά με θαυμασμό και συνέχισε να τρέχει. Και πράγματι, κοπάδια ολόκληρα από βροντόσαυρους και τυρανόσαυρους και άλλους γίγαντες των δέκα ή είκοσι μέτρων, χορτοφάγοι και σαρκοφάγοι, όλοι μαζί έβοσκαν ειρηνικά, μαζί με λιγότερο εξωτικά ζώα, όπως ένα κοπάδι από μαμούθ. Εκεί, στο βάθος, είδε το στόχο του. Ένας τεράστιος περοδάκτυλος, ένας αρχαιοπτέρυξ ή κάτι τέτοιο, ένα δεινοσαυρικό πτηνοτέρας, με μήκος φτερών μερικά μέτρα το κάθε ένα liaζόταν εκεί, κοντά στην όχθη της λίμνης. Ο Σίμος πήδηξε πάνω στο σβέρκο του και γραπώθηκε σφιχτά.

«Ξεκίνα», είπε και του τράβηξε το λοφίο.

Το τεράστιο πτηνό έκραξε σε μια αρχαία γλώσσα και σηκώθηκε από το έδαφος, προσπαθώντας να ξεφύγει από τον ενοχλητικό, που του είχε καθίσει στο σβέρκο.

"Κατέβα", θα έλεγε αν μπορούσε να μιλήσει. «Ανέβα», του φώναζε στο αφτί ο αόρατος

αφέντης του. Ο αρχαιοπτέρυξ έτρεξε μερικά μέτρα μέσα στην αιώνια σαβάνα και τελικά απογειώθηκε...

II. Δραπέτης

Κανείς δεν έδωσε σημασία στην τυχαία πτήση ενός αρχαίου τέρατος, αφού δεν ήταν ακόμα ευρύτερα γνωστή η απουσία του. Παρόλα αυτά, κάποιοι ήδη γνώριζαν ότι έλειπε. Ο Ευρύνομος είχε φτάσει στη μικρή λίμνη, οδηγούμενος από τον επιστάτη και δεν είχε βρει την τρυφερή ζωντανή σάρκα που του είχαν υποσχεθεί. Ο Ευρύνομος ήταν γενικά ένας καλοκάγαθος δαίμονας, αλλά δεν του άρεσε να του παίρνουν την τροφή από το στόμα. Τσαντιζόταν. «MMMMμμμμ», έκανε σε όλη τη διαδρομή όσο ο επιστάτης τον έσερνε από την αλυσίδα. «MMMMμμμμ», κι έγλειφε τα χονδρά του χείλη. «Χααα», έκανε λίγο πριν φτάσει στη λιμνούλα και, πως του ήρθε, έπιασε τον επιστάτη από το χέρι και τον σήκωσε ψηλά στην αγκαλιά του.

Έφτασαν, τελικά, στο σημείο που περίμενε η μάνα. Ο Ευρύνομος σταμάτησε απορρημένος, μη βλέποντας κάτι φαγώσιμο παρά έναν άνοστο σκελετό και άφησε να κατέβει ο κατατρομαγμένος επιστάτης. Εκείνος μάζεψε τα μαύρα ράσα του και ρώτησε όλο αγωνία:

«Πού είναι αυτός, πού είναι το τζόβενο;»

Η Μάνα κοίταξε το χώμα, μην ξέροντας για τι πράγμα ακριβώς μιλούσε ο επιστάτης και είπε απλά, χωρίς να τολμά να κοιτάξει τις άδειες κόγχες του:

«Κοίτα, έφυγε...»

Την κοίταξε, προσπαθώντας να ισιώσει την κουκούλα του.

«Έφυγε; Έφυγε; Μα καλά, πού πήγε;» ενώ ο Ευρύνομος χοροπηδούσε εκτός ελέγχου. «Και τώρα;»

Στο μεταξύ, ο Σίμος θαύμαζε τη θέα, αόρατος κάτω από την προστασία της "Κυνής". Τι όμορφα που ήταν! Μπορεί να μην ξεχώριζε πια σχεδόν τίποτα, μερικοί μόνο από τους μεγάλους δεινόσαυρους φαίνονταν πια από τόσο ύψος, αλλά δεν μπορούσε παρά να θαυμάσει όλο αυτό το πράσινο χαλί, με πολλές μικρές, αλλά και μεγαλύτερες λιμνούλες, που απλωνόταν από κάτω του. Είχε ακόμα δρόμο, μέχρι την πύλη του Άδη. Άραγε, υπήρχε αρκετός χρόνος για να τον προλάβουν; Λίγο αργότερα πετούσαν πια μέσα στον ασφόδελο λειμών. Διέσχισαν την έρημη έκταση μέχρι που φάνηκαν τελικά ψηλά βουνά. "Κάπου εκεί πρέπει να είναι και η πύλη", σκέφτηκε ο Σίμος.

Ο αρχαιοπτέρυξ άρχισε να πετάει όλο και πιο ψηλά, ακολουθώντας το απότομο ανάγλυφο. Έφτασε στο ψηλότερο σημείο και τότε ο Σίμος κόντεψε να πέσει κάτω από τον ξαφνικό ίλιγγο. Το έδαφος από κάτω τους έσκαγε απότομα σ' ένα απύθμενο βάραθρο. Κρατήθηκε σφιχτά, αναριγώντας στον απρόσμενα κρύο αέρα του απογεύματος της Σελήνης. Ήταν πια εκτός Άδη! Αυτό ήταν σίγουρο, καθώς η έκταση που απλωνόταν μπροστά του, μέχρι το τέλος του ορίζοντα, ήταν ένα σκοτεινό σεληνιακό τοπίο, όπως το είχε δει στην άφιξή του και όπως το είχε φανταστεί όσο ζούσε στη γη. Ο ήλιος ήταν προς το γέρμα του στο βάθος του ορίζοντα, ενώ τώρα έσκαγε μύτη η Γη. Άφηναν φανερά πια πίσω τους τη μυστηριώδη σκοτεινή πλευρά της Σελήνης, τον Άδη και τις ψυχές του, σκλάβους του Αηδωνέα, του μοχθηρού θεού του Κάτω Κόσμου.

Το πτηνό προσγειώθηκε δίπλα στην πύλη, ίσα ίσα για να κατέβει ο Σίμος, και αμέσως μετά απογειώθηκε μ' ένα κρώξιμο, ώσπου χάθηκε μέσα στον Άδη. Μερικοί άντρες φύλαγαν τη λίμνη και την πηγή, το νερό της οποίας είχε πει ο παράξενος άντρας με τα γαλαζοπράσινα μάτια. Ο Σίμος κατάλαβε αμέσως τι έπρεπε να κάνει, αν δεν ήθελε να ξαναχάσει τη μνήμη του. Πλησίασε με θάρρος τη λίμνη, πέρασε ανάμεσα από τους άντρες με τα ακόντια, χωρίς εκείνοι φυσικά να τον αντιληφθούν, και ήπιε μερικές γερές γουλιές από την πηγή. Ξεκίνησε αμέσως την πορεία του με κατεύθυνση τον απογευματινό ήλιο.

Είχε περπατήσει αρκετά πια και ο ήλιος είχε κατέβει λίγο ακόμα και είχε αρχίσει να τον τυφλώνει, όταν τόλμησε να κοιτάξει πίσω του. Τώρα πια, τα ψηλά βουνά που αποτελούσαν τα σύνορα του Άδη μόλις που φαινότουσαν, ενώ οι σκιές είχαν μεγαλώσει, κάνοντας το τοπίο να μοιάζει πιο αφιλόξενο. Γύρισε και κοίταξε και πάλι προς τον ήλιο που έδυε. Έρημος, παντού έρημος, μια σχεδόν απόλυτα επίπεδη πεδιάδα, με ελάχιστους μικρούς λόφους και χαράδρες, μέχρι εκεί που έφτανε το μάτι. Πουθενά κάτι γνώριμο, κάτι διαφορετικό. Κάθισε κάτω, σωριάστηκε, ξάπλωσε στην κρύα άμμο και κοίταξε ψηλά το μισοσκότεινο ουρανό. Πόσα πολλά αστέρια και εκεί στην άκρη η γη να μισοφαίνεται. "Και τώρα; Καλά βγήκαμε από τον Άδη, πως θα γυρίσουμε πίσω στη γη;" σκέφτηκε. Άραγε πόσες ώρες ημέρας να είχε μπροστά του μέχρι το τέλειο σκοτάδι;

Βέβαια, δε θα νύχτωνε ακόμα, αφού η μέρα στη Σελήνη διαρκεί δεκαπέντε γήινες ημέρες. Τι θα έκανε όμως ύστερα; Είχε ακούσει για τις Κήρες, τις "γρήγορες σκύλες του Άδη" τις άσχημες γριές, με τα μάτια πεταγμένα έξω, γουρλωτά, με κατακόκκινες φλέβες και κίτρινες κόρες, και το στόμα και τα χέρια γεμάτα αίμα. Αυτές τρέχουν, σαν όρνια που μύρισαν το θάνατο στα πεδία των μαχών και παίρνουν το μερίδιό τους από τις σάρκες του τραυματία, πριν τον μεταφέρουν στον Άδη. Ο Σίμος φαντάστηκε το σεληνιακό τοπίο τελείως σκοτεινό, κατάλληλο πεδίο για νυχτερινά περίπολα των πιο άσχημων από τις Κήρες σε αναζήτησή του.

Σηκώθηκε και συνέχισε να περπατά στην ατέλειωτη επίπεδη πεδιάδα. Τότε, ένιωσε μια σκιά να κρύβει τον ήλιο. Κοίταξε λοξά προς τα πάνω και είδε μια Αρπύια να πετάει πάνω από το κεφάλι του. "Ωχ!", σκέφτηκε, "με πιάσανε". Η Άρπυια, όμως, συνέχισε την πορεία της χωρίς να τον ενοχλήσει. "Ουφ", σκέφτηκε, "ξέχασα ότι είμαι αόρατος", και συνέχισε να περπατά.

Θα πρέπει να είχαν περάσει αρκετές ώρες, όταν τελικά έφτασε σε μια απότομη χαράδρα. Η Άρπυια είχε περάσει πολλές φορές από κοντά του, χωρίς να καταφέρει να τον εντοπίσει. Ο Σίμος πλησίασε στην άκρη του γκρεμού και κοίταξε κάτω, όταν ξαναεμφανίστηκε το ανθρωπόμορφο πτηνό. Χωρίς πάτο έμοιαζε η χαράδρα-βάραθρο! Τραβήχτηκε απότομα και ύστερα ξανακοίταξε δειλά, προσπαθώντας να επικεντρωθεί στα πρώτα μέτρα. Παρατήρησε ότι βρισκόταν κοντά σε μια σκάλα σκαμμένη στο βράχο. Χωρίς να δώσει σημασία στην Αρπύια, που πετούσε ακριβώς από πάνω του, άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα. Τότε εκείνη προσγειώθηκε ακριβώς μπροστά του. Έμεινε ακίνητος, προσπαθώντας να μην ανασαίνει.

«Σε βρήκα», είπε απαλά, ενώ το όμορφο γυναικείο πρόσωπό της πλησίασε το πρόσωπο του απορημένου δραπέτη του κόσμου των σκιών. «Και δεν είναι ακόμη αργά», συνέχισε. «Όλα μπορούν να διορθωθούν ακόμα».

Ο Σίμος συνέχισε να κρατάει την ανάσα του, προσπαθώντας να βρει μια διέξοδο. Πώς τον είχε βρει; Άραγε ήταν σίγουρη ότι τον είχε μπροστά της; Μήπως μπλόφαρε; Αποφάσισε τελικά να μην προσπαθήσει άλλο να κρυφτεί.

«Μα πώς με είδες; Φοράω την "Κυνή"», απόρησε.

Η Νικηθόη τον κοίταξε με τα όμορφα μπλε μάτια της.

«Σε μύρισα», είπε μαλακά. «Μην ανησυχείς όμως, θέλω το καλό σου».

Ο Σίμος έβγαλε την "Κυνή" και την έβαλε στην τσέπη του. Η Νικηθόη χαμογέλασε. Εκείνος την κοίταξε και θαύμασε τα όμορφα μεγάλα μπλε μάτια της.

«Δεν το ξέχασα ότι ένας τρομαγμένος άνθρωπος, ένας άνθρωπος σ' ένα ξένο, εχθρικό περιβάλλον ασχολήθηκε μ' ένα τέρας σαν κι εμένα. Και όμως εσύ, μέσα στον τρόπο σου για το άγνωστο, μου έδωσες σημασία και απάλυνες τον πόνο μου, βγάζοντας το μικρό κοτσάνι που είχε μπει στο μάτι μου, την πρώτη φορά που συναντηθήκαμε. Κανείς μέχρι τώρα δε μου είχε φερθεί έτσι, σαν να ήμουν ένα πλάσμα από αίμα, σαν να ήμουν ζωντανή. Και όμως είμαι».

Ο Σίμος έμεινε άναυδος, προσπαθώντας να συνειδητοποιήσει πως μια μικρή, κατ' εκείνον ασήμαντη πράξη, ήταν τόσο σημαντική για εκείνη, ένα ζωντανό πλάσμα μέσα στον κόσμο των νεκρών.

«Κοίτα», συνέχισε εκείνη. «Δεν έχουμε πολύ χρόνο. Πρέπει να με ακούσεις πολύ προσεκτικά. Ο δρόμος που ακολουθείς δε θα σε οδηγήσει εκεί που ποθείς. Ξέρω ότι θέλεις να επιστρέψεις στη γη. Ξέρω ότι θέλεις μια ευκαιρία ακόμη και πως πιστεύεις ότι είσαι ζωντανός. Όμως, ο μόνος δρόμος για να γυρίσεις πίσω στη Γη είναι μέσω του Άδη. Μόνο ο Αηδωνέας μπορεί να σε στείλει πίσω και, πίστεψέ με, μπορεί και να έχει και κάποιο λόγο να το κάνει. Γι' αυτό, σου ζητώ να με εμπιστευθείς και να με ακολουθήσεις πίσω στον Άδη. Στο λέω εγώ η Νικηθόη, που δεν έχω πει ποτέ ψέμα, μάρτυράς μου η Στύγα».

Να επιστρέψει στον Άδη; Ποτέ! Ο Σίμος είχε ρισκάρει τα πάντα, ακόμα και την πιθανότητα να τιμωρηθεί η ίδια του η μάνα στα Τάρταρα, είχε κλέψει την "Κυνή" και είχε δραπετεύσει μ' ένα προϊστορικό τέρας. Είχε γλιτώσει από τα δόντια του Ευρύνομου και από τη σκλαβιά στα αιώνια χωράφια με τις μαύρες παπαρούνες. Άλλωστε, ήταν ξεκάθαρο. Οι δικαστές ήθελαν να τον στείλουν στα Τάρταρα, πόσο μάλλον τώρα. Πίστευε πάντως στις αγνές προθέσεις της Νικηθόης. Ωστόσο, τι θέση στην ιεραρχία, και τι εξυπνάδα μπορεί να διέθετε ένα τέτοιο πλάσμα; Πιθανόν να την είχαν κοροϊδέψει κι εκείνη, να την είχαν κάνει να πιστέψει ότι δήθεν θα τον έστελνε ο ίδιος ο Αηδωνέας στη γη, για να την πείσουν να τον αναζητήσει. Μπορεί οι Άρπυιες γενικά, ή ειδικά η Νικηθόη, να ήταν αγνά και εύπιστα πλάσματα, αλλά ο Σίμος δε θα έπεφτε στην παγίδα τους. Της χάιδεψε τα όμορφα μακριά ξανθά μαλλιά της και της είπε:

«Καλή μου Νικηθόη, σε παρακαλώ, αν θέλεις το καλό μου, άσε με να φύγω. Μη με πάρεις μαζί σου πίσω στον Άδη με το ζόρι. Είμαι σίγουρος ότι θα τα καταφέρω από μόνος μου να επιστρέψω στη γη. Σε παρακαλώ, γύρνα πίσω και πες τους ότι δε με είδες, πες τους ότι δεν κατάφερες να με βρεις. Άλλωστε, κανείς δε θα σε κατηγορήσει που δε βρήκες έναν άορατο άνθρωπο! Σε παρακαλώ...»

Η Νικηθόη φάνηκε πολύ στενοχωρημένη.

«Δεν κατάλαβες μου φαίνεται. Δε μ' έστειλε κανείς να σε αναζητήσω. Αυτή τη δουλειά την έχουν αναλάβει οι "Κήρες" και καλύτερα να μη σε βρουν εκείνες. Εγώ ήρθα να σε ψάξω με δική μου πρωτοβουλία, και μάλιστα κρυφά. Αν το μάθουν ότι έφυγα μπορεί και να με τιμωρήσουν».

Ο Σίμος απόρησε.

«Καλά, γιατί τα κάνεις όλα αυτά για μένα, γιατί ρισκάρεις τόσα πολλά;»

Η Άρπυα γύρισε το κεφάλι της στο πλάι. Ύστερα, όμως, γύρισε και πάλι προς τη μεριά του, ενώ ένα γαλάζιο δάκρυ έτρεχε από τα μάτια της, και του είπε πριν φύγει βιαστικά προς την κατεύθυνση του Άδη.

«Επειδή», ξεκίνησε ενώ το δάκρυ της ύγραине το χώμα, «επειδή ο έρωτας είναι τυφλός».

Έμεινε να την κοιτάει όλο απορία, καθώς εκείνη ξεμάκραινε, τινάζοντας δυνατά τα φτερά της. Στο χώμα, ακριβώς μπροστά του, το δάκρυ της είχε στεγνώσει σε μια πολύ όμορφη γαλάζια σταγόνα. Έσκυψε και την πήρε και, αφού την περιεργάστηκε για λίγο, ξανακοίταξε προς τον ορίζοντα, βάζοντας τη γαλάζια σταγόνα στον κόρφο του. Η Άρπυα είχε πια χαθεί.

Συνέχισε την κατάβαση, ακολουθώντας τα ατέλειωτα σκαλοπάτια. Λίγο αργότερα χάθηκε ο ήλιος, αλλά επιτέλους, μέσα στο μισοσκόταδο φάνηκε πια αμυδρά ένας πάτος στο απύθμενο αυτό φαράγγι, όταν συνειδητοποίησε ότι το μονοπάτι κατέληγε σε μια στενή γέφυρα κι εκεί μπροστά βρισκόταν ένας φρουρός. "Άνθρωπος!" σκέφτηκε, πλησιάζοντας, "ευτυχώς που είμαι αόρατος..." πρόσθεσε, όταν ξαφνικά είδε το φρουρό να σηκώνεται, ψηλός αδύνατος και μωδής, με μεταλλικά βραχιόλια στα μπράτσα, κανονικός άνθρωπος με εξαίρεση το ανοιχτό πράσινο χρώμα του δέρματός του. «Άλτ τις ει;» διέταξε και προέτεινε το δόρυ του. Ο Σίμος ένιωσε την "Κυνή" στην τσέπη του, αλλά ήταν πια πολύ αργά για να κρυφτεί.

Πέρασαν μαζί την κρεμαστή γέφυρα που κατέληγε στην απέναντι πλευρά του απύθμενου φαραγγιού. Εκεί, στον κάθετο τοίχο, ήταν σκαμμένη μια ολόκληρη πολιτεία. Εκατοντάδες τρύπες, απ' όπου έφεγγαν μικρά φαναράκια. Φτάνοντας στην άκρη της γέφυρας ο φρουρός έβγαλε μια κραυγή και άρχισαν να εμφανίζονται δεκάδες άνθρωποι, όλοι καταπράσινοι, στα παράθυρα και στα μπαλκόνια και άλλοι να τους πλησιάζουν. Ένα μεγάλο πανηγύρι, όλοι φώναζαν χαρούμενοι και γελούσαν και καθώς ο φρουρός μαζί με τον αιχμάλωτό του ανέβαινε προς το κέντρο του χωριού, οι χαρούμενοι Κιμμέριοι συνωστιζόνταν στο πέρασμά τους, για να δουν καλύτερα τον αιχμάλωτο, να τον αγγίξουν.

Τα σκαλοπάτια τούς οδήγησαν στην καμπυλωτή είσοδο, την οποία και διέσχισαν, καταλήγοντας σε μια κυκλική αίθουσα. Ο Όμηρος καθόταν σταυροπόδι πάνω σε ένα μεγάλο πορτοκαλί μαξιλάρι. «Κάθισε», έκανε νόημα στο Σίμο, δείχνοντας του τα μαξιλάρια που ήταν απλωμένα μπροστά του και γύρω του. Η θερμοκρασία ήταν πολύ καλή, αφού το τζάκι έκαιγε στο βάθος της αίθουσας. Ο Σίμος κάθισε στα παχιά μαξιλάρια. Ο Όμηρος κοίταξε το φρουρό και είπε: «Σ' ευχαριστώ Ανδρόνικε». Εκείνος χαιρέτησε κουνώντας ελαφρά το κεφάλι του κι έφυγε.

Ο Όμηρος χτύπησε τις παλάμες του. «Καλώς ήρθες στη χώρα μας. Στη χώρα των ευγενικών Κιμμερίων», είπε. Η όμορφη κοπέλα που μπήκε στην αίθουσα έφερε ένα δίσκο που τον ακούμπησε με χάρη μπροστά από το φιλοξενούμενο. «Θα πεινάς», πρόσθεσε «Φάε και θα τα πούμε». Χαμογέλασε, ενώ ο Σίμος, νιώθοντας ξαφνικά μια απίστευτη πείνα, έπιασε το βαθύ πιάτο και άρχισε να τρώει τον πράσινο πουρέ. Έφαγε με ησυχία, χωρίς να βιάζεται, κάτω από το διακριτικό βλέμμα του οικοδεσπότη του. Όταν τελικά σκούπισε τα χείλια του με τον καρπό του και κοίταξε γύρω του με απορία τότε μόνο ο Όμηρος ξαναπήρε το λόγο.

«Βρίσκεσαι, όπως σου είπα, στη χώρα των ευγενικών Κιμμερίων. Εγώ είμαι ο Όμηρος, ο Υπηρέτης του περήφανου αυτού λαού που η τύχη τον έφερε να ζει κοντά στην πύλη του Άδη κι επιθυμώ να σε καλωσορίσω στη χώρα μας».

Ο Σίμος έσπρωξε πέρα το δίσκο με τα απομεινάρια του φαγητού του και είπε.

«Ευχαριστώ πολύ για την όμορφη υποδοχή, ευγενικέ άρχοντα, τόσο εσένα όσο και το γενναίο λαό σου. Το όνομά μου είναι Σίμος, έρχομαι δραπέτης από τον Άδη και ικέτης στην εστία σου, ζητώντας την προστασία σου από τις δυνάμεις του Αηδωνέα, του άρχοντα του Άδη, καθώς είμαι ζωντανός και όχι μια Ψυχή».

Ο Όμηρος χαμογέλασε.

«Έτσι ή αλλιώς, εδώ θα είσαι ασφαλής», παρατήρησε. «Κανείς δεν πρόκειται να σε πειράξει και από εδώ θα φύγεις μόνο όταν και αν το θελήσεις εσύ. Αν και... » πρόσθεσε σκεπτικός. «Αν και δεν υπάρχει κάπου αλλού, που θα μπορούσες να πας».

Ο Σίμος δεν ευχαριστήθηκε με την απάντηση αυτή. Παρόλα αυτά ένιωσε καλύτερα. Τουλάχιστον δε φαινόταν να κινδυνεύει άμεσα. Θα έβλεπε αργότερα πως θα επέστρεφε στη γη.

«Πες μου όμως άρχοντα», είπε τελικά στο σεβάσμιο γέροντα. «Πες μου για το λαό σου, για την ιστορία των Κιμμερίων».

Ο Όμηρος έτριψε τα αδύνατα πόδια του και κοίταξε το φιλοξενούμενό του.

«Η ιστορία των Κιμμερίων αρχίζει πολύ παλιά. Ο λαός αυτός γεννήθηκε στην αρχή του Κόσμου, όταν το φεγγάρι ήταν γεμάτο με ψηλά δέντρα και γάργαρα ποτάμια. Τότε δεν υπήρχε Άδης, ούτε θάνατος, ούτε αρρώστια και πόνος. Οι Κιμμέριοι ζούσαν ήσυχα, τρώγοντας τους καρπούς του φεγγαριού, όμορφα χρυσαφένια φρούτα, και πίνοντας ασημένιο νερό. Τις νύχτες τα φεγγαροτζίτζικα νανούριζαν τους μακάριους Κιμμέριους, οι οποίοι ζούσαν αρμονικά με τη φύση. Αφού δεν υπήρχε Άδης και θάνατος, οι άνθρωποι, όταν έφταναν σε βαθιά γηρατεία, απλά άφηναν το σώμα τους και ξαναγεννιόντουσαν με την πρώτη ευκαιρία, συνήθως επιλέγοντας τα ίδια τους τα παιδιά ως νέους γονείς τους. Η ζωή ήταν τόσο γλυκιά τότε!»

Αναστέναξε. Ο Σίμος δε θέλησε να τον διακόψει κι έτσι ο γέροντας συνέχισε.

«Οι Κιμμέριοι τότε δεν είχαν καμία έγνοια, δούλευαν μόνο το πνεύμα τους, προσπαθώντας να φτάσουν στην τέλεια πνευματική διαύγεια. Και μετά ήρθε ο Άδης, ο φρικτός Αηδωνέας, ο σκοτεινός Ζαγρεύς, ο γιος του Κρόνου, άσπλαχνος γιος άσπλαχνου πατέρα και τα αφάνισε όλα. Έκοψε τα δάση και ρούφηξε όλο το νερό, φτιάχνοντας το καταχθόνιο βασίλειό του».

Ο Όμηρος σώπασε. Ο Σίμος δεν μπορούσε να δει καθαρά στο μισοσκόταδο, αλλά ένιωσε ένα δάκρυ να τρέχει στο μάγουλο του γέροντα και έτσι δε μίλησε. Η ευγένεια νίκησε την περιέργεια κι έτσι, μη θέλοντας να επιβαρύνει άλλο τον γέροντα, είπε απλά:

«Αξιότιμε γέροντα, είναι πια αργά και είμαι πολύ κουρασμένος. Θα μπορούσα ίσως να ξεκουραστώ λίγο πριν την καινούργια μέρα;»

Ο Όμηρος χτύπησε τις παλάμες του κι εμφανίστηκε πάλι η όμορφη κοπέλα, που είχε φέρει το δίσκο με το φαγητό. «Άλκηστη», είπε στην όμορφη νέα, «σε παρακαλώ, οδήγησε τον φιλοξενούμενό μας στον κοιτώνα του, για να ξεκουραστεί λίγο» και ύστερα, γυρνώντας στο Σίμο, «μια και αύριο τον περιμένει αρκετή δουλειά. Όλοι δουλεύουν εδώ».

«Μάλιστα Υπηρέτη», απάντησε η νέα κι έκανε νόημα στο Σίμο να την ακολουθήσει. Έξω ήταν σκοτεινά, καθώς ο ήλιος είχε από ώρα δύσει πια, αλλά ένα γαλαζωπό φως φώτιζε τώρα απαλά το σκοτάδι. Ο Σίμος κοίταξε ψηλά στη λωρίδα ουρανού που φαινόταν από το βάθος του φαραγγιού και είδε ένα κομμάτι της γης να ξεπροβάλλει.

Η κοπέλα άρχισε ν' ανεβαίνει πιο ψηλά και τελικά μπήκε σ' ένα από τα τελευταία σπίτια του χωριού. Ο Σίμος την ακολούθησε. Το δωμάτιο ήταν τελείως άδειο, εκτός από

ένα μεγάλο κρεβάτι στο δάπεδο, ακριβώς απέναντι από την πόρτα. Δεξιά και αριστερά από το κρεβάτι υπήρχαν σκαμμένες κόγχες που οδηγούσαν σε άλλα δωμάτια του σπιτιού. Στο μυαλό του ήρθαν τα Μάταλα, που τα είχε επισκεφθεί κάποτε ένα ξεθωριασμένο καλοκαίρι της πρώτης νιότης του. Περίεργο, η κρεβατοκάμαρα βρισκόταν στην είσοδο του σπιτιού, ενώ τα άλλα δωμάτια θα έπρεπε να βρίσκονται σκαμμένα πιο βαθιά στο βράχο.

«Απλά, σε εμάς τους Κιμμέριους μας αρέσει να κοιμόμαστε κάτω από την προστασία του γαλάζιου φωτός τη γης, γι' αυτό και η κρεβατοκάμαρά μας βρίσκεται πάντα στην εξωτερική πλευρά».

Και πράγματι, ο Σίμος ένιωσε ότι κάτω από ένα τέτοιο θαλερό φως μόνο γλυκά όνειρα θα μπορούσε να κάνει κανείς.

«Ξάπλωσε, όμως, να ξεκουραστείς ξένε» και αμέσως εξαφανίστηκε στο διπλανό δωμάτιο.

Ο Σίμος, χωρίς δεύτερη κουβέντα, κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και άρχισε να βγάζει τα ρούχα του. Ύστερα, σήκωσε τα υφαντά σκεπάσματα και γλίστρησε μέσα στο τεράστιο κρεβάτι. Σύρθηκε περίπου μέχρι τη μέση, όταν ένιωσε ένα ζεστό αντικείμενο δίπλα του. Όχι, δεν ήταν ένα αντικείμενο, κάποιος ήδη κοιμόταν στο κρεβάτι του! Εκείνη τη στιγμή ένιωσε τα σκεπάσματα να σηκώνονται και γύρισε και πάλι το βλέμμα του προς την εξωτερική πλευρά του κρεβατιού. Η Άλκηστη, ολόγυμνη, με το όμορφο στρογγυλό, σφριγηλό, νεανικό της σώμα, πρασινογάλαζο κάτω από το φως της γης, γλιστρούσε απαλά δίπλα στον ξαφνιασμένο γήινο. «Αύτη είναι η αδερφή μου η Αλκμήνη, είμαστε δίδυμες», είπε απλά.

Ο Σίμος γύρισε τελικά προς την άλλη πλευρά και είδε ένα όμορφο αγουροξυπνημένο πρόσωπο, ακριβώς ίδιο με αυτό της Άλκηστης, να εμφανίζεται κάτω από τα σκεπάσματα.

Η Άλκηστη χαμογέλασε, «Κάνει κρύο τις νύχτες στο Φεγγάρι».

Ήταν τέτοιο το έθιμο; Ποιος ξέρει; Ο Σίμος είχε ακούσει πολλά περίεργα έθιμα για διάφορους λαούς στη γη. Λένε για παράδειγμα για τους Εσκιμώους ότι προσφέρουν τη γυναίκα τους στον φιλοξενούμενο που έτυχε να διασταυρώσει το παγωμένο μονοπάτι του μαζί τους. Από την άλλη οι γυναίκες, λέει, στη Λατινική Αμερική, έχουν το δικαίωμα να πλαγιάζουν με τον ξένο, αν αυτός είναι όμορφος, ώστε να κάνουν όμορφα παιδιά, χωρίς ο νόμιμος σύζυγος να μπορεί ν' αντιδράσει. Πολύ φυσιολογικό! Ήταν λοιπόν τέτοιο το έθιμο στους Κιμμέριους;

Ο Σίμος πάντως είχε ακούσει πολλές ιστορίες για τα πράσινα ανθρωπάκια. Είχε ακούσει επανειλημμένως ότι είχαν προσγειωθεί στην Αθήνα, στην Ακρόπολη, και ότι είχαν βγει από τους μικρούς τους ιπτάμενους δίσκους με τις φωτογραφικές τους μηχανές και τις κάμερές τους. Είχαν αγοράσει σουβενίρ και γρήγορα γρήγορα, αφού φωτογραφήθηκαν μπροστά στις Καρνάτιδες, είχαν φύγει πάλι με τα αθόρυβα σκάφη τους. Διαπλανητικοί τουρίστες, τι τα θες... Κάποιοι αυτόπτες μάρτυρες είχαν μιλήσει για κοντόχοντρα πλάσματα με μικρές κεραίες, σαν μακριά, γλοιώδη κέρατα, μεγάλα χαμογελαστά πρόσωπα με όμορφα μάτια και μακριά χοντρή άκαμπτη προβοσκίδα, από την οποία έβγαιναν περίεργοι αρμονικοί ήχοι.

Δεν είχε φανταστεί, πάντως, τα πράσινα ανθρωπάκια, όπως του παρουσιάστηκαν οι δίδυμες αδερφές εκείνη την ατελείωτη νύχτα, την πρώτη και τελευταία που πέρασε με τους Κιμμέριους. Δεν ήξερε ότι τα θηλυκά πράσινα ανθρωπάκια είχαν τόσο μαλακό δέρμα και μακριά μαύρα μαλλιά με γαλάζιες ανταύγειες, παρόμοιο χρώμα με το προσεκτικά κοντοκουρεμένο, πυκνό εφηβαίο τους. Ούτε ότι είχαν επίπεδα μυώδη

στομάχια, όμορφους ολοστρόγγυλους γλουτούς και τεράστια σφαιρικά μεγαλόθηλα στήθη. Έφταιγε ίσως η μειωμένη βαρύτητα! Όχι, δεν τα είχε φανταστεί έτσι ο Σίμος τα πράσινα ανθρωπάκια.

Τα μικρά αστραφτερά κοχύλια που είχαν κολλήσει τα κορίτσια στο ταβάνι, ακριβώς πάνω από το κρεβάτι, των οποίων το νεκρό περίβλημα έβρισκε κανείς σε μεγάλες ποσότητες στο φαράγγι, αρχαίο κατάλοιπο από άλλες εποχές, όταν το φεγγάρι είχε αρχέγονες θάλασσες γεμάτες ζωή, φώτιζαν σαν μικρά αστεράκια τη νύχτα με αυτό το γαλάζιο φως, με το οποίο έλουζε ο γήινος ωκεανός το δωμάτιο με το μεγάλο κρεβάτι. Τώρα, ο Σίμος κοιτούσε τα αστεράκια αυτά με ένα χαζό χαμόγελο, ενώ τα κορίτσια κοιμόντουσαν αποκαμωμένα στο στήθος του, καθώς εκείνος τις κρατούσε μέσα στην αγκαλιά του, μια με το αριστερό και μια με το δεξί του χέρι, χαϊδεύοντας απαλά τότε την καμάρα της λεπτής μέσης τους και άλλοτε τις αγαλματένιες κοιλιές τους ή τους γλουτούς τους.

Ήταν ευτυχισμένος. Όχι μόνο για το απρόσμενο καλωσόρισμα, αλλά κι επειδή είχε επιτέλους την απόδειξη που ήθελε. Ήταν πια σίγουρος ότι ήταν ζωντανός, καθώς οι νεκροί δε νιώθουν συναισθήματα σαν και αυτά που είχε ζήσει εκείνος τις τελευταίες ώρες, ανακατωμένος στις κουβέρτες με δύο εξωγήινες καλλονές.

Τότε, τον πήρε ο ύπνος και είδε τη σελήνη να χορεύει γύρω από τη γη και τον ήλιο, ακολουθώντας τη πορεία, που της όρισαν οι νόμοι της φύσης. Εκείνος ήταν κάπου έξω απ' όλα αυτά. Έξω από το ηλιακό σύστημα; Ίσως έξω και από το γαλαξία ή, μπορεί ακόμα, να ήταν σε κάποιον άλλο χώρο, εκτός του δικού μας σύμπαντος, εκτός του χρόνου που γνωρίζουμε εμείς, μια οντότητα μακάρια, γεμάτη με το φως εκατομμυρίων ήλιων. Μήπως ήταν ο Θεός; Ίσως όχι, αλλά το γαλάζιο φως της γης τον κοιμίζει απαλά, υπενθυμίζοντάς του ότι είναι μέρος του Θεού, ότι το τέλος δεν είναι παρά μόνο η αρχή. Θύμωσε μέσα στον ύπνο του και το χαμόγελο έσβησε από το πρόσωπό του. "Εγώ όμως είμαι ζωντανός! Μπορεί το τέλος να μην είναι παρά μόνο η αρχή αλλά ΕΓΩ δεν έχω φτάσει στο τέλος".

Βρέθηκε και πάλι μέσα στη βάρκα του πορθμέα να διασχίζει τον Αχέροντα. Είπε ο πορθμέας, «Εδώ είναι το τέλος». Ο Σίμος πήγε ν' ανοίξει το στόμα του και να διαμαρτυρηθεί, αλλά ο άντρας με τα μακριά λαδωμένα μαλλιά και τα λαμπερά γαλαζοπράσινα μάτια τον σταμάτησε, σηκώνοντας την παλάμη του, «Το τέλος δεν είναι παρά μόνο η αρχή» ξεκίνησε, νευριάζοντας ακόμα περισσότερο το Σίμο, «αλλά» συνέχισε, «έτσι κι αλλιώς εμείς δεν είμαστε νεκροί!». Ο πορθμέας χλόμιασε και άφησε το κουπί να του πέσει από το χέρι, «Εσύ», μπόρεσε να ψελλίσει τρομαγμένος, πριν παραπατήσει και πέσει μέσα στα μαύρα αφρισμένα νερά του ποταμού.

Σηκώθηκε τότε μεγάλη τρικυμία. Ο άντρας έβγαλε ένα κλειδί από το χιτώνα του, ξεκλείδωσε τις χειροπέδες από τα χέρια του Σίμου και τις πέταξε στο μαύρο νερό. Χειροπέδες; Δε θυμόταν να φοράει χειροπέδες. Έτριψε τους βραχιόνες του. Ο άντρας με τα γαλαζοπράσινα μάτια χαμογελούσε ακόμα, όταν ο Σίμος άνοιξε τα μάτια του. Τι ώρα να ήταν;

Ένωσε τα χείλη της Άλκηστης, ή μήπως ήταν της Αλκμήνης, που ήταν ελαφρά πιο όμορφη ν' αγγίζουν στην αρχή εξερευνητικά και ύστερα να πιπιλίζουν το δείκτη του αριστερού του χεριού. Άνοιξε τα μάτια του μέσα στο γαλάζιο μισοσκοτάδο, προσπαθώντας να καταλάβει που βρισκόταν και μόλις θυμήθηκε, χαμογέλασε χαϊδεύοντας τα μαλλιά της. Η άλλη αδερφή, προφανώς πιο βιαστική να χορτάσει την

ηδονή, σκαρφάλωσε χωρίς άλλη προειδοποίηση πάνω στο κορμί του. Η Άλκηστη λιγότερο βιαστική, άρχισε να φιλάει το σώμα του, γλιστρώντας πάνω του τα χείλη της σαν σαλιγκάρι. Α! Τα χείλη της ήταν τόσο απαλά, προσφέροντας τόσο τρυφερή ηδονή, ειδικά όταν έφτασαν στο πρόσωπό του, εξερευνώντας την περιοχή ανάμεσα στο κάτω χείλος του και τη βάση του πηγουνιού του, που ο Σίμος είχε σχεδόν ξεχάσει την ύπαρξη της άλλης αδερφής.

Τότε, έσταξε ιδρώτας από το πρόσωπο της Αλκμήνης στην άκρη των χειλιών του και η Άλκηστη αμέσως ανέβηκε λίγο πιο ψηλά και τον φίλησε τελικά στο στόμα. Δεν άντεξε άλλο. Αυτό το φιλή ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Οι κραυγές του ενώθηκαν με αυτές της Αλκμήνης η οποία και έπεσε εξαντλημένα ιδρωμένη πάνω του. Η Άλκηστη, πιο τρυφερή, χάιδευε την πλάτη και τα μαλλιά της αδερφής της και με την ανάποδη της παλάμης της, το μάγουλο του εραστή τους, «Σσσσστ», έλεγε χαμηλόφωνα, «σσσστ».

Ο Σίμος, ίσως να μην το είχε καταλάβει στην αρχή, αλλά κάποια στιγμή κατάλαβε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Ύστερα από αρκετά διαδοχικά διαλείμματα ταραγμένου ύπνου, βλέποντας όνειρα παρόμοια με αυτό που είχε δει στην αρχή της νύχτας, ακολουθούμενο από χορταστικό, εξαντλητικό έρωτα, άρχισε να αναρωτιέται για το πότε θα τελείωνε η νύχτα αυτή. Γιατί είχαν περάσει πάρα πολλές ώρες πια και ο ήλιος δεν έμοιαζε να έχει την πρόθεση να ανατείλει. Σχεδόν δεν μπορούσε να κοιμηθεί πια και αν τα κατάφερνε για λίγο, όσο τα κορίτσια κοιμόντουσαν, ήταν μόνο λόγω της εξάντλησης του από την απαιτητική ερωτική μανία τους.

Στην αρχή, νόμισε ότι είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου, εξαιτίας όλων αυτών των περιπετειών του των τελευταίων ημερών. Και πράγματι, δεν του είχαν συμβεί και λίγα. Είχε αφήσει το σώμα του, είχε βρεθεί στον Άδη, είχε δραπετεύσει... Και τώρα είχε πια χορτάσει τον απόλυτο έρωτα με τις όμορφες φαιοπράσινες καλλονές. Και μετά; Έπρεπε να ξημερώσει πια. Δεν άντεχε άλλο, ένιωθε αποκαμωμένος, αλλά έπρεπε να σηκωθεί μόλις ξημερώσει, να καταλάβει που ακριβώς βρισκόταν και ποιες θα ήταν οι προοπτικές του. Ο γέροντας είχε πει, «...αν και δεν υπάρχει κάπου αλλού, που θα μπορούσες να πας...»

Όταν τελικά ξημέρωσε, επτά γήινες ημέρες αργότερα, ο Σίμος αποφάσισε πως δεν επρόκειτο να περάσει άλλο βράδυ με τους Κιμμέριους.

Ο ήλιος ήταν πια ψηλά στον ορίζοντα, όταν τα κορίτσια τον ξύπνησαν με χαχανητά από έναν ύπνο που έμοιαζε περισσότερο με λήθαργο. Κάθισε σταυροπόδι, σκεπασμένος με τα ανακατεμένα σεντόνια κι έβαλε μπροστά του τον δίσκο που του έδωσαν τα κορίτσια. Τον φίλησαν και οι δύο στο μάγουλο, του χάιδεψαν τα μαλλιά μια τελευταία φορά και χάθηκαν στο διπλανό δωμάτιο. Πεινούσε, κι έτσι έφαγε με πολύ όρεξη τον σχετικά άνοστο αλλά χορταστικό πράσινο πουρέ, που είχε φάει και το περασμένο βράδυ. Ακούμπησε το δίσκο στο δάπεδο κι έγειρε το κεφάλι του πρώτα πίσω και ύστερα μπροστά. Όταν τελικά κοίταξε μπροστά του, είδε στην είσοδο της πόρτας να στέκεται ο Ανδρόνικος, ο φρουρός που τον είχε φέρει στο χωριό την προηγούμενη ημέρα.

«Καλημέρα», είπε ο Ανδρόνικος. «Είθε η μέρα σου να είναι δροσερή. Ο Υπηρέτης μου μήνυσε να έρθω να σε πάρω από εδώ και να σε οδηγήσω στο χώρο της εργασίας».

Χασκογέλασε πονηρά.

«Αν δεν είσαι πολύ κουρασμένος βέβαια. Ελπίζω να κοιμήθηκες καλά, γιατί η μέρα θα είναι κουραστική!»

Ο Σίμος δεν έδωσε σημασία στα κακεντρεχή σχόλια του. Απλά, σηκώθηκε από το κρεβάτι και ντύθηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

«Είμαι έτοιμος», είπε τελικά και τον ακολούθησε.

Περπατούσαν με δεκάδες άλλους ανθρώπους, άντρες και γυναίκες, το μονοπάτι που οδηγούσε προς τη βάση του φαραγγιού, στενή σκάλα σκαμμένη στο βράχο γεμάτη στροφές. Φτάνοντας κάτω από το ύψος της γέφυρας που είχε περάσει την προηγούμενη ημέρα, ο Σίμος είδε ξεκάθαρα το φαράγγι να πλαταίνει και άλλο και στον πάτο του να τρέχει σε όλο του το μήκος ένα φαρδύ ποτάμι. Δεξιά και αριστερά του ποταμού υπήρχαν καλλιέργειες, χωραφάκια, ενώ χαμηλές γέφυρες διέσχιζαν το ποτάμι ανά τακτά διαστήματα.

Φτάνοντας στη βάση του φαραγγιού δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια αυθόρμητη κραυγή απόγνωσης. Μπροστά του, στην όχθη του ποταμού στην οποία στεκόταν, υπήρχαν καλλιέργειες κάποιου είδους φασολιού ή μπιζελιού αρκετά πράσινο, ώστε να χρωματίζει το δέρμα των Κιμμερίων.

«Το μοναδικό φαγητό μας», είπε χαμογελαστά ο Ανδρόνικος. «Θρεπτικό, αλλά μοναδικό».

Όμως ο Σίμος δεν είχε ανησυχήσει λόγω του πρασινωπού ζαρζαβατικού, αλλά επειδή στην αντίπερα όχθη, μπορούσε ξεκάθαρα να διακρίνει καλλιέργειες μαύρης παπαρούνας να τρέχουν παράλληλα με το ποτάμι, σε όλο το μήκος που εκείνος μπορούσε να διακρίνει.

«Τι γυρεύουν αυτά εδώ», γύρισε και ρώτησε τον Ανδρόνικο με αγωνία. «Τι είναι αυτά; Τι τα θέλετε;»

Ο Ανδρόνικος τον κοίταξε χωρίς να ξαφνιαστεί από την απότομη αντίδρασή του.

«Ο Υπηρέτης θα σου τα εξηγήσει όλα το απόγευμα. Μέχρι τότε πάρε εργαλεία και στρώσου στη δουλειά».

Έτσι κι έγινε. Δεν έπαψε στιγμή να δουλεύει μέχρι το σεληνιακό μεσημέρι, τρεις γήινες ημέρες αργότερα. Η εργασία ήταν ιδιαίτερα κουραστική, αλλά δεν ήθελε να δώσει κανένα δικαίωμα. Στο κάτω κάτω τους χρωστούσε. Οι φιλόξενοι κι ευγενικοί Κιμμέριοι τού είχαν δώσει καταφύγιο και τροφή και ίσως να τον είχαν γλιτώσει από βέβαιο θάνατο. Τι θα είχε συμβεί άραγε, αν δεν είχε βρει τους Κιμμέριους και είχε περιπλανηθεί μέσα στην παγωμένη νύχτα, χωρίς φαγητό και νερό; Θα είχε πεθάνει; Τότε τι θα επακολουθούσε; Θα ερχόταν ο ψυχοπομπός Ερμής να τον πάρει και να τον αποθέσει μπροστά στο βαρκάρι στην Αχερουσία λίμνη; Τι μέρδεμα Θεέ μου!

Ευτυχώς, τον είχαν βάλει ν' ασχολείται με τα μπιζέλια και όχι με τις παπαρούνες. Φαίνεται είχαν δοθεί σχετικές διαταγές. Ο Ανδρόνικος δούλευε κι εκείνος στο ίδιο χωράφι, πότε σκαλίζοντας, πότε ποτίζοντας, πότε δένοντας τα νεαρά φυτά σε χονδρούς πασσάλους. Άλλοι εργάτες, στα διπλανά χωράφια, μάζευαν τη σοδειά γεμίζοντας μεγάλα κοφίνια με ώριμους καρπούς, που οι γυναίκες καθάριζαν επιτόπου από τα τσόφλια τους, τα οποία και απόθεταν σε άλλα κοφίνια. Κάθε εργάτης επέστρεφε στο χωράφι και άδειαζε τα φλούδια στο ελάχιστο γόνιμο έδαφος, προσπαθώντας να μειώσει τις ανάγκες σε λίπασμα. Στην απέναντι όχθη, άλλοι εργάτες δούλευαν στα χωράφια με τις παπαρούνες.

Ήταν πια μεσημέρι, ο ήλιος βρισκόταν ακριβώς από πάνω τους και οι σκιές είχαν σχεδόν χαθεί, όταν άρχισαν όλοι ν' αφήνουν την εργασία τους και ν' ανοίγουν τα καλάθια με το κολατσιό τους.

Ο Ανδρόνικος άφησε την τσάπα στην άκρη και χτύπησε φιλικά το Σίμο στον ώμο. «Έλα να ξεκουραστούμε και να φάμε λίγο».

Κάθισαν λίγο πιο πέρα κάτω από μια σκιά. Έκανε ζέστη. Ο Ανδρόνικος κάθισε σταυροπόδι και ακούμπησε ένα καλάθι στο αμμώδες έδαφος, από το οποίο έβγαλε μια τετράγωνη καρό πετσέτα και μερικά μακρουλά πράσινα ψωμάκια. Έδωσε στο Σίμο μια μικρή γυάλινη νταμιζάνα, γεμάτη με πράσινο υγρό. Ήπιαν κι έφαγαν.

Τότε, ακούστηκε ο βαθύς ήχος ενός αυλού και το κοφτό, απότομο χτύπημα σε πήλινο τουμπελέκι. Γύρω από τους οργανοπαίκτες όλοι οι χαρούμενοι Κιμμέριοι άρχισαν να τραγουδάνε και δε χρειάστηκε πολύ ώρα για να παρασύρουν και τον ίδιο το Σίμο. Όλοι μαζί τραγούδησαν, κάτω από το σκληρό ήχο του τουμπελεκιού, το "Γαία μου λαμπρή, φέγγε μου να περπατώ" και το "Νύχτωσε χωρίς Γαίοφως" καθώς και πολλές άλλες παλιές και νεότερες επιτυχίες. Ω ναι, οι Κιμμέριοι ήταν χαρούμενος και γενναίος λαός, πόσο μάλλον που το μπιζέλι που έτρωγαν, η βάση της διατροφής τους, είχε ιδιότητες παρόμοιες, αλλά απείρως πιο ευγενικές, με το φυτό που είναι γνωστό στη γη, ως ινδική κάνναβη. Ο Ανδρόνικος γέλασε, «το μάννα, μας δίνει τα πάντα, τροφή για το σώμα και το πνεύμα».

Συνέχισαν την εργασία μέχρι αργά το απόγευμα. Σκληρή εργασία. Ο Σίμος κατάλαβε ότι θα του έπαιρνε πολύ καιρό να συνηθίσει το σεληνιακό κύκλο της ημέρας και της νύχτας. Αλλά τι έλεγε; Δεν πρόκειται να περνούσε άλλη μέρα εκεί. Θα έφευγε, το είχε πάρει απόφαση. Θα έφευγε και θα επέστρεφε με κάποιο τρόπο στη Γη.

Άφησαν τα εργαλεία στις αποθήκες και πήραν το δρόμο του γυρισμού στο χωριό. Είχαν ανέβει αμίλητοι μέχρι τη γέφυρα, όταν ο Σίμος είπε, «Θέλω να μιλήσω στον "Υπηρέτη". Νομίζεις ότι είναι καλή ώρα;»

Ο Ανδρόνικος του έγνεψε καταφατικά. «Ακολουθήσέ με, εκεί θα σε οδηγούσα έτσι κι αλλιώς».

Πέντε λεπτά αργότερα καθόταν μπροστά στον γέροντα. Ο ήλιος ήταν ακόμα αρκετά ψηλά και, αν και βρισκόντουσαν μέσα στη σκιά του φαραγγιού, ο Σίμος μπόρεσε να διακρίνει μια λεπτομέρεια που του είχε ξεφύγει το προηγούμενο βράδυ. Ο Όμηρος, χαμογελούσε στο υπερπέραν, φανερά χωρίς να εστιάζει κάπου συγκεκριμένα. Τα μάτια του ήταν σκεπασμένα με μια ομίχλη. Ο Σίμος, σαν να θυμήθηκε κάτι, ανατρίχιασε, χωρίς να γνωρίζει ακριβώς γιατί. «Ο Όμηρος είναι τυφλός», μουρμούρισε, «ο Όμηρος είναι τυφλός...»

«Θέλω να φύγω», ξεκίνησε κάπως απότομα και ίσως και με μια δόση αγένειας προς τον άμογο οικοδεσπότη του. «Θέλω να φύγω και να επιστρέψω στη Γη. Εκεί ανήκω. Άλλωστε, εδώ δε διαφέρει πολύ η ζωή σας από τον Άδη. Ζείτε φυλακισμένοι σ' ένα φαράγγι, καλλιεργώντας ως μοναδικό φαγώσιμο ένα πράσινο μπιζέλι που σας αποχαυνώνει, ενώ επιπλέον καλλιεργείτε και αυτή την καταραμένη παπαρούνα. Τι στο καλό τη θέλετε;»

Ο Σίμος ήταν φανερά εκνευρισμένος, όχι γιατί του έφταιγε κάποιος, αλλά επειδή δεν του άρεσε ούτε ο Άδης, ούτε και το φαράγγι των Κιμμερίων, όσο χαρούμενοι και φιλόξενοι κι αν ήταν οι κάτοικοί του. Εκείνος ήθελε να φύγει, να επιστρέψει στη Γη ή τουλάχιστον κάπου που υπήρχε κάποια δράση.

Ο Όμηρος δε μίλησε αμέσως, σαν να προσπαθούσε να ζυγιάσει τις λέξεις του, μη θέλοντας να στενοχωρήσει τον φιλοξενούμενό του.

«Δεν ξέρω πως αλλιώς να σου το πω», είπε τελικά ο σεβάσμιος γέροντας. «Εδώ που ήρθες το ψωμί και το τραγούδι είναι αρκετό. Τη μέρα δουλεύουμε και το βράδυ ξεκουραζόμαστε. Τι άλλο θα ήθελε κανείς; Εκτός των άλλων, όπως σου είπα και χθες, δεν υπάρχει κάπου αλλού που θα μπορούσες να πας από εδώ».

Ο Σίμος κοίταξε το μεγάλο τζάκι που έκαιγε αργά και ύστερα και πάλι το γέροντα.
«Δεν καταλαβαίνω, γιατί δεν υπάρχει κάτι άλλο; Γιατί δεν μπορώ να πάω κάπου
αλλού; Γιατί δεν μπορώ να επιστρέψω στη Γη;»

Ο γέροντας αναστέναξε.

«Δεν καταλαβαίνεις; Δε σου εξήγησα χθες τι συνέβη; Σου είπα ότι όταν ήρθε ο Άδης
τα κατέστρεψε όλα. Εμείς εδώ μπορεί ν' απολαμβάνουμε τόσες χαρές, που μόνο στους
ζωντανούς αρμόζουν, αλλά νομίζεις ότι είμαστε ζωντανοί; Δεν καταλαβαίνεις ότι το
βασιλείο του Αηδωνέα δε σταματάει στα όρια του Άδη; Είμαστε νεκροί όλοι μας, όπως
κι εσύ. Ο λαός των Κιμμερίων χάθηκε μαζί με την αιώνια ζωή. Τώρα υπάρχει μόνο ο
θάνατος, ο σκληρός Αηδωνέας, ο πολυδέγμων, ο άρχοντας όλων, εκεί που όλοι και όλα
καταλήγουν. Είμαστε όλοι σκλάβοι του!»

Ο Σίμος έμεινε άφωνος, προσπαθώντας να συνειδητοποιήσει τα λόγια του γέροντα.
Εκείνος σηκώθηκε αργά και κατευθύνθηκε προς το τζάκι. Άπλωσε τα χέρια του και
άρχισε να τα τρίβει το ένα με το άλλο.

«Εδώ», είπε, «είναι η χώρα των Κιμμερίων. Εδώ κατέληξε ο λαός των Κιμμερίων,
όταν αιχμαλωτίστηκε από τον άρχοντα του θανάτου, όταν έχασε την αθανασία του. Εδώ
είναι που καταλήγουν όλοι οι άνθρωποι που έζησαν άξια στη ζωή τους, σύμφωνα με την
αυθαίρετη αλλά και αμετάκλητη κρίση των Δικαστών και του Αηδωνέα».

«Δηλαδή, άξιε γέροντα, εδώ είναι η Νήσος των Μακάρων;»

«Ναι, εδώ είναι η Νήσος των Μακάρων ή, αν προτιμάς, τα Ηλύσια Πεδία μόνο που,
αν και η ζωή είναι σχετικά όμορφη, τα τείχη δεν είναι σμαραγδένια ούτε τα σπίτια
μαλαματένια, αλλά ούτε και τα ψωμιά κρέμονται ψημένα στα στάχυα, όπως κορόιδευε ο
Λουκιανός, ο οποίος άλλωστε γι' αυτά και πολλά άλλα κατέληξε στα Τάρταρα. Εδώ,
λοιπόν, καταλήγουν οι δίκαιοι, ή πιο σωστά οι τυχεροί, αλλά και μερικοί παράτολμοι σαν
κι εσένα. Γιατί ο άγραφος κανόνας είναι απαράβατος: Όποιος βρεθεί εδώ, με
οποιοδήποτε τρόπο, έχει άσυλο. Εδώ κατέληξα κι εγώ, ύστερα από την κρίση των
Δικαστών».

«Αυθαίρετη και αμετάκλητη κρίση των Δικαστών!» μουρμούρισε ο Σίμος αυτόματα.

«Είπαν ότι το έργο μου είναι αιώνιο και θεόπνευστο. Είπαν ότι οι ίδιοι οι Θεοί
ευφραίνονται από τους στίχους μου. Μερικές φορές αναρωτιέμαι μήπως φταίω κι εγώ.
Μήπως οι Θεοί εμπνεύστηκαν από εμένα; Μήπως, από την άλλη, τα δημιουργήσα όλα
αυτά στο μυαλό μου για αληθινά; Ίσως θα ήταν καλύτερα έτσι, όμως...»

«Όμως;» επανέλαβε ο Σίμος.

«Όμως, είτε έτσι, είτε αλλιώς πρέπει να το χωνέψεις. Είσαι νεκρός και δεν υπάρχει
πουθενά καλύτερα που να μπορείς να πας εκτός της χώρας αυτής, όπου ανώτατος
κυβερνήτης είναι ο Ραδάμανθς, υπηρέτης του μοχθηρού Αηδωνέα».

Ο Σίμος ανατρίχιασε προς στιγμή αλλά τελικά επικράτησε ο θυμός του. «Λες
ψέματα!» είπε, χωρίς να το πολυσκεφτεί και ύστερα, προσπαθώντας να διορθώσει την
τελείως ανάγωγη συμπεριφορά του, «ή απλά δε γνωρίζεις ποια είναι η αλήθεια».

Με αυτά τα λόγια σηκώθηκε και έφυγε. Δεν είχε ιδέα που θα πήγαινε, πάντως θα
έφευγε από αυτό τον τόπο. «Είστε ζωντανοί!» φώναζε στο δρόμο, «επαναστατήστε».

Πήρε ν' ακολουθεί το μονοπάτι που οδηγούσε στην επιφάνεια του πλανήτη, χιλιάδες
σκαλοπάτια σκαμμένα στον απότομο βράχο. Είχε ακόμα φως και ο ήλιος θα έλαμπε
ακόμα για αρκετές ώρες. Δεν είχε κάποιο συγκεκριμένο σχέδιο, απλά έπρεπε να φύγει
από αυτό τον τόπο των ζωντανών νεκρών.

Έφτασε στην επιφάνεια και συνέχισε να προχωρά ακολουθώντας τυχαία διεύθυνση. Έπρεπε να βρει ένα τρόπο... Ποιος ξέρει... Μπορεί να έβρισκε τίποτα απομεινάρια από κάποια αποστολή των Αμερικάνων ή των Ρώσων στη Σελήνη, ξεχασμένα τεχνολογικά σκουπίδια, σεληνάκατοι και πύραυλοι, που κάποια στιγμή δεν υπάκουσαν σε σήματα, που δόθηκαν χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, τα οποία κάπως να επανέφερε σε λειτουργία και να τα χρησιμοποιούσε για να επιστρέψει στη Γη.

Άλλωστε, είχε ακούσει ότι οι Αμερικάνοι θα έφτιαχναν μια επανδρωμένη βάση στη σελήνη. Άραγε, θα μπορούσε να περιμένει μέχρι να πραγματοποιηθεί το σχέδιο αυτό, θα μπορούσε να βρει το σωστό σημείο και να περιμένει τους αστροναύτες; Εκείνοι, μόλις τον συναντούσαν, θα του έφτιαχναν καφέ και θα τον έβαζαν στον πρώτο πύραυλο για το σπίτι. Από την άλλη, θα μπορούσε ίσως να επισπεύσει μια επανδρωμένη αποστολή. Θα μπορούσε να φτιάξει ένα μεγάλο "SOS" στην επιφάνεια, όπου κάθε γράμμα θα είχε μήκος πολλές δεκάδες χιλιομέτρων, όπως θα έκανε οποιοσδήποτε διαπλανητικός ναυαγός, προσπαθώντας να τραβήξει την προσοχή των Γήινων. Αυτό ήταν! Ένα "SOS" στη Σελήνη θα προκαλούσε τρομερή αναστάτωση στη Γη και η αντίδραση θα ήταν άμεση.

Φαντάστηκε μια παλιά ιταλική φρεγάτα να καταφθάνει με σχισμένα τα πανιά. Στο πλάι μπορούσε να διακρίνει το όνομα "Αταλάντη". Στην πλώρη μια πανέμορφη κοπέλα, η Αταλάντη αυτοπροσώπως, που για τον έρωτά της χάθηκαν πολλά παλικάρια. "Έλα", θα του ψιθύριζε το ζωντανό ακρόπλωρο, "έλα", και θα του άνοιγε διάπλατα τα χέρια της, ενώ το στήθος της θα ξεπρόβαλε ανέμελα...

Είχε πια νυχτώσει και η Γη φώτιζε απαλά την ατέλειωτη επίπεδη έκταση. Αποφάσισε να ξαποστάσει λίγο και ξάπλωσε δίπλα από ένα μικρό αμμόλοφο. Κοίταξε τη Γη και του φάνηκε τόσο κοντά. Ήταν τόσο όμορφη! Σπίτι! Πρώτη φορά αυτή η λέξη είχε τόσο βαθύ νόημα όσο τώρα. Ήθελε να γυρίσει στο σπίτι του. Έκανε κρύο. Έβαλε τα χέρια του στις τσέπες και ένιωσε την "Κυνή", αλλά κι ένα κρύο γυάλινο βόλο. Αναρωτήθηκε τι είναι, βγάζοντας το από την τσέπη του. «Α! Το δάκρυ της Νικηθόης, τι όμορφο...» σκέφτηκε δυνατά. Και πράγματι το δάκρυ έμοιαζε σαν κρύσταλλο, φωτίζοντας το γύρω χώρο μ' ένα δυνατό γαλάζιο φως.

Κοίταξε μέσα στο δάκρυ και είδε μια καταιγίδα χρωμάτων ή μάλλον μια μάχη, όπου το κόκκινο, το πράσινο και το μπλε πολεμούσαν. Πότε έμοιαζε να νικάει το κόκκινο κι ένας ορμητικός κόκκινος χείμαρρος πλημμύριζε τα πάντα, ενώ άλλοτε το κίτρινο έντυνε τη σταγόνα με χρυσαφένια χρώματα και το μπλε, κυρίαρχος την περισσότερη ώρα, έδινε το ψυχρό φως που γέμιζε το χώρο. Μέσα στη μάχη των χρωμάτων μπόρεσε να διακρίνει ένα πρόσωπο. Ήταν η Νικηθόη που έκλαιγε. Τα μακριά σγουρά μαλλιάκια της έπεφταν στους ώμους. Όμως, όμως... Το πρόσωπο ήταν την Νικηθόης, αλλά το σώμα δεν ήταν πια πουλιού. Η Νικηθόη καθόταν σ' ένα καναπέ, φορώντας ένα αστραφτερό βελούδινο φόρεμα και κολιέ από όμορφα λαμπερά μαργαριτάρια. Τώρα, χαμογελούσε και στα μπούτια της ξάπλωνε ένας όμορφος γάτος, ο οποίος χουρχούριζε, έχοντας γυρίσει την κοιλιά του, παραδομένος στα χάρδια της...

Του φάνηκε ότι άκουσε μια φωνή. Ξυπώντας σαν από όνειρο επιβεβαίωσε την όμορφη γλυκιά γυναικεία φωνή που είχε ακούσει και, σαν αντανakλαστική κίνηση, φόρεσε την "Κυνή" και έχωσε το δάκρυ βιαστικά στην τσέπη του. Η νύχτα επανήλθε στους κανονικούς της ρυθμούς.

«Ψου, ψου, ψου. Έλα, έλα μικρό καπόνι! Έλα μικρό καπόνι. Ψου ψου ψου. Έλα καπόνι μου γλυκό!», έλεγε τρυφερά μια γυναίκα. Πρέπει να ήταν πολύ όμορφη, καθώς η

φωνή της ήταν τόσο γλυκιά! Ύστερα, του ήρθε μια μπόχα από σαπισμένο αίμα και σάρκα και αμέσως μετά είδε μια άσχημη γριά, σκυμμένη να ψάχνει. «Ψου ψου. Έλα καλό μου καπόνι», επανέλαβε με τη γεμάτη μέλι φωνή της και γύρισε προς το μέρος του, χωρίς να μπορεί να τον δει. Ζάρωσε στη γωνία του, καθώς την είδε με τα μακριά γκριζωπά της μαλλιά και τα σκισμένα ρούχα, βρώμικα και ματωμένα. Με εξογκωμένα μάτια έσκυψε από πάνω του η μιαρή Κήρα, μέχρι που μπόρεσε να ξεχωρίσει τα κοκκινοπράσινα αιμοφόρα αγγεία μέσα στα τεράστια μάτια της με τις κίτρινες κόρες, ενώ μόλις που μπόρεσε να κρατήσει την ανάσα του και να μην προδοθεί, κάνοντας εμετό από την αηδιαστική μυρωδιά που απέπνεε το μαύρο ζαρωμένο σαν μούμια πρόσωπό της.

Τον είχε δει; Σίγουρα είχε δει το φως, αλλά ίσως να μην τον είχε δει. Ίσως να μην έβλεπε και τόσο καλά και να μην είχε καταλάβει τίποτα. Τι στο διάβολο γύρευε; Ένα καπόνι; Τι στο καλό το ήθελε το καπόνι; "Περίεργο" σκέφτηκε, "ίσως να μη γυρεύει εμένα". Δεν μπορούσε, βέβαια, να φανταστεί ότι αργότερα θα έμπλεκε κι εκείνος σε αυτή την ιστορία...

«Τι άσχημο πλάσμα θεέ μου», ανάσανε όταν τελικά το αποκρουστικό πλάσμα απομακρύνθηκε.

Αμέσως μετά κατέφθασε η Νικηθόη, σηκώνοντας πολύ άμμο.

«Πού είσαι;» είπε ανυπόμονα η γυναίκα με το σώμα πουλιού. «Φανερώσου!»

Χτυπούσε νευρικά το ποδάρι της στο χώμα, σηκώνοντας συννεφάκια άμμου και κουνούσε τις φτερούγες της. Ο Σίμος τη φαντάστηκε με γυναικείο σώμα, όπως την είχε δει νωρίτερα, να κρατάει με το δεξί χέρι τον πλάστη, το αριστερό στη μέση. Έβγαλε την Κυνή και την ξαναέχωσε στην τσέπη, σκύβοντας το κεφάλι.

«Α, εδώ είσαι του λόγου σου!» γύρισε προς τη μεριά του. «Τα βλέπεις; Λίγο έλειψε να σε πιάσει αυτή η σκύλα. Ευτυχώς που βρωμάει τόσο πολύ το σαπισμένο σώμα της, που δεν μπορεί να μυρίσει τίποτα. Γιατί, κακομοίρη μου, αν σ' έπαιρνε μυρωδιά την είχες πατήσει. Στην ανάσα της θα σου έπεφταν τα μαλλιά σου και τα δόντια σου ενώ στο άγγιγμά της θα σάπιζε το κρέας σου και θα σου έπεφταν κομμάτια, όπως τρίβονται στο λεπρό. Το κορμί σου θα έσφιγγε και θα μαύριζε σαν το κατράμι και θα έσταζε πύον και αίμα. Θα πονούσες φρικτά από την απαισία μόλυνση και ο ίδιος ο Ευρύνομος, που άλλωστε είναι ιδιαίτερα επιλεκτικός στο φαγητό του, θ' αρνιόταν να σε βγάλει από το αιώνιο μαρτύριό σου».

Εκείνος γύρισε προς τη μεριά της και χαμογέλασε. Ήταν όμορφη και ο τρόπος που ενδιαφερόταν για αυτόν την έκανε τόσο γλυκιά. Σιώπησαν και οι δύο, κοιτώντας ο ένας τον άλλο. Εκείνη τελικά, μαλακώνοντας τον τόνο της φωνής της, ξαναμίλησε.

«Δε σου είπα, βρε κουτέ, ότι δεν υπάρχει πουθενά να πας; Δε σου είπα ότι ο μόνος δρόμος για να επιστρέψεις στη Γη είναι μέσω του Άδη; Αποδέξου το επιτέλους, είσαι νεκρός και μόνο ο Αηδωνέας μπορεί να σε αναστήσει».

Ο Σίμος, που είχε σκύνει και πάλι το κεφάλι, γύρισε απότομα και της είπε με συγκρατημένο θυμό, τρίζοντας τα δόντια του.

«Κανένας δεν είναι νεκρός, αν δεν το αποφασίσει ο ίδιος».

Λίγη ώρα αργότερα, πετούσαν προς την κατεύθυνση του Άδη. Η πτήση διήρκεσε πολλή ώρα. Πολύ αργότερα, όταν ο ήλιος είχε σχεδόν χαθεί στο βάθος του ορίζοντα, στέλνοντας μόνο ένα αμυδρό φως στην επιφάνεια του πλανήτη, η Άρπυια προσγειώθηκε μπροστά από το παλάτι του Αηδωνέα και της Πότνιας. Ο Σίμος ξεπέζεψε πηδώντας πάνω στα μαρμάρινα σκαλοπάτια και χάιδεψε τα μαλλιά της.

«Πρόσεξε καλά», του είπε εκείνη, «έχεις μια καλή ευκαιρία, μην την πετάξεις στα Τάρταρα με την ανόητη ψευτοπερηφάνειά σου. Παίξε καλά τα χαρτιά σου. Ο νικητής είναι αυτός που παίζει τα χαρτιά που του έφερε η μοίρα με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, ακολουθώντας τους κανόνες του παιχνιδιού που έχει θέσει η ανάγκη. Αυτός που πετάει τα χαρτιά και αρνείται να παίζει με τους κανόνες που του έχουν θέσει είναι αυτός που χάνει. Και δεν έχει τίποτα το ηρωικό να χάσει κανείς, όταν θα μπορούσε να είχε κερδίσει. Παίξε και κέρδισε». Και με τα λόγια αυτά, η Νικηθόη άπλωσε τις φτερούγες της και τινάχθηκε απαλά στο βάθος του ορίζοντα.

Ο Σίμος έμεινε να την κοιτάει μέχρι που εξαφανίστηκε. "Τι περίεργο μέρος για ένα τέτοιο πράο πλάσμα", σκέφτηκε και στράφηκε προς την είσοδο του παλατιού. Τότε είναι που συνειδητοποίησε ότι κάποιος φώναζε δυνατά, έσκουζε.

Η μεγάλη πόρτα ήταν ανοιχτή και μπορούσε να διακρίνει μια μαύρη φιγούρα να τον περιμένει, ένας Επιστάτης. Οι κραυγές συνέχιζαν. Κάποιος έκλαιγε γοερά, φωνάζοντας ακατανόητες φράσεις. Ο Σίμος μπορούσε μόνο να καταλάβει μερικές λέξεις. Η φωνή, ξεκάθαρα αντρική, έβριζε κάποιον που τον είχε "φάει μπαμπέσικα", και ύστερα έκλαιγε, όπως δεν αρμόζει σε άντρες, μ' ένα τσιριχτό και μακρόσυρτο "άααααααααα". Ο πόνος θα πρέπει να ήταν αβάσταχτος. Ο Σίμος έφτασε στο κατώφλι και ακολούθησε τον Επιστάτη. Διέσχισαν μαζί την κεντρική αίθουσα με το μεγάλο στρογγυλό ψηφιδωτό με τον κόκορα και άρχισαν ν' ανεβαίνουν προς τα πάνω.

Οι κραυγές δεν έλεγαν να σταματήσουν και τώρα, μέσα στο κτίριο, αντηχούσαν ακόμα πιο δυνατά. Οι πόνοι πρέπει να ήταν φρικτοί. Στο πάνω πάτωμα, μπροστά από την ημικυκλική αίθουσα, όπου είχε συναντηθεί πριν λίγο καιρό, με τους Δικαστές, έστριψαν και ακολούθησαν ένα φαρδύ διάδρομο. Τώρα, βρισκόντουσαν πολύ κοντά στον άντρα που βασάνιζαν. Τι άλλο θα μπορούσε να κάνει έναν άντρα να κλαίει και να παρακαλάει με τέτοιο τρόπο; «Σε παρακαλώ...» ψιθύρισε ο άντρας και αντιάλγησε ο διάδρομος, «...σε παρακαλώ, σταμάτησε τον πόνο τώρα». Και ύστερα ανακούφιση μ' ένα "αχ" και η σιωπή μέσα στο σκοτάδι του διαδρόμου.

Έφτασαν μπροστά από μια πόρτα και ο Επιστάτης χτύπησε. «Περάστε», είπε η αντρική φωνή.

Ο Άδης ή Αηδωνέας, ή χαϊδευτικά Πλούτωνας, είναι γιος του Κρόνου και αδερφός του Δία. Ο πατέρας του είχε πάρει την εξουσία, ευνουχίζοντας τον ίδιο τον πατέρα του, τον Ουρανό. Ο αδερφός του, ο βασιλιάς των θεών, ο Δίας, είχε ρίξει τον ίδιο τον πατέρα του τον Κρόνο στα Τάρταρα, όχι τελείως άδικα βέβαια, αφού ως γνωστόν, είχε φάει τα παιδιά του, από φόβο μήπως του πάρουν την εξουσία. Και ο ίδιος ο Άδης είχε πολεμήσει στο πλευρό του Δία και είχε κερδίσει το μοιράδι του με την αξία του. Ο Δίας ήταν ο βασιλιάς των θεών και εξουσιαστής του ουρανού και της γης. Ο Ποσειδώνας εξουσίαζε τις θάλασσες. Ο Αηδωνέας είχε κερδίσει τον κόσμο των νεκρών.

Ο Σίμος φανταζόταν, λοιπόν, ένα φρικτό, αποτρόπαιο θεό. Δυνατό αλλά χλωμό, με μακριά κορακίσια γενειάδα. Φανταζόταν ότι η ματιά του θα έκαιγε σαν πυρωμένο σίδηρο και ότι μπροστά του θα γονάτιζαν αυθόρμητα, ακόμα και οι πιο θαρραλέοι. Τίποτα όμως δεν τον είχε προετοιμάσει γι' αυτό που αντίκρισε, μόλις άνοιξε την πόρτα. Απέναντί του, μέσα σ' ένα μεγάλο κρεβάτι με ουρανό, ήταν ξαπλωμένο ένα μικρόσωμο γεροντάκι, γυρισμένο στο πλάι, προσπαθώντας ν' ανασάνει. Ο Σίμος έμεινε άναυδος μπροστά στο κρεβάτι, περιμένοντας να του απευθύνουν το λόγο.

Ο Αηδωνέας, παίρνοντας μια τελευταία ανάσα, γύρισε ανάσκελα με μεγάλη προσπάθεια και ανασηκώθηκε λίγο στο μεγάλο μαξιλάρι. Έβηξε και τελικά μίλησε.

«Κάθισε», είπε με αρκετά σταθερή φωνή.

Ο Σίμος πλησίασε στο κρεβάτι και κάθισε σε μια καρέκλα. "Περίεργο", σκέφτηκε. "Ο ίδιος ο Αηδωνέας αδύναμος και γέρος, άραγε μήπως θα πεθάνει κιόλας;"

Ο Αηδωνέας ξαναέβηξε δυνατά.

«Δεν ήμουν πάντα έτσι», απάντησε στη νοερή ερώτηση, «και δυστυχώς δεν είναι δυνατόν να πεθάνω μια και είμαι θεός. Είμαι, μάλιστα, ο ίδιος ο θάνατος!»

Χαμογέλασε και ο Σίμος σχεδόν τον λυπήθηκε.

«Θέλω να επιστρέψω πίσω στη γη, εκεί που ανήκω, μαζί με τους υπόλοιπους ζωντανούς», είπε, αδιαφορώντας για την κατάσταση του Θεού, μπαίνοντας στο θέμα χωρίς περιστροφές.

«Χααα!» προσπάθησε να γελάσει ο Αηδωνέας. «Θέλεις να επιστρέψες στη γη, "μαζί με τους υπόλοιπους ζωντανούς". Νομίζεις λοιπόν ότι είσαι ζωντανός; Δεν ξέρεις ότι κανείς άθαρτος δεν μπαίνει στον Άδη; Επιπλέον, για σκέψου, αν ήσουν ζωντανός πώς θα μπορούσες να κυκλοφορείς στο φεγγάρι, όπου δεν υπάρχει αέρας και οι θερμοκρασίες είναι ακατάλληλες για οποιαδήποτε μορφή ζωής;»

Ο Σίμος κάτι πήγε να πει, αλλά τελικά αποφάσισε να μην απαντήσει. Δεν είναι ότι είχε κλονιστεί η πεποίθησή του, απλά θυμήθηκε τη συμβουλή της Νικηθόης και αποφάσισε να μην επιμείνει. Ήταν φανερό ότι ο Αηδωνέας τον είχε φωνάξει για κάποιο άλλο σοβαρό λόγο, όχι απλά για να τον δικάσει ή να τον τιμωρήσει. Τα μάτια του Αηδωνέα άστραψαν.

«Εγώ, όμως, μπορώ να σε βοηθήσω!» πρόσθεσε, βλέποντας το Σίμο να μην αντιδρά. «Φτάνει να με βοηθήσεις κι εσύ».

Ο Σίμος σήκωσε το κεφάλι του και τον κοίταξε με ενδιαφέρον.

«Θα σου πω μια μικρή ιστορία», συνέχισε. «Όταν ξεκίνησαν όλα αυτά», έδειξε με το χέρι του γύρω το χώρο, «τα πράγματα ήταν τελείως διαφορετικά. Ήμουν νέος τότε, υγιής στο σώμα και την ψυχή. Με τα χρόνια όμως η ψυχή μου αρρώστησε, πρώτα όμως αρρώστησε το σώμα. Ατέλειωτα χρόνια στοίβαζα τις ψυχές των νεκρών στον Ασφόδελο Λειμών, αλλά και στα Τάρταρα, νομίζοντας τον εαυτό μου και τους Δικαστές για δίκαιους. Κάποιες φορές, όταν ένιωθα επιεικής, έστελνα και κάποιον στα Ηλύσια Πεδία, πολλές φορές τους πιο συμπαθητικούς, τους πιο κόλακες και τους πιο πονηρούς, όχι πάντα τους πιο καλούς. Υπήρχε κάποια τάξη πάντως, κάποιοι νόμοι. Οι ψυχές απλά υπήρχαν σε μια κατάσταση ανυπαρξίας. Δεν ένιωθαν τίποτα, δεν σκεφτόντουσαν τίποτα και φυσικά, δεν έπιναν ποτέ αίμα, με εξαίρεση όταν κάποιος τους καλούσε, για πολύ σοβαρό λόγο, από τα νεκρομαντεία. Τότε τους επιτρεπόταν να πιουν λίγη από τη ζωή και ν' απαντήσουν σε κάποια σημαντικά ερωτήματα».

Πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε: «Ναι, ο κόσμος ήταν διαφορετικός. Τότε, ήμουν νέος στην ψυχή, νόμιζα ότι όλα ήταν σημαντικά και ο νόμος σοβαρός και άκαμπτος. Νόμιζα ότι έπρεπε εγώ να φροντίζω για την τάξη του κόσμου και να αποθηκεύω προσεκτικά τις ψυχές, για πάντα. Νόμιζα... Τα πράγματα, όμως, άλλαξαν». Έβηξε. Πέταξε τα σκεπάσματα και ανακάθισε στο πλάι του κρεβατιού. Έτριψε τα χέρια του και τα πόδια του και μετά τεντώθηκε. Σηκώθηκε. Φορούσε μια όμορφη χρυσοκέντητη ρόμπα και τώρα έμοιαζε πολύ πιο Θεός απ' ότι πριν. Μάλιστα, τώρα ήταν πιο ψηλός και, τι περίεργο, πιο νέος. Φαινόταν δυνατός και το κορακίσιο γένι του ήταν λίγο πιο κοντό. Ήταν επιβλητικός. Ο Σίμος σκιάχθηκε και ζάρωσε. Εκείνος χαμογέλασε φρικτά.

«Μη φοβάσαι», του είπε, «πάμε να κάτσουμε και να τα πούμε», και του έδειξε την πόρτα δίπλα στην κάμαρα.

Στο καθιστικό έκαιγε μια μεγάλη φωτιά στο τζάκι. Κάθισαν σ' ένα μαλακό καναπέ κοντά στη φωτιά. Μια Ψυχή τους σέρβιρε γλυκό νέκταρ.

«Είμαι άρρωστος», είπε ο Άδης σοβαρά, «πολύ άρρωστος εδώ και αιώνες, όπως θα διαπίστωσες και ο ίδιος, άρρωστος στο κορμί και στην ψυχή».

Ο Σίμος κοίταξε το δυνατό θεό και το μόνο που κατάφερε να κάνει ήταν να πει δειλά μια γουλιά από το νέκταρ του. Ένιωσε πιο ζωντανός από ποτέ. Τι γλυκό ποτό!

«Όλα άρχισαν πριν από πολύ καιρό, από αυτόν τον καταραμένο. Δε φτάνει που μου προκάλεσε τρομερή αναστάτωση, κλέβοντάς μου τον "Κέρβερο", ήθελε να τον δανειστεί λέει, αλλά με τόξευσε κιόλας ο καταραμένος».

Ήπια ακόμα μια γουλιά, αφήνοντας το Σίμο ν' αναρωτιέται για ποιον "καταραμένο" μιλούσε.

«Αφού λοιπόν με τόξευσε ο καταραμένος ο Ηρακλής με πήγαν βιαστικά στον Όλυμπο ενώ σφάδαζα από τους πόνους που μου προκαλούσε το δηλητηριασμένο βέλος. Εκεί, ο Παιώνας μου έβγαλε το βέλος και με γιάτρεψε με διάφορα βότανα. Έτσι τουλάχιστον νόμισα. Ωστόσο, τα πράγματα δεν ήταν ακριβώς έτσι. Την ώρα που, πονώντας πια ελάχιστα, ευχαριστούσα το γιατρό εκείνος μου είπε σκυθρωπά: "Άρχοντα του Κάτω Κόσμου, αυτό δε θα είναι το τέλος του πόνου. Ο πόνος με τον καιρό θα επανέλθει και θα συνεχίσει να επανέρχεται όλο πιο συχνά, όλο πιο δυνατός, μια και γιατρεία δεν υπάρχει. Θα πονάς αφόρητα και το δηλητήριο θα σκουληκιάσει πρώτα το σώμα σου και μετά την ψυχή σου"».

Ο Αηδωνέας αναστέναξε, ήπια μια γουλιά ακόμη και κοίταξε το Σίμο με το δυνατό του βλέμμα. «Καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό; Εγώ είμαι αθάνατος, μην το ξεχνάμε» και συνέχισε: «Άλλωστε όλοι μας είμαστε, απλά τότε δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι οι θνητοί που στοίβαζα στα Τάρταρα δεν ήταν παρά αθάνατες ψυχές που νομίζαμε, εμείς οι θεοί, ότι είχαμε το δικαίωμα να κρίνουμε και να φυλακίσουμε».

Αναστέναξε βαριά, πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε: «Όταν λοιπόν μου είπε αυτά τα λόγια ο Παιώνας, έμεινα να τον κοιτάω άφωνος, με τη χαρά να έχει παγώσει στο πρόσωπό μου. "Έχω όμως ένα φάρμακο για σένα", είχε συνεχίσει λυπημένα ο γιατρός των θεών, "δεν είναι ακριβώς φάρμακο μια και δε θα σε κάνει ποτέ καλά", συνέχισε, "απλά τις ώρες του φρικτού πόνου θα μπορεί λίγο ν' απαλύνει την αγωνία σου". Με κοίταξε με συμπάθεια και πριν με αποχαιρετήσει μου έδωσε ένα μικρό κουτάκι, ένα όμορφο χρυσό κουτάκι, τόσο μικρό που μπορούσα να το κλείσω μέσα στην παλάμη μου, μ' ένα μικρό κλειδάκι να εξέχει στην μπροστινή του πλευρά. Το πήρα και το περιεργάστηκα, χωρίς να το ανοίξω, θαυμάζοντας τα όμορφα σκαλίσματα. Ύστερα, όταν επέστρεψα στον Άδη, το άφησα σε μια άκρη. Έμεινε εκεί για αιώνες ολόκληρους...»

Χτύπησε τα χέρια του και μια Ψυχή έφερε κι άλλο νέκταρ. «Είναι αλήθεια, βέβαια, ότι ποτέ δε σταμάτησα να έχω μια ενόχληση, όμως πέρασε πάρα πολύς καιρός μέχρι αυτή η ενόχληση, που την είχα συνηθίσει και δεν τη συνειδητοποιούσα, να γίνει πόνος. Στο μεταξύ, συνέχιζα να είμαι ο αμείλικτος άρχοντας του Κάτω Κόσμου, ο δεσμοφύλακας και αποθηκάρχης των άβουλων ψυχών...

Κάποια μέρα, όμως, συνειδητοποίησα ότι ο πόνος είχε γίνει αβάσταχτος. Τότε, αν και όχι αμέσως, θυμήθηκα τα λόγια του Παιώνα. Αναζήτησα το κουτάκι που μου είχε δώσει, το οποίο και βρήκα χωρίς δυσκολία σε μια γωνιά. Εκείνο που δε βρήκα ήταν το κλειδί, όσο κι αν έψαξα. Προσπάθησα να παραβιάσω το κουτάκι, αλλά στάθηκε

αδύνατο. Έπεσα στο κρεβάτι με αφόρητους πόνους και παρακάλεσα τον Ερμή να ζητήσει από τον Παιώνα άλλο κλειδί ή κουτάκι ή, τέλος πάντων, γιατρικό.

Ο Παιώνας μου μίλησε ότι το γιατρικό μέσα στο κουτάκι ήταν μοναδικό και δεν είχε άλλο κλειδί για το κουτάκι αυτό το οποίο είναι αδύνατο να ανοίξει χωρίς το κλειδάκι του. Τότε, μέσα σε αφόρητους πόνους, έστειλα τον Ερμή στον Ήφαιστο, μαζί με το χρυσό κουτάκι, ο οποίος, ύστερα από μεγάλη προσπάθεια, κατάφερε να σπάσει την κλειδαριά. Όταν ο Ερμής επέστρεψε, παίρνοντας ξαφνική δύναμη ανακάθισα στο κρεβάτι και άνοιξα, το κουτάκι. Στο εσωτερικό του, μέσα στα πουπουλένια μεταξωτά μωβ υφάσματα, βρήκα ένα μικρό σπόρο. Απογοητεύτηκα, καθώς περίμενα κάτι πιο άμεσο, αλλά δεν έχασα το κουράγιο μου. "Φυτέψτε το και ποτίστε το", διέταξα, "και μόλις βγάλει μπουμπούκι ειδοποιήστε με" και ξαναξάπλωσα».

Μια Ψυχή γέμισε και πάλι τα ποτήρια και αφού ήπιαν μια γουλιά ο Αηδωνέας συνέχισε: «Υπέφερα για ενενήντα εννέα χρόνια, χωρίς να μπορώ να σηκωθώ από το κρεβάτι, να κοιμηθώ ή να ασχοληθώ με το βασίλειό μου. Τόσο έκανε ν' ανθίσει το πρώτο φυτό. Όταν τελικά το πρώτο μπουμπούκι της μαύρης παπαρούνας εμφανίστηκε, διέταξα να το χαράξουν μ' ένα μαχαίρι και να μου φέρουν το κολλώδες άσπρο ρετσίνι που θα έτρεχε. Έτσι κι έγινε. Μου ετοίμασαν ένα αφέψημα και μόλις το ήπια, ένιωσα αμέσως καλύτερα. Ύστερα από λίγο μάλιστα, σηκώθηκα και από το κρεβάτι, ύστερα από σχεδόν εκατό χρόνια και ανέλαβα και πάλι τα καθήκοντά μου».

«Πέρασαν πάλι χρόνια», συνέχισε, «και είχα ξεχάσει τι σημαίνει πόνος, είχα ξεχάσει τη θαυματουργή παπαρούνα, μέχρι που κάποιος πρωί ο πόνος επέστρεψε πιο δυνατός από ποτέ. Έστειλα αμέσως να μου φέρουν λίγο από το μαγικό γαλάκτωμα της μαύρης παπαρούνας. Έτσι κι έγινε, καθώς ευτυχώς, γύρω από το πρώτο φυτό είχαν φυτρώσει από μόνες τους και άλλες παπαρούνες. Μου έφεραν, λοιπόν, μεγάλη ποσότητα άσπρης ρετσίνης και μου έφτιαξαν και πάλι ένα αφέψημα. Το ήπια. Ωστόσο, αν και ο πόνος είχε μαλακώσει πολύ, δεν εξαφανίστηκε τελείως. Τότε θυμήθηκα τα λόγια του σοφού Παιώνα, "...Αυτό δε θα είναι το τέλος του πόνου", είχε πει, "...ο πόνος με τον καιρό θα επανέλθει και θα συνεχίσει να επανέρχεται, όλο πιο συχνά, όλο πιο δυνατός, μια και γιατρεία δεν υπάρχει. Θα πονάς αφόρητα και το δηλητήριο θα σκουληκιάσει πρώτα το σώμα σου και μετά την ψυχή σου". Τότε, όλο αγωνία πήγα ο ίδιος στο χώρο που είχε φυτρώσει το ναρκωτικό και διέταξα να γεμίσουν ένα μεγάλο χωράφι με δαύτο και να μου φέρνουν κάθε μέρα όσο από το μαγικό χυμό μπορούσαν να μαζέψουν. Έτσι και έγινε, και μπόρεσα να συνεχίσω να δικάζω και να διοικώ τις ψυχές των νεκρών».

Ήπια μια γουλιά και κοίταξε και πάλι προς το Σίμο. «Όμως, μπορείς να μαντέψεις τη συνέχεια, έτσι δεν είναι;»

Ο Σίμος ένιωσε ανίκανος ν' απαντήσει αλλά, έτσι κι αλλιώς, ο Αηδωνέας συνέχισε μόνος του. «Η ποσότητα που μου χρειαζόταν όλο και αυξανόταν. Το χωράφι έγινε χωράφια και οι Ψυχές στρώθηκαν στη δουλειά με αντίστοιχα ανταλλάγματα: Λίγη ζωή στη Στύγα. Από την άλλη, εμένα δε με ένοιαζε τίποτα πια. Ήθελα μόνο το φάρμακό μου. Και δεν ήταν καθόλου εύκολο πια. Δε μου έδιναν πια αφέψημα, αλλά μου έκαναν ένεση, αφού συμπύκνωναν μεγάλες ποσότητες από το χυμό της παπαρούνας. Αυτό, όπως καταλαβαίνεις, συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Χρειάζομαι όλο και μεγαλύτερες ποσότητες, ενώ ακόμα και αυτές, δεν είναι αρκετές να μου απαλύνουν αρκετά τον πόνο, ούτε καν για λίγες ώρες τη φορά.

Το σώμα μου και η ψυχή μου, είναι βαριά άρρωστα πια, κατεστραμμένα. Ποιο κορμί, ποιο μυαλό, μπορεί να νικήσει τέτοιες ποσότητες ναρκωτικού, χωρίς να

σκλαβωθεί τελικά σε αυτό; Με δυο λόγια, σήμερα δεν είμαι παρά η σκιά του εαυτού μου, ένας Θεός ναρκομανής, ένα τζάνκι, ένας τελειωμένος. Φταίω, πως δε φταίω, σηκώνω όλα τα βάρη της ανθρωπότητας. Εγώ, ο πιο μισητός από ανθρώπους και Θεούς, ο αιώνιος διοικητής του στρατοπέδου συγκέντρωσης των νεκρών, άξιος της τύχης μου, καθώς όλα ξεκίνησαν από τη δική μου αλαζονεία. Μου έδωσαν εξουσία, ένα μάτσο με κλειδιά, κι εγώ, αντί να τα πετάξω στα Τάρταρα και να ελευθερώσω τις ψυχές, τις δικάζα και τις τιμωρούσα. Σήμερα μετανιώνω πικρά, αλλά δεν έχω καμιά δύναμη, δεν μπορώ ν' αντιδράσω πια. Σήμερα είμαι εξαρτημένος από τις Ψυχές για να παίρνω τη δόση μου».

Ο Σίμος γύρισε και τον κοίταξε για πρώτη φορά, ύστερα από αρκετή ώρα. Δεν ήταν όπως τον είχε δει νωρίτερα, γερός και δυνατός. Είχε αρχίσει να μαζεύει και πάλι, ενώ το γέني του είχε κάπως ασπρίσει.

Ο γέρος τον κοίταξε και συμπλήρωσε:

«Εσύ, όμως, μπορείς να με βοηθήσεις και συγχρόνως να κερδίσεις την ελευθερία σου ως έπαθλο. Να επιστρέψεις ζωντανός στη Γη, το μόνο εύκολο. Έχεις αυτή τη δυνατότητα, φτάνει να δεχθείς να με βοηθήσεις. Φτάνει ν' αναλάβεις μια αποστολή που θα σου αναθέσω και να τη φέρεις εις πέρας με επιτυχία».

Και το ζαρωμένο γεροντάκι του εξήγησε τι ζητούσε και τι θα έπρεπε να κάνει. Εκείνος, αφού σκέφτηκε λίγο, απάντησε:

«Δέχομαι την πρόταση! Θέλω όμως να ελευθερώσεις και όλη μου την οικογένεια!»

«Σύμφωνοι!» απάντησε ο πονηρός Αηδωνέας και τσούγκρισε το ποτήρι του με αυτό του Σίμου.

"Εντάξει", σκέφτηκε ο φρικτός θεός που καθόλου δεν είχε μετανιώσει για τις πράξεις του και απλά είχε βρεθεί σε ανάγκη, "θα σας αφήσω να γυρίσετε στη γη, αλλά μετά ...μετά πάλι εδώ θα έρθετε. Και τότε θα καθίσω δυνατός στο θρόνο μου και θα σας στείλω, για πάντα πια, στα Τάρταρα. Γιατί οι θεοί με τους θνητούς δεν είναι ίσα και όμοια!"